SIRT KRALLIĞI

MARIE LU

ÇEVİREN
YONCA METE SOY

epsilon

Kristin'e,
Bana ilk inanan kişi olduğu için.
Bu kitap her şeyin başlangıcı oldu.
Sonsuza dek minnettarım.

Şimdi sana bildiğin bir hikâye anlatacağım. Ama iyi dinle, çünkü bu hikâyenin içinde daha önce hiç duymadığın bir başka hikâye saklı.

Bildiğin hikâye, Wolfgang Amadeus Mozart isimli çocuğun hikâyesi.

İsmi sana hemen tanıdık gelecektir. Gelmese bile onu iyi tanırsın, çünkü hayatın boyunca onun müziklerini duydun.

Bir zamanlar buradaydı, sonra öylece gitti. Kısa süren, ışıltılı bir hayat parçasıydı onun ki, gökyüzünü ateşleyen bir yıldız tozu parıltısı. Onun zihnini herkesten çok iyi bilir, bütün dolambaçlı yollarını ve ıssız köşelerini kendi zihnim kadar iyi anlardım. Avucumun içine sığan o ufacık elinden, uzun kirpiklerinin o bebek yanaklarını süpürüşüne, ortak kullandığımız yatak odasının karanlığında benim yüzümde oluşturduğu ifadeden tut, her zaman uzak diyarların hayalleri ile parlayan kocaman kırılgan gözlerine dair her şeyi hatırlıyorum. Sana, o küçücük bağrında ne kadar neşe ve güzellik barındırdığını, dikkat etmeseydi eğer, bütün bunların nasıl caddelere taşıp dünyayı ışığa boğabileceğini anlatacağım. Bunu kendi de biliyordu ve bu yüzden kendini geri çekip dünyanın anlayabilmesi için tasavvur edilemeyenin simetrisini yaptı. Bundan dolayı da yaptığı müzik gittikçe yüceldi.

Daha önce hiç duymadığın hikâye, onun yanında besteler yapan ablasının hikâyesi. Bir anlamda onu da tanıyorsun çünkü hayatın boyunca onun şarkılarını da duydun. O

bir yıldız tozu değil, olsa olsa alçaktan ve sessizce yanan sabit bir fitil. Onu gökyüzünü aydınlatırken göremezsin, onu ancak etrafındaki dünya uykuya daldığında bir pencere kenarında gece, yalnız başına sırtını karanlığa yaslarken görürsün. O, kimse görmediği zaman yazar. Sabah olduğunda kimse onun ateşinin yanıp söndüğünü bile bilmez. Onun müziği havadaki hayalettir. Bunu bilirsin çünkü onun müziği tam olarak yakalayamadığın bir şeyi hatırlatır sana. Onu daha önce nerede duymuş olabileceğini düşünür durursun.

O bildiğin hikâye, gerçek krallarla, şatolarla ve saraylarla dolu gerçek bir ülkede geçiyor. İçinde uzun at arabası yolculukları, yaz konserleri ve kraliyet ceketini giymiş ufak bir çocuk var.

Daha önce hiç duymadığın hikâye ise, içinde periler diyarının küçük prensleri ve gece kraliçelerinin olduğu sis ve yıldızlarla dolu bir rüyada geçer. Bu hikâye Tersine Krallık ile onu bulan kızın hikâyesidir.

Ben ablayım, yani diğer Mozart. Ve onun hikâyesi benim hikâyemdir.

SALZBURG, AVUSTURYA
1759

OKYANUS KENARINDA MOZART

Bazen tılsımlı bir havanın hâkim olduğunu hissettiğin bir gün doğar. Hani bilirsin ya. Yere vuran güneş ışınlarına doğru titreşen yaprakların görüntüleri tuhaf şekiller alır, havada uçuşan tozlar bembeyaz parlayarak insanı büyüler. Sesin hafif rüzgârda asılı kalan bir notadır. Pencerenin dışındaki sesler sana çok uzak gelir, sanki bir başka dünyanın şarkılarıymış gibi. Ve o ânın, olağandışı bir şeyin gerçekleşmesinden önceki an olduğunu hayal edersin. Belki tam da şu anda gerçekleşiyordur.

Benim tılsımlı günüm, kavak ağaçlarının altınsı bir şehre doğru dalgalandığı aydınlık bir sonbahar sabahı doğdu. Henüz sekiz yaşıma girmiştim. Kardeşim, Wolfgang daha dört yaşında bile değildi.

Babam, Herr* Schachtner ile birlikte kapıdan içeri girdiğinde alıştırmalarıma devam ediyordum. Aralarında, başpiskopos hakkında bir şeyler konuşuyorlardı, saçları ise evimizin bulunduğu ve şehrin ana caddesi olan Getreidegasse'nın keşmekeşinden darmadağın olmuştu.

Arpejlerimin tam ortasında durup ellerimi kucağımda birleştirdim. Şimdi bile mavi iç eteğimin düzensiz dikişlerini, siyah klavye tuşlarının üzerinde gezinen bembeyaz ellerimi ve Herr Schachtner'in omuzlarına asılı kalmış iskelet

* (Alm.) Bay. (ç.n.)

yaprakları hatırlıyorum. Ses tonu gür ve bariton bir tınıyla demlenmişti. Caddenin kokusu; rüzgâr, is ve fırından yeni çıkmış ekmek kokusu, ceketine parfüm gibi sinmişti.

Dudaklarım pembemsi ve kuruydu. Tokalarla arkaya doğru tutturulmuş saçlarım serbest koyu dalgalar halinde düzgün bir şekilde ensemde kıvrılıyordu. Görüntümle ilgili şikâyet etmem için hâlâ çok küçük olduğum için annem beni sade giydirmişti.

"Herr Schachtner!" Annemin sesi içerideki erkeklerin gürültülerini duyunca şaşkınlıkla birden yumuşadı. Salzburg'un çok değerli saray trompetçisinin gelmesini hiç de beklemiyormuş gibi çıktı annemin ağzından sözler, sanki gelişine hazırlıksız yakalanmışız gibi. "Başpiskopos ve orkestra hakkında ne çok söylenti dönüyor. Sizin ve eşimin her zaman bu kadar yorgun olmanıza şaşırmamak gerek. Sebastian," diye ekledi uşağımıza doğru başıyla işaret ederek. "Herr'in ceketi ve şapkası."

Sebastian saray trompetçisinin eşyalarını astı. Hepsi ince işlenmişti; yaldızlı iç astarla süslenmiş kadife bir kumaş ve kunduz postundan yapılmış etrafı siyah dantelle sarılı bir şapka. Bu kıyafetlerin yanında babamın ceketi oldukça yıpranmış görünüyordu. Dirsek yerleri tiftik tiftikti. Gözlerimi annemin elbisesinin etek uçlarına çevirdim. Tel tel olmuştu, rengi de soluktu. Saygıdeğer bir giyim kuşamdan çok çok uzakta duran bir aile tablosu çiziyorduk.

Babam misafirimizle ilgilendiğinden, beni fark edecek durumda değildi ancak annem duruşumdaki gerginliği ve yanaklarımın solgunluğunu hemen fark etti. Yanımdan geçerken bana cesaretlendirici bir bakış attı.

Sakin ol, küçüğüm, demişti bana sabahın erken saatinde. *Bunun için çok çalıştın. Hiç heyecanlanma.*

Annemin bu sözlerini aklımda tutarak omuzlarımı gevşetmeye çalıştım. Ancak babam bu sabah beklenenden

daha erkene almıştı gelişlerini. Şu zamana kadar sadece müzik ölçülerimi çalmıştım. Parmaklarımın ucundaki buzlar henüz çözülmemişti. Ayrıca tuşlara basarken parmaklarım hâlâ bambaşka bir yerdelermiş gibi çalıyordu.

Kardeşim insaflı bir biçimde ortalarda yoktu bugün. Muhtemelen annemlerin yatak odasında bir yerlerde muzırlık yapmak üzere saklanıyordu. Herr Schachtner gidene kadar ya da en azından çalışmam bitene kadar sessiz olmasını umuyordum.

Herr Schachtner anneme öyle içten bir gülümsemeyle baktı ki gülümserken dudaklarının kenarları kırışıp yüzünde sevimli bir ifade belirdi. "Ah, Frau* Mozart," dedi anneme göz kırpıp elini öperken. "Leopold'a sizin gibi iyi bir kulağa sahip nadir rastlanan bir kadın bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu hep söylerim."

Annem kızararak güzel sözleri için Herr Schachtner'e teşekkür etti. Reverans yaparken etek uçları yerleri süpürüyordu. "Tanrı vergisi kulağımı babama borçluyum," dedi annem. "Bildiğiniz üzere, kendisi yetenekli bir müzisyendi."

Annem hareket ettikçe başını nazikçe eğmesini ve bir tutam saçını kulağının arkasına atışını zihnime kazıdım. Bu hareketlerin arasında bir yerde Herr Schachtner'in yorumuna gerçek tepkisini gösteriyor olmalıydı, ancak yüz ifadesi her zamanki gibiydi; durgun ve gizemli, tatlı ve kibar. Belli ki Herr Schachtner annemin tavırlarından memnundu çünkü gülümsemesi iyice yayılmıştı.

"Evet. Tanrı beni pek çok açıdan kutsadı," dedi babam. Gülümseyişi sinirlerim kadar gergindi. Sert ve parıltılı bakışlarını bana doğru çevirdi. "Birazdan göreceğin üzere Nannerl bu sağlam kulağını annesinden almış."

Bu benim için sessiz bir uyarıydı. Babamın sözlerini duyar duymaz itaatkâr bir şekilde misafirimizi karşılamak

* (Alm.) Bayan. (ç.n.)

üzere yerimden kalktım. Babam klavsenin başından kalkmadan reverans yapmamdan ya da bakışlarımı yerin haricinde bir yerlere kaydırmamdan hoşlanmıyordu. Babamın dediğine göre bu, gelen misafirlere benim dikkati dağınık, umursamaz bir genç kız olduğumu düşündürtüyordu.

Herr Schachtner'in beni kaba bulması için hiçbir sebep vermemeliydim.

Durgun ve gizemli. Annemin başını hafifçe eğmesini, onun mütevazı bir şekilde eteklerini yerden yere savurmasını taklit etmeye çalıştım. Merakım bir türlü durulmuyordu. Gözlerimi anında saray trompetçisinin ellerine çevirdim. Parmaklarını oynatış tarzında müzikal yetenek kanıtı arayışı içindeydim.

Annem, Sebastian'a kahve ve çay ikram etmesini söyledi, ancak babam, "Sonra," diye eliyle işaret etti. Belki de Herr Schachtner'in porselen takımlarımızı görmemesi en iyisiydi. Bir an için gözümün önüne ufak tefek çatlakları olan o eski çay tabakları ve çaydanlığın solmuş boyası geldi. Annem babama misafirlerimize sunabileceğimiz bir takım almamız için yalvarmıştı ancak uzun zamandır böylesine misafir ağırlayacak bir sebebimiz olmamıştı. Bugüne kadar.

Herr Schachtner *justaucorps*'unun* kadife kumaşına takılan yaprakları elleriyle temizledi. "Teşekkür ederim Frau Mozart, ancak çok uzun kalmayacağım. Sadece güzel kızınızın klavsendeki ilerlemesini dinlemek için geldim."

"Nannerl'ın yeteneklerinden bahsettikten sonra Johann bana eve kadar eşlik etti," dedi babam Herr Schachtner'in omzuna dokunarak. "Kendine engel olamadı."

"Ne büyük şans," dedi annem tek kaşını bana doğru kaldırıp. "O zaman tam zamanında geldiniz. Nannerl da çalışmasının tam ortasındaydı."

* (Fr.) 17.yy. sonu 18.yy. başı ilk kez Fransa'da giyilen dizlere kadar inen bir ceket türü. (ç.n.)

Ellerim titriyordu. Parmaklarımı ısıtmak için ellerimi birbirine sürttüm. Bugün ilk kez bir izleyici karşısında çalacaktım. Babam haftalardır benimle birlikte klavsen başında oturmuştu. Birlikte hazırlanırken, tekniğimi inceliyor hata yaptığımda ise el bileklerime vuruyordu.

Müzik Tanrı'nın sesidir, Nannerl, demişti babam. *Eğer sana yetenek verildiyse, Tanrı kendi sesini duyurmak için seni elçi olarak seçmiş demektir. Senin müziğin, Tanrı'nın sana bahşettiği sonsuz bir ömür gibi olacak.*

Babam, Tanrı... Benim için ikisinin arasında biraz fark vardı. Keyfimi bozmasından ötürü babamın surat asması, Cennet'in bana surat asması ile eşdeğerdi benim için. Her gece, yatağıma gidip ellerimin tuşların üzerinde çıkardığı sesi, notaların kusursuzca aralarında dalgalanmalarını duyuyordum. Rüyamda ise Herr Schachtner'in karşımda durup beni yürekten alkışlayışını ve babamın yüzünde tatminkâr bir tebessümle sandalyesinde sırtını arkasına yaslayarak oturuşunu görüyordum. Herr Schachtner'in benden daha büyük bir seyirci karşısında çalmamı istediğini hayal ediyordum, babamın da bunun için gerekli hazırlıkları yapıp kasalarının parayla dolduğunu ve gözlerindeki tüm gerginliğin azaldığını.

Her şeyin arkasındaki sebep buydu bu sabah. Babamın dediğine göre yaşıtım çocuklar klavseni benim yeteneğimle çalamıyordu. Ben bir mucizeydim. Kutsal bir el tarafından seçilmiştim. Fark edilmek kaderimde vardı. Eğer bunu Herr Schachtner'e gösterebilirsem, Avusturya'nın en takdir gören bestecisi olan Herr Haydn'ın önünde çalmam için bana davet ayarlayabilirdi. O, Avrupa'nın kraliyet saraylarına, kral ve kraliçelerine açılan kapı olabilirdi benim için.

Ellerimden Tanrı'nın sesi duyuluyordu, ağırlığınca altın değerinde.

"Demek Nannerl?" dedi Herr Schachtner bana hitaben.

Ona bakarak başımla onayladım. Göğsüm içi kelebek dolu gibi kıpır kıpırdı. Parmaklarım bir an evvel dans etmek ister gibi yerinde duramıyordu. "Evet, Herr," dedim. Evimize son gelişinde beni fark etmemişti. Ama o zaman fark etmesi için bir sebep de yoktu.

"Baban ne kadar süredir sana klavsen dersi veriyor, Frauelin*?"

"Altı aydır, Herr."

"Peki, iyi çaldığını düşünüyor musun?"

Çekimser kaldım. Bu kurnazca bir soruydu. Kendimi çok övüp beni kibirli bulmasını veya fazla mütevazı olup kötü çaldığımı düşünmesini istemiyordum. "Bilmiyorum, Herr," dedim sonunda. "Ancak beni dinlediğinizde en iyi kararı siz verirsiniz diye düşünüyorum."

Keyifle kahkaha attı. Ben de biraz gevşeyerek gülümsedim. Annem erkeklerin övgüye asla karşılıksız kalamama gibi bir huyları olduğunu söylerdi hep. Onlardan bir ricanız olduğunda ilk önce onların en etkileyici yönlerinden bahsetmeliydiniz.

Başımı kaldırıp ona bir bakış attığımda yüzündeki tebessüm yayıldı. Bir yandan *justaucorps*'unun iki yakasını çekiştirdi. "Ne kadar da alımlı bir kız, Leopold," dedi babama. "Yaşına göre nefis bir şekilde çekingen. Bu kız iyi bir evlilik yapar, ben sana söyleyeyim."

Bakışlarımı yeniden aşağıya indirip ellerimi elbisemin kumaşına sürterken iltifatına karşılık zoraki gülümsedim. Bir keresinde arabacı atının başlığını sıkılaştırırken ona, "Nefis bir şekilde çekingen," dediğini duymuştum.

Babam bana döndü. "Dün yeni bir minüet öğrendik," dedi. "Hadi onunla başlayalım, Nannerl."

* (Alm.) Küçük hanım. (ç.n.)

Aslında yeni bir minüet değildi. Gerçeği söylemek gerekirse, babamın bana haftalar önce yazdığı ve benim on gündür üzerine çalıştığım bir minüetti. Ama Herr Schachtner'in bunu bilmesine gerek yoktu. Bu yüzden ben de, "Peki baba," dedim ve klavsenimin başına geçip nota defterimi çıkardım.

Heyecandan olsa gerek içimden üçe kadar saymadan çalmaya başladım. *Dikkatli ol*, diye tersledim kendimi. Herr Schachtner yapacağım her hatayı fark ederdi. Derin bir nefes alıp etrafımda dönen dünyayı durdurdum. Havadaki bir ışık açısı, babamın sesi, odadaki bir yabancının varlığının ağırlığı, hepsi bir anda yok olup gittiler, sadece ellerim ve tuşlarla bir başımaydım.

İşte burada, yalnızdım. Bu benim dünyamdı. Çalmaya başladım, parmaklarım müziğe sabitlendi. Bir majör gam, üst bir tuşa geçiş, uzatılmış bir La notası, bir başka gam daha, bir tril. Gözlerimi kapadım. Karanlıkta bir başıma müziğin nabzını ellerimle bulmaya çalıştım.

Ormanda bir örümcek ağına rastlamak gibi bir şeydi bu. Öylesine hassastı ki en ufak bir esinti onu bir anda yok edebilirdi. Bulutların yer değiştirmeden hemen önceki hallerini düşündüm, bir yaprağın altındaki bir kelebeği, yapayalnız bir kayanın üzerindeki beyaz kadifemsi bir alpyıldızı çiçeğini. Geceleyin pencereye vuran yağmur damlalarını düşündüm. Çaldıkça bildiğim şeylerin armonisini yeniden keşfediyor gibiydim, ancak sadece bana görünür bir şekilde.

Bütün kalbim müziğe doğru arzulu bir şekilde çekiliyordu. Beni sarması için ağa yanaştım.

Sonrasında...

Annemlerin yatak odasından bir yerden bir kahkaha patladı. Etrafımı saran ağ titreşmeye başladı. İplikleri bir bir çözülüp odam yeniden belirdi gözümün önünde, aydınlık, yabancı... babam anında oradaydı.

Kaşlarımı çatıp yeniden odaklanmaya çalıştım. Göz ucuyla yatak odasının kapısının arkasından koşarak babamın oturduğu yere giden belli belirsiz hareketli bir görüntü geçti. Kuzguni kestane kıvırcık kafayı gördüm. İnce, tıknaz uzuvlarını. Etrafındaki her şeye gülücük saçan yüzünü.

Erkek kardeşim, Wolfgang.

"Ah Woferl!" Babam, kardeşime takma adıyla hitap ederken sesindeki o her zaman duyduğum şefkati hissettim yine. Dikkatimizi dağıttığı için elbette ona kızmadı. "Neye heyecanlandın böyle? Bekle biraz. Bak. Ablan bizim için klavsen çalıyor."

Kardeşim gülümseyip Herr Schachtner'in kulağına bir şeyler fısıldamak için parmak uçlarına yükseldi. Meşguliyetime rağmen ne söylediğine kulak kabartmaya çalıştım. Dikkatimi başka şeylere çevirirken parmaklarımın hızlanıp ormandaki ağı ve kayanın üzerindeki çiçeği dürttüğünü hissettim. Dudağımı ısırarak kendimi ritme yeniden kaptırdım.

Herr Schachtner yüksek sesle kahkaha attı. Kardeşim şakasını babamla da paylaştı. Babam da kıkırdayıp erkek kardeşime dönüp ona bir şeyler söyledi.

Zihnimi dolduran müzik parçalara ayrılmaya başlamıştı. Notaların arasındaki boşluklarda neler konuştuklarına dair tahminler yürütüyordum. *Yüzündeki komik ifadelere bak. Baksana kaskatı oturuyor. Temposu düzensiz.*

Ya da daha da kötüsü, benim hakkımda hiç konuşmuyor da olabilirlerdi.

Ellerim birbirine dolandı. Parçayı batırmadan hatamı hemen yakaladım, ancak parmaklarımdan biri yine de yanlış tuşa bastı.

Nota sessizce yükseldi; yükselen arpejlerin arasında çirkin bir boşluk.

Yanaklarım alev alevdi. İzleyicilere bakıp babamın delici bakışlarıyla karşılaştım. Yüzünden şaşkınlık ve hoşnutsuz-

luk net bir şekilde okunuyordu. Herr Schachtner, Woferl'ın koltuk altlarından tutup kucağına oturttu. Kardeşimin bacakları boşlukta sallanıyordu.

"Teşekkürler, Nannerl," dedi babam.

Ses tonu beni birden ürküttü. Minüetin bittiğini ve ellerimi bacaklarımın üzerine koyduğumu bile fark etmemiştim. Ormandaki ağ yok olmuştu. Bulutlar, kelebekler ve yağmur öylece zihnimden uçup gitti. Beni artık kimse dinlemiyordu.

Taburemden kalkıp titreyerek reverans yaptım. Ayaklarımın altındaki zemin, odanın ani sessizliğinde sarsılıyordu. Babamın ise tebessümünü güçlükle koruyordu.

Kardeşim Woferl, Herr'in kucağından ufak bir çocuğun masumiyetiyle bana bakıyordu. Yanakları yusyuvarlaktı. Birkaç gün önce onu vuran yüksek ateşin etkisiyle hâlâ kızarıktı. Gözleri nehrin içinden göz kırpan çakıl taşları kadar parlaktı. Her ne kadar bakışlarına maruz kalmak istemesem de çok sevdiğim kardeşimin meleğimsi yüz ifadesini görünce yumuşadım.

Woferl'ı suçlama, diyecekti babam daha sonrasında. *Gerçekten iyi çalmış olsaydın Herr Schachtner'in dikkatini dağıtamazdı.*

Herr Schachtner ellerini birleştirip alkışladı. "Ah! Müthiş, evlat!" diye haykırdı. "Sen gerçek bir yeteneksin." Sonra babama döndü. "Kesinlikle haklısın, Leopold. Ölçüleri hatasız çalıyor hem de kontrolü hiç kaybetmeden. Büyüyünce kraliyetin huzurunda çalacağından hiç şüphem yok."

Babam Herr'in sözleri için kendisine teşekkür etti, ancak gururundaki kasılmayı ve yüz ifadesindeki hayal kırıklığını görebiliyordum.

Herr Schachtner'in söyleyeceği daha çok şey olmalıydı. Hayretler içinde kalmalıydı. Herr Haydn ve Avusturya'nın diğer müzik ustalarının önünde çalmam için beni davet et-

mesi , saraydaki arkadaşlarına beni tanıtmayı teklif etmesi gerekirdi. Beni Avrupa'ya tanıtmak için bana büyük bir turne teklifi sunmalıydı. *İtalyanları bir düşün*! demeliydi. *Kuzeyin Roması'ndan gelen, Roma'nın kendisi kadar değere layık bir deha.*

Ama onun yerine dediği şey, *Büyüyünce,* idi.

Ben kaderinde fark edilmek olan bir mucize değildim. Herr Schachtner, kardeşim kucağında zıplamaya devam derken sohbeti çoktan orkestranın kornoları arasında çıkan bir tartışmaya çevirmişti. Performansım tamamen unutulmuştu.

Tam altı hafta boyunca bugüne hazırlanmıştım. Hissiz parmak uçlarımdaki karıncalanma geri dönmüştü, yanaklarımda elimden kayıp giden notanın utancını hissediyordum.

Hiçbir nota elimden kaymazdı benim.

O gecenin ilerleyen saatlerinde babam çoktan odasına çekilmişken kucağımda nota defterim, gündüz çaldığım nota sayfalarım hâlâ önümde açık bir şekilde yatağımda oturuyordum. Woferl her zamanki gibi uzunlamasına yanıma kıvrılmıştı. Onu ittirmeyi aklımdan geçirdiysem de göğüs kafesinin yumuşak bir ritimde alçalıp yükselişini izlemeyi tercih ettim. Onu uykusundan uyandırırsam bitmek bilmeyecek sızlanmalarına hazır olup olmadığımı tartıyordum kafamda.

Parmaklarımı kurumuş mürekkebin üzerinde gezdirip bugünkü performansımı yeniden canlandırdım kafamda. Sonunda defteri kapatıp rafıma kaldırdım ve her zaman yakınımda tuttuğum yuvarlak kolyeye uzandım. Kolyenin ucunun cam yüzeyi, parlak mavi ve siyah renkteydi. Baş

parmaklarımla ovalayarak parlaklığını yitirdiği yüzeyinde belli belirsiz yağ çizgileri kalmıştı.

Annem, Woferl'ın yerdeki oyuncaklarını toplarken sessizliğimi fark etti. İç geçirerek, "Unutma, Nannerl, kardeşin daha bir çocuk," dedi . Annemin gözlerinin altı yumuşak ve kırışıktı. Saçları ise kızıl kahverengi ile gümüş karışımıydı. "Daha anlamıyor böyle işleri."

"Bir performansın ne demek olduğunu biliyor," dedim annemle göz göze gelip. "Herr Schachtner'in dikkatini dağıttı bugün, gördün onu."

Annem şefkatle gülümsedi, anlayışlı bakışları sevgi doluydu. "Ah, *mein Liebling**. Bunu kasten yapmıyor. Bugün gayet güzel çaldın."

Woferl'a döndüm. Yüzü kızarık, kestane rengi bukleleri darmadağınıktı. Annem haklıydı elbette. Suçluluk duygusuyla kardeşimin saçlarını düzelttim. Kıpırdadı, tıpkı ölçülerin arasındaki bir es misali esniyordu. Dili ufacık ve pembeydi.

"Bana bir hikâye anlatır mısın?" diye mırıldandı yanıma iyice sokularak. Ona cevap veremeden nefesi tekrar yavaşladı ve uykuya daldı.

Bunu benden neredeyse her gün isterdi. Woferl'la aramızda hikâye paylaşmak alışkanlık haline getirdiğimiz bir oyundu. Elf ve cüce efsaneleri çevirirdik aramızda, karanlık ormandan fırlayan ejderhadan, Untersberg Dağı'nda uyuyan imparatoru koruyan yer cücelerinden bahsederdik. Ama bunları birbirimize gizlice anlatırdık, çünkü babam bu hikâyeleri onaylamazdı. En kötü ihtimalle, bizi kandırıp işkence etmek isteyen Şeytan'ın yaratıklarının hikâyeleri olurdu, en iyi ihtimalle ise peri masalı saçmalıkları.

Annem ise bizi hep bunlarla şımartırdı. Ben çok küçükken geceleri beni kollarının arasına alıp sessizce kulağıma

* (Alm.) Hayatım, sevgilim. (ç.n.)

böyle hikâyeler fısıldardı. Woferl doğduktan sonra babam zihinlerimizi böyle saçmalıklarla doldurduğu için anneme söylendiğinde onları ben anlatmaya başladım. Kısa bir süre sonra da bu hikâyeler tamamen bize ait oldu.

Tam da bu anda, rüyalar alemine dalmış sesi o kadar ince, benden ricası o kadar gerçekti ki kalbim her zamanki gibi ona karşı hemen yumuşadı.

Annem yatağın kenarına oturmak üzere yanımıza geldi. Elimde sürekli ovaladığım kolyeye baktı. Annem onu bana Augsburg'daki amcamız Franz'ı ziyarete gittiğinde doğum günü hediyesi olarak almıştı. *Sana şans getirsin*, demişti beni yanaklarımdan öperek. Şimdi ise pürüzsüz yüzeyinde parmaklarımı dalgın bir şekilde dolaştırırken ona bakıyordu.

"Şansa bu kadar çok mu ihtiyacın var?" diye sordu sonunda annem ellerimi avuçlarına alarak.

Ellerimle kolyeyi sıkı sıkıya kavradım. "Evet," dedim.

"Peki, ne için, küçük aşkım?"

Bir an için duraksayıp annemle göz göze geldim. *Gümüş kurt*, demişti babam bir keresinde annem için, çünkü annem kar gibi sakin ve zarif olduğu kadar, sıcakkanlı da bir insandı. Fark edebilenler gözlerindeki zekâ parıltısını kolayca görürdü. Bir hayatta kalma mücadelesinin bakışıydı anneminki; yoksulluk ve borçla mücadele edip beş çocuğunu kaybettikten sonra hayatta kalan Woferl ve benimle yola devam eden bir kadının bakışı.

Kendi güvensizliklerim beni utandırıyordu. Göğsüme baskı yapan duygularımı ona nasıl anlatabilirdim? Hem de annem gibi, hayatının her ânını sakinlik ve zarafet içinde geçiren, hayatındaki tüm talihsizlikleri korkusuzca atlatan bir kadına?

"Anne," dedim sonunda. "Sen neden korkarsın?"

Kahkaha atıp burnuma dokunmak üzere bana doğru eğildi. Sesi zarif bir çellonun müziğiyle titreşim doluydu.

"Soğuktan korkuyorum küçüğüm, çünkü soğuk kemiklerimi ağrıtıyor. Veba ve savaşla ilgili hikâyeler duyunca korkuyorum." Bakışlarına çocukluğuna döndüğü anlarda sık sık olduğu gibi bir ciddiyet yerleşti. "Her anne gibi ben de Woferl'la senin için endişeleniyorum." Bana tek kaşını yükseltti. Onun bakışlarına doğru çekildiğimi hissettim. "Ya sen?"

Kolyeyi tekrar kavradım, kara gözünü sessizce bana dikmişti. Babamın zihnindeki her çekmecenin her cebin içini görebiliyor muydu acaba? Beni hâlâ içlerinde özenle saklayıp saklamadığını söyleyebilir miydi bana? Yine kötü çalarsam babam bana müzik öğretmekten vazgeçebilirdi. Bugünkü performansımdan sonra beni izleyenlerin başlarını nasıl başka yöne çevirdiklerini ve Herr'in, yaptığım müziğin ne kadar azını duymuş olabileceğini düşündüm.

"Unutulmaktan korkuyorum," dedim. Gerçek duygularım bir anda dile getirilmekten güç alarak şekil buluverdi.

"Unutulmak mı?" dedi annem kahkaha atarak gırtlaktan gelen tok bir sesle. "Küçük bir kız için ne büyük bir korku."

"Bir gün artık küçük olmayacağım," dedim anneme.

Annem kızının dudaklarından dökülen yaşlı bir ruhun sözleri karşısında birden düşüncelere daldı. "Herkes unutulur, *mein Liebling*," dedi nazikçe. "Kral ve kraliçeler hariç."

Ve yetenekliler, diye ekledim sessizce kardeşimin kestane buklelerini inceleyerek. Bu sözler bir zamanlar babamın söylediği sözlerdi. *Ancak saygın insanlar ölümsüzleştirilir.*

Annem, iç çekip bana yaklaşarak yanağıma bir öpücük kondurdu. "Böyle düşüncelerle omuzlarına yük bindirmen için daha önünde çok yılların var. Bu gece, hayatım, uyumalısın." Arkasını dönerek odadan çıkıp bizi yalnız bıraktı.

Annemin az önce çıktığı kapıya baktım, ardından pencerenin ötesindeki karanlık şehre. Tam o anda bir dilek diledim.

Saygın biri olmam için bana yardım et; övgüyü, sevgi-

yi ve hatırlanmayı hak edecek, kalbimi klavyenin tuşlarına açtığımda gerekli ilgiyi görecek kadar saygın. Bu dünyadan göçtükten çok sonra bile müziğim kulaklarda kalıp babama layık olacak kadar saygın biri olmama yardım et. Beni hep hatırlamalarını sağla.

Bu düşünce kafamın içinde dolanıyordu sürekli. Kendimi yeniden taburede otururken hayal ettim. Bu sefer, Herr Schachtner dikkati dağılıp başka yöne bakmadan beni izliyordu. Babam da gururla izliyordu, ormandaki ağlar çözülmemişti, kusursuzdu. Bu manzara o kadar uzun süre kalmıştı ki gözümün önünde sonunda uykuya dalıp gözlerim kapandıktan sonra bile görüntünün izleri hâlâ canlıydı.

Kimsenin sessiz duamı duyabileceği aklıma gelmemişti. Küçük kızların istekleriyle çok az ilgilenen Tanrı bile.

Ama biri *dinliyordu*.

O gece, ikiz ay ışığıyla aydınlanan bir kıyı gördüm rüyamda. Her bir ay elmas kadar parlaktı, ikisi de kıyıya yakın alçakta bekliyordu. Durgun bir okyanusa karşı kusursuzca yansıyordu görüntüleri. Ufukta karanlık bir ormanın ana hatları boylu boyunca uzanıyordu. Kıyıdaki kum bembeyazdı, deniz kabukları ise masmavi. Çalkalanan deniz köpüğünün içinde bir erkek çocuğu yürüyordu. Vahşi bir çocuğa benziyordu, üzerinde siyah bir ağaç kabuğu ve gümüş yapraklardan başka bir şey yoktu. Saçlarına dallar dolanmıştı, inci beyazı dişleri gülümseyişiyle parlıyordu. Tüm hatlarını göremeyeceğim kadar uzak durmasına rağmen gözleri parlıyor, gözlerinin mavisi ise yanaklarına vuruyordu. Etrafındaki hava daha önce hiç duymadığım öyle kusursuz bir melodiyle dalgalanıyordu ki elimi öne uzatmış bir şekilde melodiyi yakalamaya çalışırken uyandım.

Tersine Krallık'la ilk kez o gün karşılaştım.

GÜNDÜZ DÜŞÜ

O ilk rüyadan sonra günlerce klavsenin başına oturup boşuna olduğunu bilsem de duyduğum o kusursuz melodiyi çıkarmaya çalıştım. Ancak ne yaparsam yapayım bir türlü doğru tonu bulamıyordum.

"Bu sürekli çaldığın şey nedir?" diye soruyordu Woferl beni her çalışırken gördüğünde.

"Sadece rüyamda duyduğum bir melodi," dedim ona.

Bana düşünceli bir şekilde baktı, sanki o da melodiyi çıkarmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kocaman açtı. "Ama notalar birbirini tutmuyor, değil mi?" dedi.

Bunu nasıl bildiğini halen anlamış değildim. Muhtemelen yüzümün asık olmasından anlamıştı. "Evet, tutmuyor," dedim. "Çünkü rüyamda duyduğum şey gerçek değildi."

Haftalar geçti, sonradan aylar ve hafızamdaki melodi zamanla zayıflamaya başladı. Çabalarım fayda etmiyordu, melodi tanınmayacak hale gelene kadar değişime uğradı. Sonunda, duyduğum melodinin o kadar da kusursuz bir melodi olmadığına karar verdim.

Mevsimler buzdan yağmura, güneşten rüzgâra doğru sürüklendi. Salzburg'u çevreleyen tepeler önce kardan beyaza sonradan yeni filizlerle yeşile sonra turuncu ve altın rengine sonra yeniden beyaza büründü. Ben büyüdükçe annem elbiselerimi yeniden elden geçiriyordu. Geceleri an-

nemle babamın aralarında mırıltılar halindeki sohbetlerini duyuyordum. Kısa zamanda artık çocukluktan çıkacağımı, evliliğimi, kısmetlerimi ve çeyiz sandığımı nasıl dolduracaklarını konuşuyorlardı aralarında. Sokakta yılbaşı silahları ateş ediliyor, yıldızlı şarkıcılar Noel soğuğunda kollarını ovuşturarak neşeyle coşkulu bir şekilde kapımızı ziyaret ediyordu. Köşe bucak, caddelerde, uzak bir rüyadan bana bir şeyler anımsatan hafızamın ancak kıyısına dokunan bir müzik parçası yakalıyordum.

Ben büyüdükçe babamla çalışmalarımıza devam ettik. Bana aldığı nota defterini minüetlerle dolduruyordu, ben de parçaları çalışmaya devam ediyordum. Artık beni dinlemeye kimse gelmiyordu. Çoğu günlerde buna seviniyordum. Klavsenim benim dünyamın kozasıydı, sığınağımdı. Burada huzur içinde sırlarımı dinleyebiliyordum. Ama geceleri uyanık olup kalpten dilediğim dileğimin etrafından dönen düşüncelerimle aklımdaki müziği yeniden çalıyordum.

Rüyalarımda sürekli babamın derslerimizden sonra benden uzaklaştığını görüyordum. Bana ne demeye çalıştığını bir türlü anlayamadığım o hayal kırıklığının ağırlığını hissediyordum. Bir gün unutulup gitmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Babam bunu fark eder miydi acaba? Henüz çocukluğumu geride bırakıp babamın benden elini ayağını çekip ders vermeyi bırakacağı güne daha çok vardı.

Bir sabah, babamla dersimiz bitip de yavaşça nota defterimi kapattıktan sonra Woferl tabureye çıkıp yanıma oturup tuşlara doğru uzandı. O da büyümüştü, sadece belki kendi yaşıtları kadar değildi. Gözleri, ufak, tombul yüzünde hâlâ kocaman görünüyordu. Nota standına doğru döndüğünde ise yanaklarına kadar inen ışıkta halelerle çevrili kirpiklerini görebiliyordum. Narin bir çocuktu hem bedenen hem sağlık açısından. Bundan dolayı kollarımı korumacı bir şekilde omuzlarının etrafına dolamak istedim.

"Woferl," dedim hafif sert bir şekilde. "Babam senin daha çalmanı istemiyor." Babam onun daha küçük olduğunu söylemişti, parmakları tuşlara düzgün bir şekilde basmak için fazla küçük ve narindi. Ellerine zarara vermesini istemiyordu. Belki bencilceydi ama şimdilik derslerimin sadece babamla aramızda olmasından mutluydum.

Woferl gözlerini nota defterimde gezdiriyordu, özlemle uzaklara bir yerlere dalmıştı. Bana dönünce kirpikleri birden yukarı kıvrıldı. "Lütfen, Nannerl," dedi yanıma iyice sokulup. "Bana biraz öğretemez misin? Sen dünyanın en iyi piyanistisin."

Haftalardır babamla işimiz bitip odadan ayrıldığında Woferl hemen tabureye çıkıp benden bunu istiyordu. Ben de her seferinde onu reddediyordum. Ama bu sabah, yüz ifadesi oldukça tatlıydı. Benim de keyfim yerindeydi, ellerim sıcak ve tuşlara güvenle basıyordu.

Ona gülerek, "Babamdan iyi olduğumu düşünmüyorsundur herhalde," dedim.

Ona yeniden baktığımda yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Söz veriyorum söylemeyeceğim."

Söz vermek küçük bir çocuk için ne anlama geliyorduysa işte. Yine de yüzündeki o tatlılıkla ona teslim oldum.

"Çok uzak kalıyorsun," dedim sonunda. "Tabureyi yaklaştıralım, *ja**?"

Bir anda ona dair ne varsa aydınlanıverdi. Gözleri, gülümseyişi, duruşu. Onu klavyeye doğru yaklaştırıp parmaklarını tuşların üzerine koymasına yardım ederken alçak sesli, tiz bir cıyaklama çıktı ağzından. Elleri benimkilerin yanında o kadar küçüktü ki onları korumak için avuçlarımda bir süre tutma gereği duydum. Tuşlarla ses çıkarmaya başlayıp elimi kenara itince ellerini serbest bıraktım.

---

* (Alm.) Evet, tamam. -(ç.n.)

"Bu bir akor," dedim, elimi onun elinin yanına uzatarak. Ona ahenkli bir nota üçlüsü çaldım. Her bir tuş bir sonrakinden sonra geliyordu, başta üçü birden sonra her biri tek tek.

Beni hayranlıkla izliyordu. Hâlâ o kadar küçüktü ki düzgün çalabilmek için her iki elini de kullanmak zorundaydı. Sol baş parmağıyla üç notadan en aşağıdaki notayı, sağ iki parmağıyla ise orta ve en yukarıdaki notalarını tuşluyordu; Mi, Sol ve Si notalarını. Çıkan sesi merakla dinliyordu, başını sese göre bir sağa bir sola eğiyordu.

Gülümseyip bir akor daha çaldım. O da benim örneğimi takip etti.

İlk işaret işte tam o anda belirdi. Başka birinin bunu fark edebileceğini düşünmüyordum. Bu tür şeyleri görebilecek sabra sahip olmayan babamın bile.

Woferl tuşlara bastığında içlerinden biri yanlış sesi çıkardı.

Yüzünü astı ve bir kez daha çaldı. Tuş yine yanlış sesi çıkardı.

Ona doğru eğilip tam telin sıkılaştırılması gerektiğini söyleyecektim. Ancak bakışlarını gölgeleyen o hayal kırıklığını görünce sustum. Tuşa kendi kendini düzelteceği ümidiyle üçüncü kez bastı. Düzelmeyince doğru sesi gırtlağından çıkardı, sanki aynı notanın zihninde doğru çalıp zihninin dışında nasıl yanlış olabileceğini bir türlü kavrayamamış gibiydi.

O an Woferl'ın olağanüstü bir kulağa sahip olduğunu anladım. Babamızınkinden ve Herr Schachtner'inkinden çok daha keskindi. Belki benimkinden bile keskindi, en azından o yaşta. Kusursuz bir sesin nasıl bir şey olduğunu çoktan biliyordu.

Woferl'ın dünyanın kusurlu bir yer olduğunu ilk böyle öğrendiğini düşünüyorum şimdi.

"Çok iyi, Woferl," dedim ona.

O da duraksayıp bana keyifle gülümsedi. "Sen de duyuyorsun," dedi ve o anda beni anlayan ikinci bir ruh olarak dünyamdaki varlığının sıcaklığını hissettim.

Birkaç set akor daha çaldıktan sonra Woferl geri çekilip oturduğu yerde pencereden gelen altınımsı ışığa bakıp bana döndü. "Bana bir hikâye anlatır mısın?" dedi dalgın bir şekilde.

Kaprisli bir ruh halindeydi. Babam evden saatler önce çıkmış olmasına rağmen sanki bizi görecekmiş gibi annemlerin yatak odasına bir göz attım. Annem Sebastian'la birlikte kumaşçıya gitmişti. Evde kimse yoktu.

"Peki," deyip aklımı başka bir şeye vermek için gözlerimi kapadım.

Hâlâ, o sırada neden aklıma geldi bilmem. Belki de halen ortamda asılı kalan birlikte çaldığımız akorlardandı. Ama orada, karanlığın içinde, yıllar önceki bir rüyamda içimi acıtan saflıktaki müziğimi duydum. Tam olarak hatırlayamadığım güzel genç bir sima ve rüyamda daha fazla kalmak için can atıp elimi öne doğru uzatarak uykumdan uyandığım bir anım belirdi birden aklımda.

Gözlerimi açtım. Tam o anda güneş zemine eğimli bir şekilde vuruyordu. Odanın aydınlığına yeni bir sis perdesi çökmüştü. Onun parıltısının içinde kaybolduk. "Krallığı saran," dedim kardeşime bakarak. "Bir orman var."

Woferl buna gülümsedi. Elleriyle alkışladı. "Ne krallığı?" diye sordu. "Ne ormanı?" Aramızda bir oyundu bu. O bana sorular sorar. Ben de onun için cevaplar bulurdum ve böylece hikâyemiz yavaşça gelişirdi.

"Burası yerlerin yosunlarla ve çiçeklerle kaplı olduğu bir yer," dedim kısık sesle. "Ağaçlar yoğun gruplar halinde büyür. Ama Woferl, onlar bizim bildiğimiz türden ağaçlar değiller."

"Peki neye benziyorlar?"

İşte şimdi rüyam ışıldayan parçalarla geri döndü: ay, deniz, ormanın karanlık hattı ve ağaçların tuhaf şekilleri. Deniz köpüğünün içinden yürüyen o erkek çocuğu. Sesimi alçaltıp bana yaklaşması için ona işaret ettim. Hayal gücüm bu diyarın geri kalanının neye benzeyebileceğini tamamlayacak şekilde serbestçe dolanıyordu. "Baş aşağı duruyorlar, kökleri gökyüzüne bakıyor, yaprakları ise zemin üzerinde kıvrılmış bir şekilde ıssız patika yol üzerinde yağmur suyu birikintileri oluşturuyor. Dikkat etmen gerekiyor, çünkü bu ağaçlar ayağı kayıp içine düşenlerle besleniyorlar."

Woferl'ın gözleri madeni para gibi yusyuvarlak oldu. "Orada hayaletler yaşıyor mudur sence?"

"Her çeşit yaratık yaşıyor." Ona devamında ne anlatacağımı düşündüm. "Göründükleri gibi değiller. Bazıları iyi ve nazik. Bazıları ise kendilerini olduğundan başka gösterir. İyi olanların peşinden gitmelisin, Woferl ve eğer gidersen seni kar beyaz bir kumsalın olduğu bir kıyıya götürürler."

Woferl etrafındaki olup biten her şeyi unutmuştu şimdi. Bana öyle dikkatlice bakıyordu ki bu ciddiyetine karşılık bir kahkaha attım. Ona birkaç yumuşak nota çalarken parmaklarım klavye tuşlarının üzerinde dans ediyordu. Çaldığım her notayı hayranlıkla takip etmesinden keyif duyuyordum. Sanki onunla paylaşmayı seçtiğim bu dünyaya doyamıyordu.

"Gel buraya," dedim aniden kolumu etrafına dolayıp. "Tam da bu ormanın sesini duyuran bir parça biliyorum, dinlemek istersen."

Nota defterimin sayfasını kâğıtların kenarlarını kırıştırmadan dikkatlice çevirirken Woferl kıkırdadı. Derin bir nefes alıp rüyamda duyduğum müziği yeniden kafamda toparlamaya çalıştım. Hafızamı canlandırabilecek caddelerde duyduğum ses parçalarını aklıma getirip onları da müziğime ekledim.

Peş peşe çıkan notlarla bambaşka bir dünyadan doğan tuhaf bir şarkı ortaya çıktı.

Woferl'ın parmakları havada dans ediyordu. Sessizce tonu mırıldanıyordu. Vuruşları kusursuzdu. Bir yanım Woferl'ın, benden başka bu güzelliği duyan ikinci kişi olduğunu biliyordu. "Ben de senin gibi çalabilir miyim, sence?"

"Parmakların biraz büyüyünce." Taburemizin kenarından tutup klavsene yaklaştırdım. Woferl'ın elleri klavyeye yaklaştı. "Denemek ister misin?" diye sordum ona.

Woferl denemek istiyordu. Benim çaldığım notaları birebir taklit etti. Ve işte yine benim çaldığım her bir notayı hatırlamasıyla birden şaşkınlıkla duraksadım. O ufacık elleriyle sanki günlerdir benimle çalışmış gibi beni takip ediyordu.

Hayranlıkla onu izliyordum ve o hayranlığın içinde ufak bir kıpırtı oluştu... birden kıskançlık ve korku karışımı bir duygu kök salıverdi. Duygu göğsümün üstüne buz gibi yerleşti. Çok önceden dilemiş olduğum dileğim ani bir dalgayla yine geldi. *Beni hep hatırlamalarını sağla.*

İşte ilk kez o anda oldu.

Woferl benden önce gördü. Nefesini tuttu, kendinden geçmiş bir şekilde şakıyordu. Sonra da ufacık kollarını nota defterimin açık sayfalarına doğru uzattı. Dikkatini çeken şeyin ne olduğuna baktım.

Tam ilk sayfada bir tutam ot sapı ve üç adet harika bir şekilde açmış bembeyaz çiçek vardı. Hepsi parşömen kağıdından dik bir açıyla yükseliyordu. Gözlerime inanamayarak onları kırpıştırdım. Gördüklerim Alp dağlarının hazinesi sayılan alpyıldızı çiçekleriydi.

"Dokunma onlara Woferl," diye fısıldadım kollarını geri çekip.

"Gerçekler mi?" diye sordu.

Tuhaf görüntüyü incelemek için sayfaya yaklaştım. Alpyıldızı bu kadar alçak rakımda yetişmezdi ve kesinlikle bir

nota defterinden çıkmazdı. Onlar dağ çiçekleriydi. Erkeklerin zaman zaman sevgilileri için aramaya çıktıklarında uğruna öldükleri çiçeklerdi. Annem bir keresinde Bakire Meryem'in dağları yıldız tozlarıyla doldurup topraklarımızı alpyıldızı çiçekleriyle kutsadığını söylemişti.

Ama işte, buradalardı... kar beyazı, taçyaprakları kalın ve kadife, kenarları öğleden sonra güneşiyle puslu. Havaya temiz ve narin bir koku hâkimdi. Odanın aydınlığı şimdi çok tuhaftı, sanki bir gündüz düşünün parçasıymışız gibi.

"Ormandan gelmiş olmalılar," dedim parmağımı uzatarak.

Kardeşim sinir bozucu bir ses çıkardı. "Onlara dokunmamamı söyledin."

"Ama ben senden büyüğüm." Parmağımı çiçeklerden birinin üzerinde gezdirdim. Çiçeğin taçyaprağı kışlık ceketimin yakası gibiydi, havları parmak uçlarımı süpürüyordu. Elimi geri çektim. Çekmemle birlikte rengin bir kısmı silinip parmağımda beyaz bir çizgi bıraktı.

"Babama söyleyeceğim," dedi.

Elini tuttum. "Hayır, söyleme. Lütfen Woferl! Babam beynini saçma hikâyelerle doldurduğumu düşünecek."

Bir an için bana baktı. Yüzünde bir sürü duygunun ifadesi dalgalanıyordu. Nazikçe annemim yaptığı gibi yanaklarını okşadım. Sonunda kalbini kazandım. Yavaşça direnişinin kayboluşunu izledim. Bu şefkatli yaklaşımının tadına vararak bana doğru yaklaşıp yanıma sokuldu. İki parmağımı birbirine sürterek aradaki lekeyi çıkarıp kayboluşunu izledim. Belki de hiç orada yoktu. Nota defterinin sayfalarına yeniden bakınca alpyıldızı çiçeğinin orada olmadığını gördük. Yanımda Woferl nefesini tutmuş rüyanın geri gelmesini bekliyordu. Ellerim titriyordu.

Ama her şey bu kadar değildi. Çiçeğin taçyaprağına dokunduğumda uzaktan gelen bir müzik notası duymuştum.

Hayır, ondan daha fazlaydı. Bu dünyadan olamayacak kadar kusursuz bir melodiydi. Bir sır. Kardeşimin yüz ifadesinden o melodiyi daha önce hiç duymadığını söyleyebilirdim. Aklımda o melodiyi üst üste çaldım ancak sonunda onun aslında bir nota olmadığını aksine neşeli bir kahkaha ile kabaran, sevimli ve hoş bir ses olduğunu fark ettim. Hemen anladım ki, o ses okyanustaki çocuğun sesiydi. Söylediği tek bir cümle vardı.

Sana yardım edebilirim Nannerl, eğer sen de bana yardım edersen.

Başka Dünyadan Gelen Oğlan

Şimdi düşününce tuhaf geliyor elbette. Rüyalarımda bir yerde doğan, başka bir dünyadan gelen bir oğlan. Ama onu duyduğumda sesi çok gerçekti. Gece boyunca düşündüm durdum. Kafamda bir yere oturtup bir anlam bulmaya çalışıyor, kusursuzluğunu yeniden duymak için can atıyordum.

Woferl birlikte yattığımız yatakta yanımda uzanmış, uykusuz meraklı gözlerle beni izliyordu. Derken tek dirseğinin üzerinde doğrulup bana doğru yaklaşarak, "Sence alpyıldızı çiçeklerini bir daha görür müyüz?" diye sordu. O kadar küçüktü ki kolları neredeyse yatağın kıvrımlarına gömülüyordu. "Senin hikâyendeki ormanda mı yetişiyorlardı?"

İç çekip ona doğru döndüm ve bilmiş bir şekilde, "Belki," dedim merakını yatıştırmak için. "Bilmiyorum. Bildiğim tek bir şey var, o da çok yorgun olduğum. Sen de yorgun değil misin?"

Woferl masum bir ifadeyle bana baktı. "Evet ama sen her şeyi bilirsin, Nannerl. Ormanın nasıl bir yer olduğunu bilmiyor musun?"

Gevezeliği beni rahatsız etti. Yapmak istediğim tek şey gözlerimi kapatıp kafamda o notalar çalarken uykuya dalmaktı. İç çektim. "Hikâyenin devamını anlatsam uykuya dalar mısın?"

"Evet," dedi telaşla söz verip.

Merakı karşısında elimde olmadan gülümsedim. "Tamam o zaman." İyice yanaşıp onu kollarımın arasına aldım. "Orman çok büyük bir yer," diye devam ettim. Hayal gücüm çözülüyordu yine. Rüyamdaki dünya zihnimde yeniden canlandı, kimi yerleri benim doldurmam için bomboştu. "Daha önce hiç görmediğimiz kadar büyük."

"Salzburg'dan bile mi?" diye sordu Woferl.

"Evet, Salzburg'dan çok daha büyük. Ya da Viyana'dan. Ya da Avusturya'nın tamamından. Sonu olmayan bir yer."

Woferl beni görecek şekilde yatakta döndü. "Hiçbir yer Avusturya'nın *tamamından* büyük olamaz," dedi kararlı bir şekilde.

Kahkaha attım. "Ama işte burası öyle. Ayrıca alpyıldızı çiçekleri sadece Alpler'de yetişmesine rağmen bu ormanda her yerde yetişiyor. Çünkü orası, o tür çiçeklerin doğduğu yer."

Woferl bu bilgi karşısında büyülenmişe benzer bir ses çıkardı. "Çok özel bir yer olmalı."

"Özel bir ormanın da bir koruyucuya ihtiyacı vardır, değil mi?"

Woferl hiç düşünmeden başıyla onayladı. "Tabii ki."

Aklımda birden siyah ağaç kabuğu ile gümüş yapraklardan dikilmiş bir kıyafetin görüntüsü belirdi. Bembeyaz dişleri ortaya çıkaran bir gülümseme. "Sen öyle dediğin için," dedim ona resmi bir şekilde, "Ormanın bir koruyucusu var artık."

Woferl meraklı bir şekilde yanıma sokuldu. "Kimmiş peki?"

"Sence kim?"

"Bir iblis mi?" Eski Alman masallarındaki eşek şakası yapan tipler gelmişti aklına, şu tavşan kılığına girebilen ya da bebekleri beşiklerinden kaçıran tipler.

"Ama öyle herhangi bir iblis olamaz elbette, Woferl!" dedim üstüne basa basa. "Onlar koca ormanı tek başlarına koruyacak kadar akıllı değiller. Plan yapmada kendilerine yardım edecek birilerine ihtiyaçları var."

Woferl ciddi bir ifadeyle karşıladı bu fikri. "O zaman ormanda yaşayan küçük bir peri prens olabilir."

Küçük bir prens. Hafızamdaki görüntü giderek keskinleşiyordu. Parlak bir çift mavi göz, saçlara dolanmış dallar. Bu dünyadan olamayacak kadar güzel bir ses. Bir heves-le düşüncelerime daldım. "Küçük bir prens," dedim onu tasdikleyerek. "Ormana izinsiz girenleri uzaklaştırmak için onlara oyun oynamaktan korkmayan biri. İstediği kişiyi cezbedecek kadar akıllı ve tatlı, ormanın senfonisini yönetebilecek biri." Bir an düşünmek için duraksayıp kardeşime göz kırptım. "Vahşi biri."

Derken birden duvarın diğer tarafından bir gürültü koptu.

Birden yatakta doğruldum. Woferl'ın gözleri odamıza sızan ay ışığının aydınlığı ile parlayıp kocaman açıldı. Oda yeniden sükûnete boğulmuştu ama hareket etmeye cesaret edemiyorduk. Nefes alıp verişlerimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Woferl yanımda titriyordu, onun korkusu benimkini de harekete geçirdi. Annemin sesi, babamın ayak sesleri neredeydi? Bu gürültünün nereden geldiğine bakacak biri yok muydu? Hiçbir şey duyamıyorduk. Kapalı duran kapımıza baktım. Hiçbir ayak sesi duymamama rağmen kapı altından ileri geri hareket eden loş bir ışık gördüm.

Ayaklarımı geceliğimin içine soktum. Birden buz kestim.

Uzun bir sessizlikten sonra birbirine dolanmış bacaklarımı çözüp yatağın kenarından sarkıttım. Annem veya babam bir şeye takılıp düşmüş ve yardıma ihtiyaçları olabilirdi. Ama seslerini duyamıyordum.

Woferl gözlerini benden ayırmıyordu. "Dışarı mı çıkacaksın?" diye fısıldadı.

Gözlerimi yeniden odanın girişine doğru çevirdim. Aşağıdan yansıyan ışık sağa sola gidip geliyordu. Bu ışık ne bir mum ışığına ne bir şömine ışığına ne de gün ışığına benziyordu. Woferl'a yatakta kalmasını işaret edip yere çöktüm ve kapının altından salona baktım.

Kapımızın diğer tarafında bir dünya ateşböcekleri uçuşuyordu.

Gördüğüm şey bir rüya olamazdı. Ortam çok gerçekti. Ateşböcekleri her yerdeydi, bir yanılsama olamayacak kadar parlaktılar.

Hiç bu kadar çok ateşböceğini bir arada görmemiştim, hele kışın asla. Daha çok müzik odasının yakınında parlak bir yığın oluşturuyorlardı. Bir tanesi yüzüme o kadar yakın uçuyordu ki yüzüme konacak diye geri çekilip gözlerimi kırpmak zorunda kaldım. Ama belki de uçan şeyler ateşböcekleri değillerdi, çünkü tam o anda ışığın arkasında ince bir figür dikkatimi çekti, sıska kollar, bir çiçek sapı kadar ince ve kırılgan bacaklar. Ortadan kaybolmadan önce de çıngırak gibi ses çıkarıyordu.

Odadan dışarı çıktım. Şaşkınlıktan dilimi yuttum . Pencereden içeri sızan ay ışığı yerde desenler oluşturuyordu. Dışarıda Getreidegasse'nın yıldızlar altında uyuyan binalarının karanlık hatlarını görebiliyordum. Küçük yaratıkların ışıltısı apartmanımıza bu dünya ile başka bir dünya arasında gidip gelen tuhaf bir renk veriyordu. Sarımtırak ya da mavimsi bir renk demek isterdim ama değildi. Camın rengini tarif etmek gibi bir şeydi.

Gölgeler müzik odasının kapısının etrafında kımıldıyordu. O tarafa döndüm. Ayaklarım istemsizce ilerliyor, kardeşim de hemen arkamdan geliyordu. Işık noktaları, oluşturdukları altın sis bulutunun içinden arkamızda koyu

mavi bir iz bırakarak geçmemize izin verirken, kenara çekilip bize yol veriyorlardı.

Klavsenimizin yakınlarında biri bir şeyler mırıldanıyordu. Onu görür görmez, hayretle nefesimi tutup bulunduğu yeri işaret etmek için elimi kaldırdım.

Çocuk bize bakmak için birden döndü. Bana öyle bir gülümsedi ki inci gibi köpek dişleri ortaya çıktı.

Benden uzundu. Görüntüsü bir bale dansçısı kadar genç ve zarifti. Teni ay ışığında solgun görünüyordu. Parmakları uzun ve kıvraktı, tırnakları ise keskin. Parlak safir mavisi saçları sırtından aşağıya dökülüyordu. Siyah sarmaşıklar dolanmış saç tutamlarından yosun ve ormanın, gecenin ve değerli taşların parıltısı saçılıyordu. Parlak ve hayran olunacak derecede kocaman mavi gözleri karanlıkta parlıyor, kirpiklerini aydınlatıyorlardı. Dudakları dolgundu, neşeli bir ifadesi vardı. Ona yaklaştıkça kedimsi çekik gözleri ile karşılaştım. Genç yüzündeki elmacık kemikleri yüksek ve narindi. Öyle dayanılmaz bir güzelliği vardı ki onu görür görmez kıpkırmızı olmuştum.

Onca anımın arasında bu ilk tanışma ânı en aklımda kalan anıdır.

"Kimsin sen?" diye sordum.

Yanımda duran Woferl'ın gözleri korkudan kocamandı. "Sen ormandan gelen koruyucu musun?" diye ekledi.

Çocuk... ya da varlık... başını bana doğru eğdi. "Kim olduğumu bilmiyor musunuz?" diye cevapladı. Ses tonunda bir vahşilik vardı, yaprakları dans ettiren rüzgâr gibi. Bu sesin rüyamda özlem duyduğum ses olduğunu hemen anladım. *Klavsenimin başında bana fısıldayan çocuktu bu; rüyamda gördüğüm okyanus kenarında yürüyen çocuk.*

Bu oydu ve buradaydı. Korku ve heyecandan göğsüm sıkışıyordu.

Woferl'ın ilk söylediği gibi o bir *iblis* miydi? Bu tip eğri büğrü ufak tefek varlıkların siyah beyaz mürekkep çizimlerini peri masallarında, efsanelerde ve mitlerde görmüştüm ama bu güzel çocuk onlara pek benzemiyordu. Sanki kendisi orijinal kalıp, çizimler ise onun yamuk yumuk gölgeleriydi.

Ben sessiz kalınca gülümseyerek beni yanına çağırdı. Şimdi etrafında birçok ateşböceği dans ediyor şefkatle saçlarına asılıyor yanaklarını öpüyordu. Eliyle onları dağıtınca etrafa saçıldılar ama onlar yine dönüp etrafına üşüştüler.

"Sen Mozart'ın kızısın," dedi çocuk. "Maria Anna."

"Evet," diye fısıldadım ona. "Ama bana kısaca Nannerl derler."

"Küçük Nannerl," dedi tek yana doğru kalkık, oyuncu bir tebessümle. "Tabii ki." İsmimi söyleyiş tarzı tüylerimi diken diken etti. Dönüp klavsene baktı. El hareketiyle birlikte saçlarındaki değerli taşlar birbirine çarptı. "Kolyeli kız. Dileğini duydum."

Sadece kalpten dilediğim bir şeyi nasıl duymuş olabilirdi? Dileğimi yüksek sesli söyleyecek diye ödüm koptu. "Rüyamdaki çocuk sendin," dedim ona.

"O rüya *senin* rüyan mıydı, Nannerl?" Sivri dişlerini açığa çıkaran gülümsemesi karanlıkta parlıyordu. "Yoksa sen mi benim rüyamdasın?"

Etrafında dolanan ışık demetleri yanıp sönüyordu. *Hyacinth!* diye haykırıyorlardı çıngıraklı sesleriyle. Onların çağrılarını duyunca başını kaldırdı. "Gidin yatın," dedi. "Yakında yine görüşeceğiz."

Sonra klavsenin nota standına uzanıp nota defterimi aldı ve kolunun altına sıkıştırdı.

Woferl benden önce davranıp ufacık ellerini uzatıp çocuğa seslendi. "Nota defterini çalıyor!"

Çocuk bana son bir bakış attı. "Getreidegasse'nın sonunda bir hediyelik eşya dükkânı var," dedi. "Yarın ora-

ya gelin, size nota defterinizi geri vereyim." Cevabımı bile beklemeden bize arkasını dönüp camdan dışarı fırladı. Çığlığım boğazımda düğümlendi.

Pencere titredi, çocuk kırılan binlerce cam parçasının ışıltısı arasına karışıp caddeye atladıktan sonra gözden kayboldu. Woferl'la hemen cama koştuk. Karşılaştığım manzara karşısında şoke içinde geri çekildim.

Getreidegasse, dükkânları, at arabaları, demir direkleri yok olmuştu. Onların yerinde kökleri yıldızlara kadar uzanan, yerlere yayılmış kadife birikintiler gibi yapraklarıyla, baş aşağı duran ağaçlarla dolu yoğun bir orman vardı. İkiz ayların ışığı manzarayı fildişi ve mavi renge boyuyordu. Gece ayazının içinden tıpkı rüyamdaki o kusursuz, davetkâr melodi gibi ince bir uğultu yükseliyor, ona doğru yaklaşmamız için bize fısıldıyordu. Binamızdan ormanın görünmeyen derin karanlığına doğru uzanan aşınmış patika bir yol ilerliyordu.

Ormanın tam girişinde patika yolu işaret eden yamuk ahşap bir tabela asılıydı. Üzerinde ne yazdığını görebilmek için gözlerimi kıssam da harfleri çıkaramadım.

Ortamda çalan müzik, ellerimi titretiyordu. Birden içimden bir şey beni dürttü. Hemen Woferl'ın elini çekiştirdim. "Peşinden gidelim!" diye fısıldadım.

Woferl hiç tereddüt etmeden bana uydu. Hemen hareket geçtik. Evimizin sokak kapısını sonuna kadar açıp kardeşimle hemen dışarı çıktık. Koştukça geceliğim baldırlarıma dolanıyor, kış soğuğuyla buz kesmiş zemine vuran çıplak ayaklarım ise hissizleşiyordu. Merdivenlerden aşağıya koşturup kemerli geçitlerden geçtim. Üçüncü kata, ikinci kata, aşağıya, aşağıya, en alt kata inip sonunda sokağa açılan kemerli girişte tökezleyip durdum.

Gözlerimi kırpıştırdım.

Orman, ikiz aylar, baş aşağı duran ağaçlar, patika yol, tabela, müzik. Hiçbiri yoktu. Getreidegasse, fırını, şarap evi, barları ile kapılarından sessizce sarkan ferforje tabelaları, inik kepenkleri ve gökyüzüne bakan bayraklarıyla her zamanki haline geri dönmüştü. Uzaktan Hohensalzburg Kalesi'nin o çok tanıdık karanlık silueti görünüyordu; tam altından da Salzach Nehri'nin gümüş kuşağı kıvrılıyordu. Öylece kalakalmış bir şekilde soğuktan titriyordum. Geceliğimin kenarlarını tutmuş, diğer dünyadaki melodiden daha çok duymak için can atıyordum.

Woferl arkamdan nefes nefese geldi. Tam caddeye fırlıyordu ki onu yakalayıp yanıma çektim. O da benim gibi şaşkın görünüyordu.

"Nereye gitti?" diye sordu. Nefesi küçük bulutlar halinde yükseliyordu.

Midem sıkıştı. Nota defterimin kaybolduğunu öğrendiğinde babamın surat ifadesini hiç görmek istemiyordum. Benim kaybettiğimi düşünüp hayal kırıklığıyla başını sağa sola sallayacaktı. Yanımda duran kardeşim hüzünlü yüz ifademi fark edince hemen kendine gelip omuzlarını düşürdü ve bakışlarını yere indirdi.

"Woferl. *Nannerl*!"

Duyduğum tanıdık ses karşısında ürktüm. İkimiz de aynı anda döndük. Gelen annemizdi, saçlarını gece başlığının içine sokuşturmuş koşar adımlarla merdivenlerden inerek yanımıza geliyordu. Elleriyle ceketine tutunmuştu. Çocuğu gördüğümüzde etrafını saran ışık halesinin aksine annemizin görüntüsü çok gerçekti, yüz hatları çok belirgindi. Bir anda ayaklarımın altındaki zeminin ne kadar sert olduğunu ve soğuğun ne kadar ısırdığını hissettim. Kaşlarını çatarak bana baktı. *Soğuktan korkuyorum*, demişti bana annem bir keresinde. Bunu düşününce bir sonbahar günü onu buralara kadar indirmek zorunda kaldığım için utanç duydum.

"Nannerl, ne işiniz var burada?" Titriyor, nefesi bulut şeklinde yükseliyordu. "Aklınızı peynir ekmekle mi yediniz?"

Anneme gördüklerimizi anlatmaya başladım. Fakat çocuğun caddeye fırladığı pencereye doğru işaret ettiğimde camların hâlâ yerinde olduğunu gördüm. Kırılmamışlardı.

Sözlerimi yuttum. Woferl bile tek kelime etmiyordu.

"Özür dilerim anne," dedim sonunda. "Bir rüya gördük."

Annem gözlerini benden kardeşime kaydırdı, sonra yeniden bana. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdikten sonra yeniden kaşlarını çattı. Sorgulayıcı, sert bakışlarının ardında bizi buraya kadar neyin getirmiş olabileceğine dair bir merak yatıyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra annem başını iki yana sallayıp ellerimizi tuttu ve birlikte merdivenleri çıkmaya başladık. "Olacak şey değil!" diye mırıldandı annem sıcacık ellerinin içindeki buz kesmiş ellerimize bakıp kaşlarını çatarken. "Böyle bir yaramazlık yapacağınız hiç aklıma gelmezdi, Nannerl. Gecenin bu karanlığında kardeşinle birlikte buraya çıkmak. Ve bu soğukta! Neyse ki babanızın uykusu ağır, yoksa sizin burnunuzdan getirirdi."

Anneme baktım. "Müzik odasındaki patırtıyı duymadın mı anne?" diye sordum.

Annemiz yay kaşlarının tekini kaldırdı. "Öyle bir şey duymadım."

Yeniden sustum. Binamıza girerken göz ucuyla Getreidegasse'nın sonundaki hediyelik eşya dükkânını gördüm. Çocuğun son sözleri kafamda dolanıyordu. Onunla orada karşılaşsaydım ne olurdu diye düşündüm.

Woferl'a baktım. Anneme bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ama bir süre sonra dudakları ince bir hat şeklini aldı ve başını öne eğdi. Mesele öylece kapandı.

GROTTODAKİ KÜÇÜK PRENS

Ertesi sabah babam nota defterimin kaybolduğunu öğrendi.

Durumu öğrenip sinirlenince bağırmadı. Onun yerine, ses tonu ufukta patlak veren bir fırtınanın sesi gibi alçaktı. Hatta o kadar kısıktı ki dediklerini anlamam için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

Dikkatsiz. Çok dikkatsizsin, Nannerl.

Ağzından dökülen her kelime üzerime üzerime geliyordu. Söylenenleri yuttum. Başımı öne eğip gözlerimi halımızın nakış işlemelerine diktim. Ormanda güneş altındaki bir meydanda avlanan ata binmiş üç erkek kardeşin görüntüsünün işlemesiydi, av köpekleri parçaladıkları bir dişi karacanın can çekişmeleriyle sonsuza dek donmuştu.

"Peki..." dedi babam. "Ne diyeceksin buna şimdi? Sana yeni bir nota defteri mi almamız gerekiyor?"

Kafamdakileri durdurmaya çalışırken av köpeklerini ve atları saydım. "Üzgünüm, baba," dedim.

"Üzgün," diye yankılandı sesi duyduklarına inanamayarak, sonra da başını iki yana sallayıp başka yöne çevirdi.

Annem bize hızlı bir bakış atıp boğazını temizledi. "Onlar hâlâ çocuk, Leopold," dedi annem sakinleştirmek için elini babamızın koluna koyup. "Sen ki ne kadar olgun bir

adamsın, tüy kalemini bulamadığında ya da gözlüklerini kaybettiğinde sana kaç kere söylenmişimdir?"

Babam sadece kaşlarını çattı anneme. "Küçük hanımlar daha sorumluluk sahibi olmalı," dedi yeniden bana dönüp. "Daha eşyalarına özen göstermezken ileride kocana nasıl özen göstereceksin?"

Sözler beynimi deliyordu. *Bir koca, bir koca*, önce peş peşe fısıltılar halinde ilerleyen bu sözler, sonrasında bir gümbürtüye dönüştü. *Sen unutulacaksın*, diyordu. Annem babamın ceketinin kolunu düzeltirken ona baktım. *Günün birinde yok olacaksın.*

Kendimi nasıl savunacağımı bilmiyordum. Bir kız çocuğu böyle bir şeyi babasına nasıl açıklardı? Ben bile olanlardan artık emin değildim. Uykum, dün gece olanların üzerine çoktan bir sis perdesi çekmişti. Gerçekten evimize biri girip klavsenin başına geçmiş olabilir miydi? Caddeye kadar bizi kim sürüklemişti?

Yok, babam haklı olmalıydı. Defteri muhtemelen bir yerlerde bırakmıştım. Dün gece olanlar bir rüyadan ibaretti. Ama ben hâlâ halıya gözlerimi dikmiş dişi karacanın kocaman gözlerini incelerken annem de tatlı dille babamın gönlünü almaya çalışıyordu.

Babam yeniden bana dönüp kaldığı yerden beni azarlamaya devam edince, Woferl yemek masasından kalktı. Klavsenin başına geçip taburenin üzerine oturdu ve ellerini tuşların üzerine koydu.

"Kızma baba," dedi omzunun üzerinden. "Ben sayfaları hatırlıyorum. Onları yeniden yazabiliriz."

Elbette yazamazdı. Elbette bu onun her zamanki geçici heveslerinden biriydi. Öylece durup beni savunmak için ve babamın gölgesini bulunduğum yerden uzaklaştırmak için verdiği bu tuhaf çabaya karşılık gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Babamın bakışları zevkten yumuşadı. "Gerçekten yapabilir misin, şimdi mi?" dedi.

Woferl'ın yüz ifadesi ciddiyetini koruyordu. Klavsene dönüp çalmaya başladı.

Başta yanlış notaya bastı, ardından birkaç yanlış yerde daha dolandıktan sonra başını iki yana sallayıp durdu. Parça, do majörden bir minüet olacaktı. Kaşlarını çattı, aynı şeylerin onun da kafasından geçtiğinden emindim. Yeniden çalmaya başladı.

Woferl, bu sefer doğru tuşa bastı. Sonra bir diğerine ve bir diğerine ve bir diğerine. Bir parmağı kaydı ama bu onun son hatası oldu. Minüetin on altı ölçüsünü birden çalmayı başardı, hepsi de doğruydu. Her ölçüyü düşünmek zorunda olduğundan ritimden kopsa da her şeyi hatırlıyordu.

Babam ona bakakalmıştı, az önceki sert konuşmalarından eser kalmamıştı. Hayretle kardeşimi izliyordum. Hiçbir yerimizi kımıldatamıyorduk, sanki şahit olduğumuz şey bir hayal ürünüydü ve sanki bu ânı bozarsak Woferl hiç çalmamış sayılacaktı.

Kardeşim henüz okuma yazmayı bilecek yaşta değildi. İmkânsızı başarıyordu.

Babama baktım. Yüzündeki tebessüm kaybolmuştu ancak gözlerinin içi parlıyordu. Konuşmuyordu. Konuşmasına da gerek yoktu, suskunken bile yüzünü parlatan, zihninden geçen o düşünceyi okuyabiliyordum.

Oğlunun küçük ellerinden akan bu şarkı babamın özlem duyduğu Tanrı'nın şarkısıydı.

Woferl'a duyduğum sevgi o sırada biraz sendeledi, sonra birden göğsümde o soğuk sancıyı yeniden hissettim. Tıpkı Woferl çaldığım parçayı kolayca hatırlayıp çıkardığında hissettiğim gibi. O parçayı yeniden hatırlamam bir haftamı almıştı! Elbette o kadar sürede bu kadar çok notayı ezber-

lemiş olamazdı. Birden nota defterimi Woferl'ın saklamış olabilme ihtimalini düşündüm.

Kardeşim tabureden inip bana baktı. Bakışlarında sadece merak vardı, bir de yüzünden düşürmediği o masum tebessümü. Çalmasına karşılık benden iltifat bekliyordu. Tereddüt ettim, ne diyeceğimi bilmiyordum.

Birkaç dakika sonra, babam koşar adımlarla evden çıkıp Herr Schachtner'in evine doğru yola çıktı. Öyle bir telaşla çıkmıştı ki evden, tamamen aklından çıkan şapkasını almak için geri dönmek zorunda kalmıştı. Woferl'la birlikte Getreidegasse'ya gidip ekmek ve et almak için Sebastian'a eşlik etmeye hazırlanırken sessiz kaldım. Kardeşime ceketini giymeye yardım ederken o, sessizce melodiyi mırıldanıyordu. Kulak kabarttığımda, çaldığından çok daha fazla şey bildiğini anladım.

"Ilk sayfayı ne ara öğrendin?" diye sordum ona, caddeye çıkınca. At arabalarının ve sohbetlerin melodileriyle dolu sert rüzgârlı, hareketli bir sabahtı.

Woferl'ı duymak için eğilmem gerektiğinden, sürekli yana doğru eğilmiş, biçimsiz bir şekilde yürüyordum. "Çiçekleri gördüğümüzde." Gözlerini Sebastian'ın sırtından ayırmıyordu. "İlk sayfada çiçekler açtığında. Beğendin mi?" diye ekledi umut dolu bir ses tonuyla.

Cevap bu olamazdı, beni o kadar eğlendirmişti ki kahkahalara boğuldum. Defterimdeki alpyıldızı çiçekleri bir gündüz düşüydü. "Yani notalar dünden mi aklında kaldı?"

"Evet."

"Sayfaları açık tuttuğum birkaç saniye de mi?"

Şaşkınlığım karşısında Woferl'ın kafası karışmışa benziyordu. "Evet," dedi tekrar.

Tekrar ona baktım. "Woferl," dedim. "Birlikte çaldığımız parçanın tamamını hatırlıyor olamazsın. Nasıl hatırlarsın? Çok uzundu. Şimdi bana gerçeği söyle, Woferl. Eğer istemezsen kimseye söylemem. Benim nota defterimi alıp bir yerlere saklamış olabilir misin?"

Başını iki yana salladı, bukleleri yaylanıyordu. "Çok uzun bir parça değildi," diye ısrar etti. Gözlerini hayal kırıklığıyla bana dikti. "Parçayı hatırlamam için nota defterini almama gerek yok."

Woferl'ın söylediği doğru olamazdı. Parçayı etrafında kimseler yokken bir ara çalışmış olmalıydı ya da nota defterimi almamış olsa bile görmediğim bir ara notalara bakmış olmalıydı. Ama söylediklerinde çok ciddiydi, o muzip halinden eser yoktu, bu yüzden de yalan söylemediğinden emindim.

Huysuzlandı. Alıp verdiği nefesi havaya yükselip dağıldı. "Ayrıca," dedi "İkimiz de o defteri kimin çaldığını biliyoruz."

Evimizin karanlığında uçuşan ateşböceklerini düşündüm yine, sonra da müzik odasındaki rüyada gördüğüm çocuğu. Benimle o kadar net konuşmuştu ki. Ayrıca onu nota defterimi kolunun altına sıkıştırıp penceremizden dışarı fırlayarak ormana dalarken görmüştüm. Bunu Woferl bile hatırlıyordu.

Ensemdeki tüyler ürperdi. Dün gece olanlar elbette çok saçmaydı. Ancak bu sefer aklıma gelince hiç gülmedim.

"Çok yeteneklisin, Woferl," dedim ona uzun bir sessizlikten sonra.

Sabahtan beri benden duymak istediği buydu. Duyar duymaz aramızdaki gerginliği unuttu ve bir anda gözlerinin içi parladı. Elimi sımsıkı tuttu. Diğer elimle iç eteğimin cebindeki cam uçlu kolyeyi ovalıyordum. Kardeşimin o parçayı çalabildiğini kabullenmek, dün akşam olanların

rüyadan öte bir şey olma olasılığı düşüncesinden daha az korkutuyordu beni.

Getreidegasse bugünün temizliğinden hâlâ ıslaktı. Havaya ağır bir çorba, at arabası, at ve is kokusu hâkimdi. Hohensalzburg Kalesi bugün sis perdesinin arasından belli belirsiz bir şekilde şehrin barok çatılarının üzerinden sivriliyordu. Ötede caddelerin Salzach Nehri'nin kıyılarıyla buluştuğu noktada kasap dükkânlarının arkasından gelen su şapırtılarını duyuyorduk, taze kesilmiş çiftlik hayvanlarını temizliyorlardı nehir kenarında. Çok tanıdık ve olağan bir koşuşturma vardı. Woferl'la birlikte sıcak nefeslerimizi gökyüzüne doğru üfleyip oluşan buharı izledik. Bulutlar kasvetliydi, kar sinyalleri veriyorlardı. Yanımızdan yüzleri şapka ve fularlarının altında gizlenmiş birkaç kadın geçti. Bir tanesi kucağında kundağa sarılı al yanaklı bir çocuk taşıyordu.

Ona bakıp kendimi onun yerinde hayal ettim; kucağımda bir çocukla suratsız bir kocanın peşinden bu yamuk yumuk kaldırımlardan yürüyordum. Belki çocuk taşımanın ağırlığı ile hassas parmaklarım zedelenecek, müziğim kabalaşıp bozulacaktı.

Fırına ulaştık. Sebastian ferforje tabelanın altından geçerken başını eğdi ve fırıncıyı sevgiyle selamlayıp içeri kayboldu. O içeri girerken ben de caddenin sonuna odaklandım. Sabah sisinin arasından gözlerimi kısarak hediye dükkânının bulunduğu noktaya baktım. Parlayan mavi gözleriyle kolunun altında nota defterimi tutan gölgemsi bir siluet görmeyi bekliyordum.

"Hadi gidelim," diye fısıldadım Woferl'a elini çekiştirerek. Onu zorlamama hiç gerek yoktu. Avucumun içinden sıyrılıp zıplayarak dükkânın yolunu tuttu, ayakkabıları caddeye sürterken gıcırdıyordu.

Hediyelik eşya dükkânı bizim için tanıdık bir görüntüydü. Woferl'la birlikte oraya sık sık gider vitrinlerin arkasın-

daki tuhaf heykelcik koleksiyonlarına hayranlıkla bakardık. Bazen aramızda her biri için mutlu olup olmadıkları ya da kaç yaşında olabilecekleri ile ilgili hikâyeler uydururduk. Dükkân sahibi yaşlı camcı Herr Colas da bizimle oynayıp bizi eğlendirirdi. Bazı bibloların binlerce yıllık olup bir zamanlar perilere ait olduklarını söylerdi.

Woferl pencereye nefesini üfleyip üzerinde halka bir buğu bıraktı. Halka anında küçüldü.

"Woferl," dedim kaşlarımı çatıp ona kızarak. O da bana kocaman gözlerle dönüp baktı.

"İçerideki çocuğu görüyor musun?" dedi kısık sesle duyulmaktan korkuyormuşçasına.

Bibloları incelemek üzere eğildim; bazıları boyalıydı, ateş kırmızı çanaklar, yaldızlı kelebekler, tıpkı benimki gibi mavi cam pandantif kolyeler, haçlar, Bakire Meryem. Bazıları ise renksizdi. Sadece öylesine camdan yapılmışlardı ve etraflarındaki renkleri yansıtıyorlardı. Evden gördüğümüz peri ışıklarını anımsatıyorlardı. Gözlerimi dükkânın içine çevirdim.

"Ben kimseyi görmüyorum," diye cevap verdim tekrar biblolara dönerek.

Derken birden lal rengi bir şey dikkatimi çekti. Onu daha yakından görmek üzere dönünce daha önce hiç görmediğim, küçük bir biblo ile karşılaştım.

"Woferl," dedim nefes nefese onu yanıma çekip. Vitrinden içeri işaret ediyordum. "Bak."

Gördüğüm şey, beyaz porselenden üç adet muhteşem güzellikteki alpyıldızı çiçeğiydi. Ortaları altındandı, kadife taçyaprakları ışıkta parlıyordu. Çiçeklerden birinin beyaz boyasında akma vardı.

Nota defterimdeki çiçeğin görüntüsü canlandı gözümün önünde.

"Bunu beğendiniz mi, Fraulein?"

İkimiz de olduğumuz yerde irkilerek zıpladık. Herr Colas dükkânın kapısında durmuş tepeden bizi izliyordu. İnce beyaz bandajlara sarılı elini kapı eşiğine dayamıştı. O bize bakarken yüzündeki kırışarak çizgi çizgi olmuş yara izleri gözüme çarptı. Çiçek hastalığı cildini bozmadan önce nasıl göründüğünü merak ettim, genç ve pürüzsüz bir cildi olmuş muydu acaba hiç?

Woferl tam bir şeyler söyleyecekken kolunu çimdikleyip Herr Colas'ı selamladım. "Günaydın, Herr," dedim. "Çok güzel bir biblo."

Herr Colas gülümseyip bizi içeri davet etti. "Gelin, gelin, çocuklar," dedi. "Soğukta kalmayın, içeri girin." Bana baktı. "Seni son gördüğümden beri boyun uzamış, Fraulein. Baban müziğe olan yeteneğini hep takdir ediyor. Kulağıma geliyor dedikodular. Bir saray müzisyeni gibi kulağa sahip o genç kız!" Eldivenlerin içine gizlenmiş parmaklarımı işaret etti.

Her Colas, sokakta kulaktan kulağa dolaşan dedikoduları duymuş olabilirdi, ancak babamın evde savurduğu kaba sözleri veya gözlerindeki hayal kırıklığını hiç görmemişti. Babam yeteneklerimi toplum içinde asla küçümsemezdi. Sonuçta bu onu da utandırırdı. Ama yine de Herr Colas'ın sözleri içimi ısıttı. Yanaklarımın kızardığını hissederek mırıltı halinde ona teşekkür ettim.

"Bu biblo nereden geldi, Herr Colas?" dedi Woferl içeri adımımızı atarken. Gözlerini vitrindeki porselen alpyıldızı biblosuna dikmişti.

Yaşlı satıcı kırışmış çenesini kaşıdı. "Sanırım Viyana'dan." Bize doğru eğilip hınzır bir gülümsemeyle baktı. Işıkta gözlerinden biri parladı, içinde sanki mavimsi bir parıltı vardı. Parmağını bibloya değil de vitrine doğru salladı. Tekrar penceremizi tuzla buz eden o tuhaf çocuk geldi aklıma. "Kimbilir, sahi? Belki de bizim dünyamızdan değildir."

Duyduklarım karşısında tüylerim ürperdi. Ona ne demek istediğini sormak istiyordum ancak çoktan bizi bir başımıza bırakıp mırıldanarak dükkânın köşesindeki ufak tezgâhına dönmüştü.

Dükkânın içi pusluydu; içeri sızan günışığı, havada uçuşan tozları belirginleştiriyordu. Her tarafta biblo dolu raflar vardı; boyalı porselenden yapılmış müzik kutuları ve dudaklarını insan gibi büküp sırıtan sararmış fildişi renginde tuhaf yaratıklar. İçeride ağır bir antika kokusu yaygındı. Woferl, rüzgâr çanlarıyla donatılmış bir köşeye gitmişken gözlerim dükkânın raf ve kutuların arkasına gizli karanlık bir köşesine kaydı. Oradaki gölgenin içinden geçen ince bir ışık şeridi vardı. Bir kapı.

"Herr Colas," diye seslendim kibarca. "Arka odanızda daha fazla biblo var mı?"

Herr Colas cevap vermedi. Duyduğum tek ses kısık bir uğultuydu.

Kapıya odaklandım. Uğultu şimdi oldukça tanıdık geliyordu. Öyle kusursuz bir melodiydi ki, beni göğsümden çekiştiriyor yaklaşmam için beni adeta davet ediyordu. Ayaklarım istem dışı ilerliyordu. Herr Colas'ın izni olmadan oraya gitmemem gerektiğini biliyordum, bir yanım aslında oradan çekilmek istiyordu ancak yaklaştıkça korkum dağılıyordu. Sonunda kendimi kapının önünde buldum.

Uğultu kapının diğer tarafından geliyordu; çok güzeldi, davetkârdı.

Yavaşça, emin ellerle kapıyı aralayıp içeri girdim.

Başta hiçbir şey görmedim; bir tek karanlık. Kapının açılmasıyla hissettiğim tek şey soğuk havaydı. İçerisi dışarıdan farklı kokuyordu. Ne kış kokuyordu ne baharat ne de eski antika. Yeşil ve hayat dolu bir kokuydu bu.

Adım atmamla birlikte yosunlara bastım. Yosunların ıslaklığı iç eteğimin uçlarını sırılsıklam yapıyordu. Ayakla-

rının dibinde belli belirsiz bir parıltı belirdi; ürkek hareket eden, titrek, peri masallarına has puslu ışık demetleriydi. Ben ilerledikçe karanlık kayboluyordu. Sonunda hiç eğilmeden net bir şekilde zemini görebiliyordum. İşte tam da o an bir tünelin içinde yürüdüğümü fark ettim... duvarları yosun ve yeşil sarmaşıklarla, yavru eğreltiotu ve ufacık derecikle doluydu. Sarmaşığın yolundan tuhaf meyveler sarkıyordu, ıslak, parlak mavi ve bir kuş yumurtası kadar dolgun. Şekilleri bir müzik notası gibiydi. Bir tanesini bile yemek zehirlenmeye açık davetiye olurdu elbette. Ancak tam da o anda dilimde öyle bir iştah hissi uyandı ki bir tanesine uzandım. Kendimi durduramıyordum. Meyveyi dalından kopardım. Ani hareketimle sarmaşık öne sarkıp sonra hemen geri çekildi. Asmalardan damla damla sular akıyordu.

Meyveyi ağzıma atıp kabuğunu patlatarak, suyu fışkırana kadar ısırdım. Şekerli limon suyu ile uhrevi bir baharat karışımıyla doldu ağzım. Gözlerimi kapatıp lezzetin keyfini çıkardım.

Bir tane daha koparmak için uzandım. Parmaklarım yumuşak bitkinin içine gömüldü. Bir parmağım çok tanıdık bir şeye değdi... yumuşak, kadife bir yüzey. Elimin olduğu yere baktım.

Duvarda ufak bir bölgede alpyıldızı çiçeği yetişiyordu, kadife çiçekleri nemden parlıyordu. Gözlerimi kırpıştırdığımda duvardaki yosunların arasından bir miktar daha çiçek fırlayarak yanlara sarktı. Tomurcukları yerlere kadar sarkıyordu.

Bu gerçekten de imkânsız bir şeydi; dağda yetişen bir çiçeği böyle bir yerde görmek. Zaten burayla ilgili hiçbir şey gerçeğe benzemiyordu.

Birkaç müzik notası dikkatimi çekti. İçgüdüsel olarak sesin geldiği yöne döndüm, onu bulmaya çalışıyordum. Ses, tünelin sonundaki bir ışık halkasından yükseliyordu. Dün-

yadan izole edilmiş bir sır gibi çalıyordu. Kalbim sızladı. *Nota defterimdeki parça mı bu?* Eteklerimi toplayıp adımlarımı hızlandırdım. Önümdeki tünel giderek genişliyor, yokuş dikleşiyordu. Derken birden dairesel bir kovuk açıldı.

Tavan, yaprak örtüsü ve meyvelerden oluşuyordu. Alpyıldızı çiçeklerinin beyaz bir battaniye gibi örttüğü zemine parça parça, gümüş ay ışığı vuruyordu. Duvarların tamamı yosun ve yeşillikle örtülüydü. Ve bu tuhaf yerin tam ortasında hayatımda gördüğüm en güzel klavsen duruyordu. Barok bir desenle kaplı ve sarmaşık şeritleriyle sarılıydı.

Taburede kimse oturmuyordu; her ne kadar kadife döşemesinin üzerinde sanki az önce biri kalkmış gibi bir çukur vardıysa da. Gözlerimi klavsenin nota standına çevirip nota defterimin orada beni beklediğini görünce mutluluktan havalara uçtum.

"İşte burada!" diye haykırdım tünelin içine doğru, Woferl'ın da beni dükkândan duyacağını umarak. Büyülenmiş bir şekilde klavsene baktım. Tuşlarının ışığın altında cilalanmış gulden gibi parlayan yuvarlak uçları vardı. Enstrümanın bütünü ahşaptan değil de mermerden oyma görünüyordu. Parmaklarımı yüzeyinde gezdirip enstrümanın gövdesinin ayaklarıyla buluşması gereken yerdeki ve kapağın menteşelerinin enstrümanın önüne monte olması gereken yerdeki boşlukları yokladım. Ama görünürde bir boşluk yoktu. Koca klavsen bütün bir mermer kalıbından oymaydı, sanki kalıbı hep böyle olmuş gibi.

Elimi klavyeye doğru uzattım. Hem dokunmaya korkuyor hem de dokunmamak için kendimi zor tutuyordum. Böyle harika bir şey nasıl olur da gerçek olurdu? Nasıl bir ses çıkarırdı? Bir an için tereddüt ettim, iki arada kalmıştım. Sonunda tabureyi kendime doğru çekip oturdum. Bacaklarım zemindeki yosunlara sürtünüyordu.

Nota defterimin sayfası çoktan do majör minüetine çevriliydi. Babamın son bestesiydi ve Woferl'in parşömen kâğıdının üstünde alpyıldızı çiçeğini ilk gördüğümüzde çaldığı parçaydı. Woferl'in tek seansta hafızasına kazıdığı o parça. Yazılı notalara göz atmak bile zihnimi melodisiyle doldurdu. Minüetin ölçülerini tıpkı dersimde çaldığım gibi uzaktan duyabiliyordum.

Parmaklarımı tuşlara götürüp parlak yüzeylerine dokundum. Tuşlar buz gibiydi. Ellerimi anında geri çektim, acısı dilime değen kar gibi sızlattı, tehlikeli ve davetkâr. Enstrümanın tuhaf soğukluğunun keyfine vararak parmaklarımı yeniden konumlandırdım. Bu sefer birkaç nota çalmayı denedim. Çıkan ses havada dolanıp etrafımı sarıyordu. Şimdiye kadar çaldığım klavsenlerin arasında en zengin ses çıkaranıydı. Gözlerim kapandı. İçgüdüsel olarak etrafımdaki o kusursuz melodiye ayak uydurmaya çalışarak bir şeyler mırıldandığımı fark ettim. Kalbim müziğin heyecanıyla çarpıyordu.

Arkamdan vurdumduymaz bir kahkaha yükseldi. "Onu geri alabilirsin, Fraulein."

Birden çalmayı kesip konuşan kişiye bakmak için arkamı döndüm.

Orada, gölgelerin ve sırılsıklam yosunların altından bir şekil belirdi. Onu anında tanıdım, müzik odasındaki çocuktu; gördüğüm ilk rüyada kıyı boyunca yürüyen siluetin ta kendisi. Bu yeni ışığın altında soluk benzi maviye çalıyordu. Çabucak beliren tebessümü neşeliydi. Yüz ifadesi tam da bir oğlan çocuğunda olması gereken ifade gibiydi.

O anda, gördüğüm ilk rüyamın belki de aslında hiç de rüya olmadığını düşündüm. Nota defterimde yetişen alpyıldızları ya da müzik odamda beliren bu çocuğun görüntüsü bile rüya olmayabilirdi. Belki bu an bile gerçekti. Etrafımı saran dünya o kadar net ve canlıydı ki aksini düşünemiyordum.

"Onu geri alabilirsin," diye tekrar etti o kusursuz ses tonuyla. "Onunla işim bitti."

"Kimsin sen? Nereden geliyorsun?" diye fısıldadım.

Çocuk klavsene doğru yürüyüp bir hamlede zıplayarak üzerine çıktı. Enstrümanın tepesine çıkıp başını düşünceli bir şekilde tek eline yasladı ve bana baktı. Tırnaklarıyla klavsenin mermer yüzeyini tıkırdatıyordu.

"Uzaklardan bir yerden," dedi, "Ve yakından."

Başımı ona doğru eğdim. "Bu hiç de açıklayıcı değil."

"Değil mi? Sen biliyorsun neresi olduğunu. Daha önce gördün orayı. Oraya gittin sen."

Gökyüzünde asılı duran gümüş renkteki ikiz aylar. İnci beyaz kumsalı süsleyen masmavi deniz kabukları. Sanki bir zamanlar gittiğim bir yeri hatırlıyor gibi birden efkârlandım. Çocuğun ayaklarına baktım. Ayak parmaklarının arasında kum göreceğimi sanıyordum.

"Peki bahsettiğin yer neresi?" diye devam ettim. "Şu hem yakın hem uzak olan yer?"

"Daha sen ve ben doğmadan önce vardı, çok önceden beri var. Orayı herkes bir şekilde görmüş ama hiç kimse pek hatırlamıyor."

Boğazıma derin bir özlem duygusu yerleşti. "Peki oraya tekrar gidebilecek miyim?"

"Belki. Dileğini duydum," dedi bana müzik odasında söylediğini tekrar edip. "Hatırlanacak saygınlıkta olmak istiyorsun. Baban tarafından, babanın saygı duyduğu kişiler tarafından, dünya tarafından. Unutulmaktan korkuyorsun." Merakla beni inceliyordu. "Bir Fraulein'e göre büyük bir dilek bu. Neden bu kadar korkuyorsun?"

Babamı düşündüm. Kötü çalınca nasıl da başını kaldırmadan başka yöne çeviriyordu. Annemle konuşmalarını düşündüm. Getreidegasse boyunca bana eşlik eden o fısıltıyı. *Bir koca, bir koca.* Sessizce babamın beni hiç fark et-

meyeceği bir şekilde ışığın içinde kaybolmak istedim. Ailemizin kasasını doldurabilsem... bana bahşedilen Tanrı'nın sesiyle bir şeyler yaratabilsem, işte o zaman babam beni asla unutmazdı.

Tanrı'nın sesi. Bu çocuğun güzel sözlerini düşündüm; o tuhaf, hayat dolu rüyamda titreşen sesinin melodisini. Oydu işte, o kusursuz ses.

Sonunda çocukla göz göze geldim. "Babam bir keresinde, *Öldükten sonra hatırlanmıyorsan eğer, hiç yaşamamışsın demektir*, demişti."

Çocuğun tebessümü bunu duyunca yüzüne yayıldı. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi görünüyordu. "Senin aradığın şey, ölümsüzlük o zaman," dedi. "Sesini dünyaya bırakmak için yanıp tutuşuyorsun. Bunu yapamazsan eğer babanın seni unutacağından korkuyorsun. Hayatın boyunca fark edilmek için uğraştın." Klavsenden atlayarak inip yanıma, tabureye oturdu. Bana yanaşıp kolunu uzattı ve buz gibi ince parmaklarıyla çeneme dokundu. İç geçirerek, "Ah, Nannerl! Sen gerçekten ilginç bir kızsın," dedi.

"İlginç mi? Ne anlamda?"

"Bu dünyadan göçtükten yıllar sonra bile hatırlanmak için bir anı bırakmak istiyorsun. Arzu senin yaşam kaynağın ve yetenek de onun beslediği bir çiçek." Klavsenin tuşlarına bakarken bana yan bir bakış attı. Daha önce hiç duymadığım yumuşak bir melodi çalmaya başladı. O kadar güzeldi ki, duyduğum melodiye kendimi kaptırıp elimi göğsüme götürdüm. "Sana yardım edebilirim... ama önce ufak bir oyun oynamalıyız." Neşeli, çocuksu bir tebessüm belirdi yüzünde.

Söylediklerine karşılık kalbim heyecan ve korkuyla çarpıyordu. "Ne tür bir oyun?"

"Senin kendi arzuların var, benim de benim." Başını bana doğru iyice yasladı. "Sen ölümsüzlük istiyorsun. Ben de tahtımı."

Sonunda soruma cevap veriyordu. "Sen o musun yani? Bir kral?"

Etrafında periler uçuşmaya başladı. Ona öpücükler kondururken etrafımıza ışık saçıyorlardı. *Küçük prens, küçük prens*, diye fısıldadılar ortamı bu sözlerle doldurarak. *Ormanın küçük prensi.*

"Benim adım Hyacinth*," dedi çocuk.

Bir önceki gece perilerin adını seslendiklerini hatırladım o an. Gözlerinin mavisi çiçekle nasıl da uyumluydu. *Sümbüller*, demişti annem bir keresinde markette onları bana işaret edip. Ben de ellerimi kümeler halinde duran çiçeklerinin üzerinde dolaştırmıştım. *Sümbüller, baharın ve yaşamın müjdecisidirler.*

"Tahtına ne oldu?" diye sordum ona.

Hyacinth isimli çocuk, sorumu hiç umursamadı. O muzır ve esrarengiz yüz ifadesi birden acıklı bir ifadeye dönüştü. Hilekârlığını delip geçen bir hüzündü bu. Geldiği gibi de kayboldu. Ancak hayaleti yüz hatlarında dolanıyor, beni giderek ona doğru çekiyordu.

Nota defterime baktım. "Peki bunu niye aldın?" diye sordum.

Yeniden çalmaya başladı. Duyduğum müzik karşısında derin bir nefes aldım. "Sen bir dilek diledin, Nannerl. Bunu duyunca ben de sana geldim. Nota defterin müzik derslerindeki o basit derslerden çok daha fazla işine yarayacak, göreceksin. Onu bana açılan bir yol gibi kullan. Bana uzanan yolu hep bulabilirsin, Nannerl, eğer benimle müziğinle konuşursan."

Eğer benimle müziğinle konuşursan. Bu çocuğun, ormandaki ağların arasından beni dikizleyip kalbimdeki sırları dinlediğini hayal ettim bir an için. Elimi tutup beni büyülü orman yolundan yürüttüğünü.

* (İng.) Sümbül. -(ç.n.)

"Nereye çıkıyor o yol?" diye sordum ona.

"Nasıl yani? Tabii ki benim krallığıma," diye cevapladı.

Hyacinth'in sözleri kardeşimin dün geceki sorusunu hatırlattı bana. "Tahtını aradığını söylüyorsun. Krallığın koruyucusu musun peki?" diye sordum.

Belli belirsiz tebessümüyle bana döndü. Gözlerinin parıltısı tenine yansıyordu. "Ben senin koruyucunum, Nannerl. Bana ne istediğini söyle. Bir şekilde yolunu bulup sana getireceğim."

Bana ne istediğini söyle.

Bu sözleri bana kimse söylememişti daha önce. Parmaklarımdan yavaşça tırmanan bir soğukluk hissettim, sonunda kollarım hissizlikten ağırlaştı. Çocuğun gözleri beni hipnotize etmişti.

"Ama ne dilediğine dikkat et," diye devam etti. "Dileklerin, sahiplerini şaşırtmak gibi bir alışkanlıkları vardır."

Gözlerimi kapatıp sertçe yutkundum. Soğuk, kollarımdan yukarı ilerleyip omuzlarıma yayıldı.

Gözlerimi yeniden açtığımda çocuk yoktu.

Ani kayboluşuna karşılık şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Bu grottoda bir başımaydım, nota defterim hâlâ klavsen standındaydı. Panik içinde tekrar kaybetmeden nota defterimi kapıp tabureden kalktım ve arkaya, tünele doğru koşmaya başladım. Woferl'a seslendim ama ses yoktu. Midem bulandı. Dükkânın içinde olmalıydı... Onun yanına gitmeliydim. Sebastian bizi almak için geri dönmüş olmalıydı.

"Woferl!" diye bağırdım, ilerledikçe daha hızlı koşarak. "Woferl, cevap ver bana! Neredesin?"

Derken, hızlıca grottoya girdiğim gibi aynı şekilde kapıdan geçerek kendimi dükkânın içinde buldum.

Her şey bıraktığım gibiydi, güneşin içeri sızmasıyla altın rengine bürünen o puslu hava, dükkânın tıka basa hediyelik eşyalarla dolu rafları. Ancak, havada uçuşan fısıltı

ve müziğin titreşimlerinden eser yoktu. Onun yerine etrafa eskimiş ahşap kokusu hâkimdi, dışarıda da günlük hayatın koşuşturması vardı. Bir an yön duygumun geri gelmesi için hareketsizce bekledim.

Woferl vitrinlerin orada dolandığı yerden bana bakıyordu. "İşte oradasın," dedi.

Gözlerimi ovalayıp arkama baktım. Tünel yok olmuştu. Onun olduğu yerde boş sandıklarla dolu bir dolap duruyordu.

Belki dükkânın tozu uykumu getirmişti ve zihnim bana yanılsamalarla dolu bir ağ örmüştü. Klavsen tuşlarının buz gibi yakan dokunuşları, Hyacinth'in parlayan mavi gözleri...

"İyi misin sen?" diye sordu Woferl, endişeli gözlerle bana bakarak. "Solgun görünüyorsun."

Başımla onayladım. "İyiyim," dedim.

Gözlerini elimde tuttuğum nota defterine çevirdi. "Ah! Bulmuşsun!" diye çığlık attı.

Gözlerimi yeniden kırpıştırdım. Elimde tuttuğuma hâlâ inanamıyordum. Birkaç saniye önce de elimde miydi? Gerçekten her şey bir *rüya mıydı*?

"Çocuk mu getirdi?" diye sordu hızlıca. "Onu yeniden mi gördün?

Woferl'a cevap vermeme gerek kalmadan Sebastian imdadıma koştu. Başını fırın tabelasının altından çıkardı. Bizi görünce başıyla onayladı. "Fraulein. Küçük Bey. Bu gezimiz biraz fazla uzun sürdü."

Woferl'in dikkati bir an için Sebastian'ın cebindeki şekerlere kayınca sorusu havada kaldı, ben de hiç üzerine düşmedim. Ama aklım hâlâ onun sorularıyla meşguldü, bu yüzden de eve dönüş yolumuz hep bir sis bulutu içinde geçti.

Getreidegasse'nin o tanıdık görüntüsüne geri döndüğümde grottodaki her şey bir anda çok uzak geldi bana.

Ancak bir rüya bile olmuş olsa, gün be gün, ay ve yıl kendini sürekli tekrar eden ısrarcı bir rüyaydı.

Woferl, Sebastian'ın etrafında hoplaya zıplaya yürüyüp onu güldürmeye çalışıp ondan bir şeker daha almanın yollarını ararken, yeniden nota defterime baktım. Parmaklarım sıkıca sayfaları tutuyordu. Evimizden onsuz çıkmıştım ve şimdi onunla birlikte geri dönüyordum.

Küçük prens Hyacinth'in sesindeki melodi hâlâ zihnimde çınlıyordu. Grottonun, bu daimî rüyanın bir parçası olması mümkündü... ya da belki de hepsi gerçekti.

Sabah olduğunda babam Herr Schachtner ile Woferl'in keşfedilmiş yeteneği hakkında çoktan görüşmüştü. Aradan birkaç ay geçmemişti ki, sanki küçük prensin kendisi yollamış gibi Viyana'dan mektuplar gelmeye başladı. Kraliyet sarayı konser vermemizi istiyordu.

VİYANAYA GİDEN YOL

Kışın en zor günlerinin geçmesini bekledikten sonra babam ilk yolculuğumuzun hazırlıklarına başladı. Soğuk günler ardı ardına geliyordu. Dışarıda Noel karı yağıyordu. Ayı, cadı ve dev kılığına girmiş insanlar Getreidgasse'de dolanıyor, çocuklar çığlık çığlığa coşkuyla onlardan kaçıyordu. Bazen pencereden dışarıyı izlerken Hyacinth'i yolda bir serseri takımıyla yürürken görüyor gibi oluyordum; mavi gözlerini bana dikiyordu. Sonra birden kayboluyor, ben de gördüklerimin sadece bir hayalden ibaret olduğunu anlıyordum.

O kısa kış günleri boyunca babam Woferl'la saatlerce klavsenin başında oturup çevik hafızasına ve hatasız çalışına övgüler yağdırıyor, kardeşim bir başka parçayı ezberlediğinde ya da melodiye kendinden süslemeler eklediğinde onu alkışlıyordu. Woferl'ın onun talimatlarına neredeyse hiç ihtiyacı yoktu. Müzik odasına girdiğim bir gün kardeşimi elinde babamın kemanıyla gördüm. Omzu o enstrümanı tutmak için henüz yeterli genişlikte değildi. Woferl sadece kendi kendine telleri öğrenmekle kalmıyor, her birine tek tek dokunup çaldıkça doğru notayı çıkarmaya çalışıp yeni bir melodi *icat ediyordu*. Çoktan beste yapmaya başlamıştı.

Babamın eskiden beri pek çok müzisyene deha dediğini duymuştum ancak onlar ya ergenler ya da yirmilerindeki

erkeklerdi. Kardeşim daha bir çocuktu. Onu izlerken olduğum yerde dondum kaldım. Gözleri kapalıydı, parmakları ise transa geçmiş gibi titreşiyordu.

Babam konu bana gelince de giderek ciddileşti, derslerimin sürelerini uzatıyor, hatalarımı not ediyor, her kusursuz çaldığımda başıyla beni onaylıyordu. Bana olan ilgisi hoşuma gidiyordu. Klavsen başında olmadığımda bile, kucağımda nota defterimin sayfalarını inceleyip Hyacinth'in yapmış olabileceği sihirleri araştırıyordum.

Sayfalarda gözle görülür hiçbir değişiklik yoktu ama değişen bir şey *vardı*. Sayfalara her dokunduğumda parmak uçlarımda onun kıpırtısını hissedebiliyordum.

Ağaçlardaki bahar donunun çözündüğü bir gün Woferl'la birlikte binamızın kemerli girişinde durmuş, Sebastian'la arabacımızın kaldırım taşları üzerinde içi kıyafet dolu sandıkları sürükleyip onları özensizce at arabamızın bagaj bölümüne fırlatmalarını izliyorduk. Onlar çalışırken annemle babam aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Annem, bir türlü gizleyemediği endişeli halleriyle kollarını önünde kavuşturup yeniden açıyordu. Belli ki evden ayrılmak istemiyordu.

Majesteleri İmparator I. Francis ile İmparatoriçe Maria Theresa. Ellerimi eteklerimde birleştirip bu isimleri içimden tekrar ediyordum. *Viyana kraliyet sarayı.* Annem kralların ve kraliçelerin hep hatırlandıklarını söylemişti. Belki kraliyet tarafından hatırlanmak da böyle bir şeydi.

Yanımda, Woferl ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor, boş yere heyecanını bastırmaya çalışıyordu. Bu sabah gözleri umut doluydu. Kestane rengi bukleleri ise al yanaklarının üzerine düşmüştü.

"İki hafta boyunca bir at arabasında ne yapacağız?" diye sordu bana.

Ona doğru eğilip tek kaşımı kaldırdım. "Yolda bir klavsenimiz olmayacağı demek, yaramazlık yapabileceğin anlamına gelmez. Annemle babam buna izin vermez, duyuyor musun beni?"

Woferl suratını astı, ben de onun başını okşadım. "Zaman geçirecek başka bir şey bulacağız. Kırsal bölge çok güzeldir, yakında da enstrümanlarına kavuşacaksın."

"Müzik kulakları var mıdır sence?" diye sordu bana merakla. "Yani imparator ve imparatoriçenin?"

Bu cüretkâr sözlerine gülümsedim. "Bunu sarayda sakın sorma, Woferl."

Elimi tutup bana sokuldu. Parmaklarının ne kadar inceldiğini ve uzadığını fark ettim o an. Çocukluğun o narinliği ufacık ellerini yavaş yavaş terk ediyordu. "Herr Schachtner, imparatorun bir gösteri istediğini söyledi."

Elbette o gösteri yapılacaktı. Woferl'ın klavsendeki ilerlemesi her geçen hafta hızlanıyordu. Babam ona ufak bir keman almak zorunda kaldı. Woferl'dan önce onun yaşında birinin o seviyede keman çaldığı hiç görülmemişti. Bu yüzden de o ayarda bir keman mağazalarda hiç satılmıyordu. Herr Leopold'un iki çocuğunun da birer müzik dehası olduğu dedikoduları Getreidegasse sokaklarında dolanıyor isimlerimiz meraklıların dillerinden düşmüyordu. Önce benim adımı zikrediyorlardı çünkü ben daha uzun süredir müzik yapıyordum. Woferl'ın adını sona saklarlardı çünkü o daha çok küçüktü.

Heyecanımı yatıştırmaya çalıştım. Kış boyunca babam evden çıktıktan sonra erkenden uyanıp saatlerce klavsen başında çalıştım. Ta ki Woferl gelip kendi sırası geldi diye kollarıma asılıp beni çekiştirene kadar. Klavsen başında olmadığımda ise, parmaklarımla nota defterimin sayfalarının üzerinde ritim tutup sessizce parçayı mırıldandım. Günlerimi müziğin gizemli dünyasında kaybolup müzik dolu geçir-

dim. Rüyalarımda ise asla yazmaya cesaret edemeyeceğim yeni ölçüler ve notalar yazıp besteler yaptım.

Sonuçta ben kardeşim değildim.

Bazen, uzun süren kış gecelerinde rüyamda Hyacinth'in kulağıma bir şeyler fısıldadığını duyuyordum. *Arzu senin yaşam kaynağın, yetenek de onun beslediği bir çiçek.* Uyanıp, grottoda duyduğum melodiyi, Hyacinth'in minüetini onu geri getirme ümidiyle çalıyordum. Evin önünde dururken sıcak gün ışığının aydınlattığı o solgun bedeni ile belki bizi bir yerden izliyordu. İçgüdüsel olarak yukarı bakıp başımı pencerelerimize doğru çevirdim. Onu orada göreceğime emindim.

"Nannerl."

Başımı çevirince babamın bana doğru yaklaştığını gördüm. Hemen kendimi toparlayıp eteklerimi düzelttim. Elini Woferl'ın kıvırcık dağınık saçlarına götürdü. "Arabaya binme vakti," dedi nazikçe.

Woferl elimi bırakıp koşarak annemin yanına gidip kollarını beline doladı. Ağzında sürekli sevgi sözcükleri geveliyordu.

Babam omzuma dokunup beni binanın köşesine götürdü, böylece orada kısmen gölgede duruyorduk. Doğrudan babama baktım. Bunu pek sık yapmazdım. Babamın karanlık bakışları çatık kaşlarıyla gölgeleniyordu. Öyle bir bakışı vardı ki ona bakınca boğazım kuruyor, konuşamayacak hale geliyordum.

"Nannerl," dedi, "Bu uzun bir yolculuk olacak. Bu yüzden senden akıllı olup bir hanımefendi gibi davranmanı istiyorum. Anlıyor musun?"

Sessizce başımla onayladım.

Babam yavaşça at arabasına doğru döndü. "Woferl'ın sağlığı biraz hassas son zamanlarda. Bu soğuk kış havasında." Yeniden başımla onayladım. Babamın bunu bana söy-

lemesine gerek yoktu. Ben zaten Woferl'ın bu durumunu biliyordum. "İki haftalık at arabası yolculuğu onu yıpratabilir. Soğuk algınlığı kapmamasına dikkat et. İmparator özellikle onun gelmesini talep etti ve eğer yeniden Avrupa'da konser vermemiz gerekirse, bize ayrıcalık sağlaması açısından Woferl'ın şöhretine ihtiyacımız olacak." Elini omzuma koydu. "Kardeşine iyi bak."

Benim de kendime iyi bakmamı söylemesini bekledim ama söylemedi. Ellerimi iç eteğime sürttüm. Elimdeki kirler açık renk kumaşı kirletti. "Bakacağım, baba."

Elini çekti. Yüz ifadesi değişerek benden uzaklaştı. "Araba neredeyse hazır. Hadi gelin, Nannerl."

Babamın peşinden giderken Woferl'ın annemin kolunu çekiştirdiğini gördüm. Ne dediğini duyamıyordum ama ne dediyse annemin gözünden bir damla yaş aktı ve onu kucakladı.

Yıllar sonra Woferl'ın anneme, "Anne, ben büyüyünce üzülecek misin?" diye sorduğunu öğrenecektim.

Alp dağlarının üst eteklerinden geçip yavaşça sıralı tepelerin ve bölge bölge ormanlık alanların bulunduğu bir araziye doğru yolculuk yaptık. Annemle babam arabanın bir kenarında sohbet ederken biz de Woferl'la diğer kenarında oturuyorduk. Yollar o kadar kötüydü ki, sağa sola çarpmasını engellemek için onu arabanın duvarına doğru sıkıştırmam gerekti.

Annemler kestirirken ben de durmadan değişen manzarayı izliyordum. Evler giderek seyrekleşmişti ve gökyüzünde sürekli yer değiştiren güneş arabanın camının tam altından içeri sızıp bizi ışığa boğuyordu. Sıcaklık içimi ısıtıp yüzümde bir tebessüm oluşturdu. Cama iyice yaklaşıp

gözlerimi kıstım. Yanımızdan geçen bayırlar altın, şeftali, turuncu tonlarında sisli katmanlar halinde dalgalanan ipeğimsi bir renk cümbüşüne dönüşüyordu. Ağaç gövdeleri hızlı bir şekilde yanımızdan geçiyordu.

Woferl'ın gözleri yarı açıktı. Kirpikleri güneş ışınlarıyla bembeyaz parlıyordu. İnce küçük parmakları o sabah babamın kemanıyla beste yaparken gördüğüm gibi havada dans edip beste yapıyordu.

"Ne düşünüyorsun, Woferl?" diye sordum ona kısık bir ses tonuyla.

Gözlerini açtı. "Bir konçerto besteliyorum," diye fısıldadı bana.

Şakacı bir tavırla onu dirsekledim. "Elinde kâğıt olmadan nasıl bir konçerto bestelersin, seni şaşkın?"

"Aklımda yazıp sonra hatırlayabiliyorum." Gözlerini yukarı devirdi, bir şeyler düşündü sonra yeniden bana döndü. "Krallığı hayal ediyorum."

Diğer dünyanın hayalinden bahsetmesi içimde çok tanıdık bir ürperti oluşturdu. Woferl o hediyelik eşya dükkânındaki olaydan aylar sonra bana o gün tam olarak ne gördüğümü sordu. Ona klavsen ve nota defterinden, grottodan ve küçük prensten bahsettim. Tek bahsetmediğim şey Hyacinth'le aramızda geçen konuşmaydı. Bunu kimsenin bilmesine gerek yok diye düşündüm.

"Şu anda mı hayal ediyorsun?" diye sordum. "Krallıkla ilgili bir konçertonun nasıl bir melodisi var?"

Gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Duymak istiyor musun?" diye sordu bana bir hevesle.

Başta tereddüt ettikten sonra, "Elbette," dedim.

Boğazını temizleyip birkaç ölçü mırıldandı. Kulağa hafif ve masalsı geliyordu. Benim rüyamdaki ya da grottadaki o kusursuz müziğe benzemiyordu, daha çok yanımızdan geçen manzaralara has bir melodiydi. Farklı bir tınısının

olması tuhaf bir şekilde içimi rahatlatmıştı. Belki de diğer dünyanın müziği bir tek benim anlayabileceğim bir şeydi. Aklım bir anda yosunlarla kaplı tünele gitti; Hyacinth'in parlak gözleri ve cilalı tırnaklarına. Görüntüsüne pek odaklanamasam da ara sıra camımızdan sanki baş aşağı duran bir ağaç görüntüsü geçiyordu.

"Beğendim," dedim Woferl'a yeniden sustuğunda.

"Krallığa bir isim vermeliyiz," diye belirtti Woferl yüksek sesle. Onu dürtüp uyuklayan babamıza imalı bir bakış attım. "Bir *isim*," diye tekrarladı Woferl fısıldayarak.

"Pekâlâ. Bir isim. Ona ne isim vermek istersin?"

Woferl gözlerini kapadı. Yanaklarının üzerine düşen güneşin vurduğu kirpiklerini izlerken uyuyup uyumadığını merak ediyordum. Derken birden gözlerini açıp bana gülümsedi. "Ona Tersine Krallık diyelim," dedi birden.

"Ne kadar ilginç bir isim," diye fısıldadım. "Neden bu isim?"

Woferl halinden memnun görünüyordu. "Çünkü her şey tersine, öyle değil mi?" diye cevap verdi. "Tepetaklak duran ağaçlar, güneşin olması gereken yerde bulunan aylar."

Şimdi o huzursuz halinden oyuncu bir moda geçiyordu. "Peki orada insanlar da mı tersine duruyordur o zaman?" diye şakalaştım onunla. Güneşin aydınlattığı arabamızda bu krallık, rüyalarımızın hayal ürünü gibiydi; Hyacinth sadece gelip geçici bir anıydı sadece. "Biz de mi tersineydik?"

Woferl kıkırdadı. "Herkes tersine." Bana cevap verirken alaycı bir şekilde surat asıp, tersine bir tebessüm canlandırmaya çalışırken isminin harflerini tersten okumaya çalıştı. Kulağa o kadar karışık geliyordu ki kahkaha atmamak için elimle ağzımı kapamak zorunda kaldım.

Arabanın içinde cama doğru kaydı. "Tersine," diye tekrar etti kendi kendine. "Bunu konçertoma ekleyeceğim."

"Onu Viyana'ya dönünce mi kâğıda dökeceksin?"

"Evet."

"Bütün konçertoyu mu?"

"İlk bölümü neredeyse bitirdim."

Hayretler içinde nazikçe başımla onaylayıp dizini okşadım. "Elbette hepsini hatırlayamazsın. Ben o kadar şeyi kafamda tutamazdım."

Woferl sadece omuz silkti. "Ben tutarım." Sonra da gayet hoşnut bir şekilde iç çekerek başını omzuma dayadı. Yanımda öylece dururken sessizce bir şeyler mırıldandı. Onu zor duyuyordum. Ama duydum. Ve bu sefer duyduğum melodi beni derinden etkiledi. Melodisinde krallığı gördüm; tatlı ve hoş, hiçbir yere sığdırılmayacakmış gibi görünmesini sağlayan minör anahtarı ile yeniden yaratılmış.

Başta babamın o katı öğretilerinin yankılarını duydum. Ama kardeşimin benim çalmalarımdan kaptığı bölümleri de duydum; ölçülerindeki esleri ve kreşendoları. Benim kendi esinlenmelerimi, özlemlerimin tınılarını nasıl da kendi kalıplarına soktuğunu fark edebiliyordum. Benim yapabildiklerimi nasıl da kapıp onları geliştiriyordu?

Bir an için Woferl'ın krallığa layık güzel bir şey çıkaramayacağını düşünmekle ne büyük aptallık etmiştim. Gözlerimi kapadım; başım dönüyordu, kıskanıyordum, daha fazlasını istiyordum. Bu bir çocuğun bestesi olamazdı. Bunun içinde yaşlı bir ruhun bilgeliği saklıydı, küçük bir çocuğun masumiyeti değil. Hiçbir çocuk böyle bir parça oluşturup hepsini aklında tutamazdı.

Bunları düşünüp kardeşimin yeni konçertosunu hayranlıkla dinlerken bir anda Hyacinth'le ilgili anım öyle güçlü bir dalgayla vurdu ki, onun arabada bizimle oturduğundan emin bir şekilde titreyerek bir anda gözlerimi açtım.

Ama arabada değildi. Babam hâlâ karşımızda oturmuş çenesi eline dayalı bir şekilde kestiriyordu. Annem de onun omzuna yaslanmış uykusunda sağa sola sallanıyordu. Hâlâ

havada tuhaf dalgalanmalar hissediyordum; yeni bir varlığın o çarpıcı hissi. Camın dışında ağaçların arasından soluk bir görüntü geçip gitti birden. Bir çift parlayan gözün ani bir görüntüsü.

Bir an için krallık ve küçük prens çok uzak bir rüya gibi olmaktan çıktı. Onlar çok gerçekti ve işte oradalardı.

Birden arabamız tek tarafa doğru yalpalanmaya başladı. Annem soluk soluğaydı. Babam lanetler yağdırarak uyandı. Çığlık attım... öne düşmemek için ellerimle arabanın duvarlarına tutundum. Valizlerimiz bağlı oldukları bagaj bölümlerinden fırlayıp gürültüyle dışarıdaki çamurlu yola yığıldılar. Biz de toz bulutu içinde birden durduk.

İlk ayaklanan babam oldu. Arabanın yamuk zemini üzerinde sürünerek kapalı kapıyı açıp dışarı çıktı, sonra da uzanıp annemi çıkardı.

Woferl'ın elini tuttum. Ağlayarak başını ovalıyordu. Parmaklarının arasından, arabanın cam kenarına çarpmasıyla alnında büyüyen pembeliği gördüm. Ona seslendiğimde sözümü dinleyerek bana doğru yaklaştı. Ben de onu kaldırarak babamın kucağına verdim. Birlikte onu dışarı çıkardık. En son ben indim.

Kendimizi bir anda meşe ve ladin ağaçlarıyla dolu bir ormanlık alanda bulduk. Ladin ağaçlarının tepesi o kadar yoğundu ki aralarından sızmaya çalışan gün ışığı zemine neredeyse hiç ulaşmıyordu. Bir süre öylece etrafıma bakındım. Gözlerimi kırpıştırarak gözlerimdeki tozu temizledim. Geldiğimiz yol ince bir kemer gibi kıvrılıyordu. Yol kenarındaki ağaçlar ise sis yüzünden gözden kaybolmuştu. Gideceğimiz yolda da az çok aynı manzara vardı. Yolun tam ortasında, arabamızın dingilinden fırlayan tekerlerden biri duruyordu. Yolun üzerindeki belli belirsiz tekerlek izleri arabamızın geldiği yönden bu tarafa doğru çamurlu bir iz oluşturmuştu.

Titriyordum. Ağaçların orada çömelmiş, kıvrak bir siluet görmeyi ümit ederek etrafıma bakındım.

Babam tekerleği tamir edip arabacıya, arabayı kaldırması ve tekerleği takmasında yardım ederken ben de etrafımızı saran karmaşık ağaçları inceleyip gayri ihtiyari yapraklarının kalınlıklarına baktım. Yanımda, Woferl topraktan bir şey almak için eğildi.

"Nannerl, bak," dedi elindeki nesneyi bana doğru uzatıp. Yakından bakınca elindeki mavi taşı gördüm. Sanki içten parlıyor gibi loş bir ışık saçıyordu. Üzerindeki oluklar çizgili ve bir deniz kabuğununki gibi tuhaftı. Yol boyunca saçılmış diğer taşlara baktım. Dikkatli bakınca üzerlerindeki toz tabakasının altına parlak mavi ışıklar yayıldığını gördüm. Parlayan kocaman bir örtü. Bizi sarsıp yolculuğumuzu aniden durma noktasına getiren sivri cisimler. İlk bakışta sıradan bir kalıp oluşturarak dağılmış, üzerlerinde dallar ve yapraklarla kümelenmiş, sıradan taşlar gibi görünüyorlardı.

Ancak daha yakından bakınca arabamızın bıraktığı izlerin çamurun üzerinde iki uzun çizgi olduğunu fark ettim. Hiç şüphesiz, bir nota sayfasının üzerindeki çizgileri anımsatan cinstendi. Parlayan mavi taşlar bu çizgilerin üzerine ışık saçıyordu. Ağzım açık kalmıştı. Taşlara bakarken şarkıyı mırıldanmaya başladım. Yola saçılan notalar dilimde bir melodiye dönüşüyordu, sonra da havaya karışıp uçup gidiyordu. Woferl gözlerini manzaraya dikmiş şaşkınlıkla dinliyordu.

Omzumun üzerinden ormana baktım. Göğsümde içimi tamamen kaplayıp kaburgalarımı zorlayarak nefes almamı giderek güçleştiren bir huzursuzluk duygusu yükseliyordu. O tekerleğin Woferl'ın oturduğu taraftaki tekerlek olması sadece bir tesadüf müydü? Woferl bestesini mırıldandıktan sonra Hyacinth'in varlığını tam da yanımızda hissettiğim sırada olmuş olması da mı tesadüftü?

Kardeşim artık söylenmese de hâlâ morarmış alnını ovalıyordu. Ormanın içinden derinlerden bir yerden yaprakların arasından ahenksiz bir melodi dalgalanıyordu. Çok tanıdık bir sesten bölümler duyar gibi oldum. Görüş alanımda bir şeyler, bulanık bir siluet kıpırdanmaya başladı. Ona doğru dönersem birden yok olacağını biliyordum.

Woferl'ın elini tutup elindeki mavi taşı yere fırlattım. Bana karşı çıkarcasına bir şeyler mırıldandıktan sonra gözlerini fal taşı gibi açıp bana baktı. "Arabanın yakınında duralım," dedim annemin bulunduğu yere geri gidip. "İşleri neredeyse bitecek."

Ve işleri bitti. Tekrardan eşyalarımızı arabaya yükleyip yerlerimizi aldık. Şimdi geriye dönüp taşlara baktığımda gayet kahverengi ve sıradan göründüler gözüme. Çamurdaki çizgiler bu sefer daha çok arabanın teker izlerine benziyordu. Sadece yaprakların arasındaki fısıltılar kalmıştı. Sesten biraz ürkmüş olsam da eteklerimi çekiştirip reddedilmesi imkânsız, davetkâr bir şarkıyla beni çağırıyordu. Sözler neredeyse anlaşılır derecedeydi ama bir o kadar da yabancı. Sanki tersine konuşulan bir dildeydi.

Sen beni unutmadın. Ben de seni unutmadım.

GİZLİ SAYFA

İki hafta sonra fırtınalı bir çarşamba günü, akşam yağmuru sağanak halinde arabamızın camlarına vururken nihayet Viyana'ya vardık. Babam valizlerimizi indirip kalacağımız hana kadar bırakmak üzere arabacıya yardım ederken, ben de Woferl'ın elini tutup annemle arabanın içinde oturup bekledim. Nefesim havada bulut oluşturup dışarıdaki yaş dünyaya karışıyordu.

"Senin ateşin mi var, Woferl?" diye sordum elimle alnına dokunarak. Yanakları solgundu ama en azından teni sıcak değildi.

Kardeşim öylece hana bakıyordu. "İmparator acayip küçük bir evde yaşıyor," dedi birden yüksek sesle.

Dördümüz bir odada kalıyorduk. Annemle babam büyük yatakta, Woferl'la ben daha küçük bir yatakta. Babam imparatorun huzuruna çıkmadan önce birkaç gün çalışabilmemiz için odamıza bir klavsen istetmişti. Annemle babam, şehre vardığımızı saraya nasıl bildireceğimizi ve Woferl'la benim onların huzuruna nasıl çıkacağımızı aralarında konuşurlarken biz de onları dinliyorduk. Bu bizim Salzburg dışındaki ilk konserimiz olacaktı. Ve itibarımız, her şeyi organize ettiği için Herr Schachtner'in itibarı ile beraber bu konserin gidişatına bağlıydı. İtibarımızla doğru orantılı olarak şanslarımız da yükselecekti. Her şey çok iyi olmalıydı.

"Woferl'ın yeni ayakkabılara ihtiyacı var," dedi babam.

"Nannerl'ın de yeni bir iç eteğe ihtiyacı var," diye ekledi annem.

Onları duydukça aklım karışıyordu. O gece çok az uyudum. Birbiri ardına kâbuslar gördüm, izleyicisiz bomboş bir salonda tuşları olmayan bir klavsen gördüm. Ellerim çatlak ve yaralıydı, zihnimde çalan müziğe dansla eşlik edemiyordum. Bulunduğum yerden çok uzakta başka bir salondan alkış sesleri kopuyordu.

Ertesi sabah klavsen geldi. Korkunç derecede eski, ufak bir şeydi ama Woferl onu görür görmez sevinçten alkışlayıp aklında tuttuğu konçertoyu kâğıda dökmek için anında babamdan kâğıt istedi. Günün tamamını enstrümanın üzerine saçtığı kâğıtların içine gömülerek geçirdi. Annem artık bir şeyler yemesi için onu çektiğinde ise Woferl'ın gözleri doldu.

"Şu çocuğa bak, Anna," dedi babam anneme. "Sanki göğsünden kalbini söküp alıyorsun."

Kâğıtların görüntüsü beni de heveslendirdi. Belki günlerdir rüyalarıma giren melodilerle kendi varyasyonumu besteleyebilirdim, ancak elbette böyle bir şey isteyemezdim. Woferl notalarını kâğıdın üzerine karalayıp avucuyla mürekkebi sayfanın üzerine yayarken onu fark etmemiş gibi yaptım. Notaları klavsende çalmaya giderken bunun Woferl'ın arabada bana mırıldandığı melodi olduğunu hemen fark ettim. Hepsi bir bütündü, birebir aynı ölçüydü.

Sonuç olarak doğru söylemişti. Mırıldandığı her notayı tek tek hatırlıyordu.

Babam gözlerinde parıltıyla onu izliyordu. Dili tutulmuşa benziyordu, belki de küçük oğlunun dehasını bölmemek için. Odadan ayrılıp sokağa çıksam eminim fark etmezdi.

Sonunda, saatler sonra babam tüm düzenlemelerin yapıldığından emin olmak için saraya gitti. Annem kaldığımız hanın olduğu cadde boyunca uzanan markete bakmak için

Woferl'ı dışarı çıkarmıştı. Bense sessiz duran ve kullanılmayan klavsenle baş başaydım.

Başına geçtim. Tabure gürültüyle gıcırdadı. Tuşlar sararmış ve çizik çizikti. Siyah boyası da neredeyse dökülmüştü. Elimi üzerinde gezdirdiğimde bazı tuşların seslerinin korkunç derecede kaydığını gördüm. En tiz mi tuşu, hiç çalışmıyordu hatta. Ama yine de bir klavsendi ve parmaklarımı ahşap bir arabanın duvarına vurmaktan daha iyiydi. Nota defterimi açtım, standın üzerine koydum ve çalmaya başladım.

Dizelerime ve arpejlerime başladım, sonra da bir minüete geçtim. Parmaklarım ısınmıştı. Gözlerimi kapatıp nihayet bu güvenli mekâna sığındım. Karanlığın içinden yuvarlanan bir çizgi belirdi, önce bir yokuş çiziyordu sonra da tekrar geri iniyordu. Tıpkı bir ressamın fırçası gibi pürüzsüz, parlak ve akışkan. Açık havaya açılan, tırmanan notalar zinciri. Onların tatlılıklarıyla hislerim giderek daha da yoğunlaştı.

Minüetimi çalmadığımı biraz geç fark ettim. Onun yerine ormanda gördüğüm, arabamızın gittiği yol üzerine saçılan o melodiyi çalıyordum.

Birden durdum. Gözlerimi heyecanla açtım. İçimi ani bir özlem duygusu sardı o sırada. Woferl'ın klavsen standının kenarına beste yapmak için hazır bıraktığı tüy kaleme baktım.

Korkudan ve kafa karışıklığından kalbim sıkışıyordu.

Beste yapmak erkek işiydi. Bunu herkes bilirdi. Beste yapmak Herr Handel'in ve Herr Bach'ın, babamın ve Avrupa'nın *kappelmeister*'larının* işiydi. Beste yapmak Woferl'ın çoktan keşfetmeye başladığı bir dünyaydı. Rüyalarımda krallığın ya da küçük prensin o kusursuz sesini duymadan önce bu kuralı hiç sorgulamamıştım. Beste yapmak benim alanım değildi, zaten babam da bunun tersini hissettirmemişti bana.

* (Alm.) Orkestra şefi. (ç.n.)

Peki o zaman, neden gözlerimi klavsenin tepesinde duran tüy kalemden alamıyordum?

Melodiyi zihnimde duydum, üzerinde uğraştıkça değişime uğrayan krallığın şarkısı. Boğazım kurudu, ellerim titriyordu. Hyacinth bana yardım edeceğini söylemekle bunu mu kastetmişti acaba? Bana bu arzuyu hissettirmek mi?

Babam beni görse asla onaylamazdı. Ne yapardı ki? Belki nota defterimi önümden alırdı. Hatta belki beni ilerideki konserlerime gitmekten men eder, Woferl'ı tek götürürdü. Ama yüksek ihtimalle onun sözünü dinlemediğim için ceza olarak bestemi parçalardı. Babasının derslerinin etrafında dolanan, babasının onun girmesine izin vermediği alemlere dalan bir kız. Bu arsızlığımdan utanç duyacaktı, başkaldırım da onu öfkelendirecekti. Bir anda babamın müziğimi sobanın içine attığını hayal ettim; sonra ikimizin de o narin sayfaların kıvrılarak küle dönmelerini izlediğimizi.

Bir şeyler yaratmak, sonra da onun öylece parçalandığını görmek. Düşüncesi bile bir bıçak gibi saplanıyordu bedenime. Gözümü tüy kalemden çevirdim, neredeyse vazgeçiyordum.

Ama ormandaki o melodi kulağımda çınlıyordu. Çok güzel ve davetkârdı. Beni kendine çağırmaya yetiyordu. Ona duyduğum istek, tıpkı o rüyayı gördüğüm ilk geceki kadar yoğundu; elimi önüme doğru uzatarak uyanıp o dünyanın parçası olmak istediğim gün. Yağmur damlaları boğuk bir ritimle çatıya vuruyordu, bir şarkının tam başlamasından önceki vuruş gibi.

Hyacinth ne derdi? Gözlerinde parıltıyla, ilerlememi isterdi. Peki ya Woferl? Coşkuyla ellerini çırpıp melodiyi dinlemek istediğini söylerdi. Yavaş yavaş notaları yazma arzuma karşın babamın cezalandırma tehdidi azalmaya başladı.

Sonunda cesur bir hamleyle tüy kalemi elime alıp mürekkebe batırdım. Ellerim sanki kendiliğinden nota defteri-

ne gitti. Sayfaları neredeyse sonuna gelene kadar çevirdim sonra da hiç kimsenin bakmayı düşünmeyeceği boş bir sayfaya gelip orada durdum.

Bir an için tereddüt ettim. *Onunla işim bitti*, demişti Hyacinth nota defterini bana geri verdiğinde. *Onu bana açılan bir yol gibi kullan.*

Bu deftere ne yapmıştı? Boş sayfa sıradan bir sayfa gibiydi. Ancak sayfaya baktıkça, sayfa da bana bakıyor gibi hissediyordum. Sanki küçük prens parmaklarıyla kâğıda dokunmuş, diğer dünyaya ait benliğini elyaflara bulaştırmış gibiydi.

Bana ne istediğini söyle, demişti bana.

Ve yazmaya başladım.

Tüy kalemin parşömen kâğıda sürtünmesi ve zihnimdeki melodinin gürültüsü haricinde, oda sessizdi. Mürekkebimin kâğıdın üzerindeki vuruşları hafif titriyordu, ancak sabit yazmak için kendimi zorladım. Avuç içlerim yapış yapış ve ter içindeydi. Birazdan merdivenlerden çıkıp odamıza gelen birilerini duyacaktım.

Ama bir türlü kendimi durduramıyordum. Korku örtümün altında şiddetlenen vahşi bir coşku vardı. Bu an akıp gidiyordu... ve tamamen benimdi.

At arabasının yolundaki melodi bir anda gerçekliğe kavuşmuş bir şekilde kâğıttan bana bakıyordu. Elimden geldiği kadar hızlı ve sessiz yazıyordum. Melodiyi oluşturuyordum, biliyordum ki her an birisi merdivenlerden çıkıp odamıza girecekti. Sonunda kalemi bırakıp mürekkebin kuruduğunu kontrol etmek için parmağımı kâğıdın üzerinde gezdirdiğimde kâğıdın sıcaklığını fark ettim. Nefes alıp verişlerim sığ ve hızlıydı.

Hemen kalemi yerine koyup nota defterimi açıldığında benim sayfam görünmeyecek şekilde dikkatlice kapadım. Bu sırrın heyecanından kalbim çılgınca çarpıyordu. Oda-

nın içindeki havada, ışıkta, içeride *bir şeyler* kıpırdıyordu. Sanki küçük prens ikimizi birbirimize bağlayan kâğıtların arasından beni izliyordu.

Daha önce hiç babamın sözünden çıkmamıştım. Şu andan itibaren hayatımda sonsuza dek, bugünden önce ve bugünden sonra, diye bir kavram olacaktı.

Annemle Woferl geldiklerinde ben çoktan normal çalışmalarıma dönmüştüm. Bir süre ben çalarken dinlediler. Göz ucuyla Woferl'ın kocaman sırıtışını görebiliyordum. Sanki içindeki sevinci zapt edemiyordu. Annemin yüzü ise, ben çaldıkça gülümseyip başıyla onaylasa bile sakin bir tuval gibiydi. Woferl annemin yanında, yerde kıpır kıpır kâğıtlarının üzerine çökmüş bir şeyler karalıyordu.

Sanki sırrımı çoktan öğrenmiş gibiydi. Sanki her an ayağa fırlayıp nota defterimin boş sayfalarını açıp benim melodimi gün yüzüne çıkaracaktı. O çok tanıdık kahkahasını duyar gibiydim zihnimde. Ama annemin yanında duruyordu. Çalmaya devam ettim. Aradan uzun bir zaman geçti.

Sonunda, bitirdiğimde Woferl oturdu klavsenin başına. Babam darmadağınık beyaz bir peruk ve fırtına estiren sözleriyle eve döndü. Heyecanını saklayamıyordu. "Anna," dedi nefes nefese, anneme işaret ederek. Yatağımda oturduğum yerden babama baktım. Kardeşim etrafındakilerle ilgilenmeden çalıyordu.

Annem bir kahkaha attı. "Şaşırmış görünüyorsun, Leopold."

"Dedikodular hemen yayılmış şehirde," diye cevap verdi babam. Gözlerini daha önce hiç bu kadar düşünceli görmemiştim. "Caddelerde, saray meydanında. Herkes gelişimiz hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyor. Çocuklara mucize diyorlar. Her yerde konuşuluyoruz."

Woferl ile hızlı bir bakış attık birbirimize. Annem sevinçle ellerini çırptı.

"Muhafızlar imparatoriçenin hastalandığını söylediler," diye devam etti babam. "Sadece bir soğuk algınlığıymış, dert edilecek bir şey yok! Woferl'la Nannerl üç gün sonra huzurlarında konser verecekler, Schönbrunn Sarayı'nda, öğlen vakti," diye de ekledi.

Ve böylece ilk performansımız kararlaştırılmış oldu. Woferl yazı yazmaktan başını kaldırıp konçertosuna imparatoriçenin adını vereceğini açıkladı. Aklıma gizli sayfam geldi, babamın bana bakıp bunu bakışlarımdan anlayacağı ânı bekledim.

Sen yine neler yaptın, Nannerl? diye sorardı.

Ama bakmadı. Onun yerine sarayın vereceğimiz konser için duyduğu heyecandan ve caddedeki insanların tepkilerinden bahsetmeye başladı. Gözlerinin kenarları zevkten kırışmıştı. Olduğum yerde durup annemin elini tutuşunu izledim. Sırrımı bilmiyordu. Sırrım boğazımın arkasında uğulduyordu.

Havada, gözden uzak bir yerden Hyacinth beni izleyip tasvip edercesine gülümsüyordu.

Duyduğundan emindim. Ve bir sonraki adımının ne olacağını merak ediyordum.

Ertesi sabah annem ikimizi de erkenden uyandırdı. Tam baş aşağı duran ağaçların arasından geçen karanlık bir yoldan yürürken uykumdan sıçrayarak uyandım. Woferl yatağında doğrulup uykulu gözlerini ovaladı. Penceremizdeki çatlaktan yeni günü karşılamaya uyanan Viyana caddelerinin koşturmasını duyabiliyordum.

"Acele edin çocuklar," dedi annem yanaklarımıza hafifçe vurup göz kırparak. "Çalacağınız bölüme bakmanız gerekiyor."

Söğüş et ve haşhaşlı ekmekten oluşan hızlı bir kahvaltı yaptıktan sonra beyaz başlığımı geçirip annem, babam ve Woferl'la birlikte hanımızdan ayrıldık. Salzburg'la karşılaştırınca buranın caddeleri daha genişti ve döşenen kaldırım taşları daha yeniydi. Saat hâlâ erkendi ve soğuk, nemli hava yanaklarımı ısırıyordu. Fırınlardan bal ve buğday kokusu yükseliyordu. Kat kat giydikleri ceketleri ve parlak kuşaklarıyla Osmanlı tüccarları Fleischmarkt's kahvehanesinin yakınında toplanmış aralarında Türkçe bir şeyler konuşuyorlardı. Adamlar kavşaklarda, yollarda dolaşarak ceviz ve rengârenk kurdeleler satıyorlardı.

Woferl'ın elini tuttum. Babam da kardeşimin diğer tarafından yürüyordu. Gördüğü manzaradan rahatsız olup hızlı adımlarla yürüyünce ben de eteklerimi toplayıp arkasından ona yetişmeye çalıştım. Viyanalılar kesin buralı olmadığımızı anlıyorlardı. Yanımızdan geçen birkaç meraklı kişiden heyecanla gözlerimi kaçırdım. Üzerinde DAS FEINE BENEHMEN yazılı tabela ile süslenmiş terzi dükkânına varmamız oldukça uzun sürmüştü.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz," dedi kapıyı açan adam bize. Mavi gözlerini kırptı babama. "İsminizi bahşeder misiniz, Herr?"

Adamın arkasından dükkânı süzüyordum. Derli topluydu, mankenlerin üzerlerinde deri ayakkabılar ve gösterişli başlıklar diziliydi, örgü ipekle işlenmiş balen ve korseler, her renkteki kumaş ruloları ve kalıplar, iç etekler ve harika nakışlı elbiselerle doluydu. Dükkânın bir köşesinde kalçadan şık bir şekilde aşağıya doğru inen sarı ipekten yapılmış son moda mantua tipi bir elbise duruyordu. Üzerindeki çiçek desenlerine hayran kaldım. Bir yerde toplanıp sonra düz bir şekilde arkaya kıvrılıyordu. Kraliyetin huzuruna çıkınca giyilen türdendi. Çok yakında benim de *giyeceğim* elbise.

Babam adamın elini sıktı. "Herr Leopold Mozart." Adam başını hafifçe öne eğdi. Tam o sırada babamın bakışlarını yakaladım, gözlerinden memnuniyet akıyordu. İsminden terzinin onu tanımasını bekliyordu.

Neyse ki adam kocaman gülümseyerek, "Ah, Salzburg'lu Herr Mozart!" diye haykırıp babamın elini iki eliyle kavrayınca babamın memnuniyeti arttı. "Şehrimize teşriflerinizle ilgili pek çok şey duydum. Çocuklarınız yakında sarayda konser verecekler, değil mi?"

Babam başıyla onaylayınca terzinin gözleri kocaman oldu. Onu dikkatlice izledim. Giderek bana Hyacinth'i anımsatıyordu... ne zaman arkasını dönse teninde mavi bir işaret görüyordum; gözlerindeki hafif çekiklik, ışığın oyunu, parlak dişlerindeki bir parıltı. Sahneye ilk çıkışımıza bizi hazırlamak için bir adamın kılığına girmiş olabilir miydi? Adamın bakışları Woferl'la benim aramda gidip geliyordu. "Hiç şüpheniz olmasın çocuklar, bir kraliyet ailesi mensubuymuş gibi çıkacaksınız buradan." Bunları söylerken ağzı öyle kulaklarına varmıştı ki birden yüzü düşecek sandım.

"Teşekkürler bayım," diye cevap verdi babam. "Masraftan kaçınmayın. En güzellerinden olsun istiyorum."

Babama baktım. Annem, babamın kıyafetlere ne kadar harcadığını öğrendiğinde kesin ona kızacaktı. Daha şimdiden annemin dudaklarını büzerek kollarını önünde kavuşturmasını hayal edebiliyordum.

Adam saygıyla önünde eğildi. "Yanıma birkaç çalışan daha alayım, bugün hemen başlarız işlemlere." Bunun üzerine babam hızla dükkândan çıktı. Woferl da babamın peşine takılmak üzereydi ki hemen elinin tutup onunla sertçe konuştum. Babamın söylediklerini ciddiye almadığımı düşünmesini istemiyordum.

Terzi kısa süre sonra yardımcılarıyla geri döndü. İki terzi, bir kumaşçı, bir de çırakla. Yanlarında yeni bir elbise ile

geldiler. Ellerimi havaya kaldırdım ki bel korsemi kolayca geçirip belime sıkıca sarsınlar . İç telleri sertçe kaburgalarımı sarıyordu. Elbise masmavi saten kumaştan yapılmıştı, dümdüz ve yumuşacıktı. Dokununca buz gibiydi, ön tarafı içine gömülü çeşitli tabakalardaki krem rengi iç etekleri gözler önüne sermek için açıktı. Yakası yüksekti. Köprücük kemiğimi ve boynumu örtüyordu. Bir elimle iç eteğimin cebinin derinliklerindeki mavi uçlu kolyemi sımsıkı tutuyordum.

Terzi ve kumaşçı çalışırken karşımızda duran aynadaki yansımama baktım. Dışarıdaki soğuktan yanaklarım al al olmuştu.

Kardeşim etrafta dolanıp kendi kıyafetiyle oynuyordu. Bir ara üzerinde durduğu podyumdan inip parlak kol düğmelerini göstermek için babamızın yanında koştu. Kumaşçısı da peşinden koşmak zorunda kaldı. Sessizce takip ettim onu, gözümü kaçırmak istemiyordum. Elbisemin sert yapısı beni sımsıkı tutuyor, kımıldamamı engelliyordu. İstesem de Woferl gibi ellerimi kollarımı hareket ettiremiyordum.

Kraliyetin önünde çalarken de böyle mi olacaktı? Neredeyse hiç hareket edemeyecek miydim?

İşleri bitince babam beni yakındaki bir peruk dükkânına ve salonuna götürdü. Orada perukçular saçlarımı iyice geriye tarayıp başıma omuzlarımdan aşağıya yoğun bir şekilde düşen kıvırcık saçlı bir peruk yerleştirdiler. Etrafımız bir pudra bulutu olana kadar peruğu beyaz pudra ile şekillendirdiler. Kokusu o kadar keskindi ki burnumu kırıştırdım. Peruğun ağırlığından dolayı başımı ve boynumu doğru açıda sabit tutmak zorundaydım. Kafamda böyle bir şey varken konserde tuşların üzerine nasıl eğileceğimi düşünüyordum.

Öğle vakti yaklaşıyordu, sonunda kostüm provalarımız bitti. Kumaşçıya teşekkür edip çıkarken omzumun

üzerinden son bir kez daha içeri baktım. Terzi bana gülümsüyordu. Uzun boyu zeminde uzun bir gölge oluşturuyordu. Dişleri bembeyazdı, gözleri o kadar maviydi ki içleri parlıyordu.

"Yakında görüşürüz, Nannerl," dedi. Ne tepki verecek diye babama baktım ama hiç fark etmemişe benziyordu. Sadece Woferl tepki olarak elimi daha sıkı tuttu. Bu, Hyacinth'in bir planı olmalı diye hatırlattım kendime. Konser vermem için öncelikle o işe uygunmuş gibi görünmeliydim.

Günün geri kalanı bir çırpıda çalışmalarla geçti, sonraki günler de aynı.

Konserimizden bir önceki gece hiç uyuyamadım. Sessizlik içinde gözlerimi tavana dikip düşüncelere daldım. Cam uçlu kolyem hafif yuvarlaklığını başımın altında hissetmem için yastığımın altındaydı. Varlığı beni rahatlatıyordu. Dileğimin bir hatırlatmasıydı bana.

"Nannerl?"

Kardeşime döndüm. Karanlıkta gözlerini kırpıyordu. Dirseğimin üzerinde yükselip ona gülümsedim. "Uyumalısın," diye fısıldadım ona.

"Sen de," diye karşılık verdi bana. "Ama uyumuyorsun." Babamızın uyuduğu yere baktı, bizi fark edeceğinden korkuyordu.

Woferl'ın da heyecanlı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Elini tuttum. Ben yaşıma göre minyondum ama onun parmakları avucumun içinde bile ufacıktı. "Hiçbir şeyden korkmana gerek yok," dedim nazikçe. "Bütün Avusturya seni dinlemek için can atıyor. İmparator seni özellikle çağırdı. Umudunu boşa çıkarmayacaksın."

Woferl küçük parmaklarını benim parmaklarıma doladı. "Korkmuyorum," dedi.

Tekrar gülümsedim ona. "Peki neden uyanıksın o zaman?"

Woferl yanıma sokuldu, başını yastığıma gömüp klavsene doğru işaret etti. Elini takip ettim. Nota defterimi gösteriyordu. Defter kapalıydı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Nota defteri şarkı söylüyor," diye fısıldadı. "Uyuyamıyorum."

Gözlerimi hemen tekrar klavsene çevirdim. İkimiz de sustuk. Duyduğum şeyler caddelerin birinden geçen bir gece arabasının gürültüsü, rüzgârın uğultusunu, babamın horlayışı ve esrarengiz bir yerden damlayan su sesiydi. Müzik sesi duymuyordum.

"Emin misin?" diye fısıldadım Woferl'a. "Ne demek istiyorsun?"

Burnunu kırıştırarak, "Nannerl!" diye çıkıştı bana sessizce. "Tam şu anda söylüyor işte... duymuyor musun? Sesi çok yüksek."

Hyacinth olmalı. Nota defterime bir şey yapmış olmalı. O burada.

Nefesimi toplamak için biraz bekledim. Sonunda Woferl kıpırdanmaya başladı. Ben de bacaklarımı yataktan dışarı sarkıtıp ayağa kalktım ve yavaşça klavsenin başına geçtim. Hâlâ hiçbir şey duymuyordum. Çıplak ayak tabanlarım soğuktan hissizleşmişti. Titrememek için kendimi zor tutuyordum.

Yatakta olmalıyım, diye düşündüm. *Konserimiz.*

Klavsene tam yaklaşınca nota defterimi standından alıp göğsüme yapıştırdım ve dikkatlice yatağıma döndüm.

Woferl yatakta iyice doğruldu, merakla bana bakıyordu. "Sürekli aynı ölçüleri tekrar ediyor," diye tutturdu. "Üst üste, üst üste, üst üste."

Tenim karıncalanmaya başladı. Babamın kımıldamasıyla ikimizde bir an için donakaldık. Babam başını çevirene kadar gözümü ondan ayırmadım, sonra omuzlarımı gev-

şettim. Sessizce nota defterimi açtım. "Nasıl bir melodisi var?" diye fısıldadım.

Woferl bir an için tereddüt etti. "Böyle," Sessizce birkaç nota mırıldandı.

Sertçe yutkundum. Küçük prensin bende oluşturduğu o ilk heyecan, o ani duygular birden kayboldu. Woferl benim gizli bestemi, birkaç gün önce kâğıda döktüğüm bir demet müziğimi bulmuş olmalıydı. İçim bir anda öfkeyle doldu. "Uyduruyorsun," diye fısıldadım sertçe. "Nota defteri şarkı falan söylemiyor. Sen söylüyorsun."

Woferl kıkırdamaya başlayıp yüzüstü yastığına gömdü yüzünü. Hayal kırıklığıyla nota defterimi kapatıp yorganımızın altına soktum. Sessiz kahkahası canımı yakıyordu. "Bu benim nota defterim, Woferl. Sana ait olmayan bir şeyi almamalısın. Babama söylemeyeceksin, değil mi?"

Kıkırdaması durdu. Ciddiyetle bana baktı. "Peki onu neden saklıyorsun? Çok güzel."

Sözleri o kadar ciddi, o kadar dürüsttü ki içimde en ufak öfke duygusu kalmamıştı. "Genç kızlar beste yapmaz," dedim ona.

Başını hayretle salladı. "Neden?"

Ellerini ellerimin arasına alıp bir kere sıktım. Hayatımı ne kadar anlayabiliyordu ki? "Lütfen Woferl, bu bizim sırrımız olarak kalsın. Kimseye söylemeyeceğine dair bana söz ver."

Bu sefer kızgın görünme sırası Woferl'daydı. "Ama o zaman kim duyacak ki?" diye fısıldadı dehşete kapılmış bir şekilde. "Sonsuza dek o defterde gizli kalmasına izin vermeyeceksin herhalde, değil mi?"

"Evet, orada gizli kalacak," dedim ona sert bir bakış atıp. "Beni seviyorsan bana söz ver."

Woferl uzun bir süre öylece bana bakakaldı. Bana karşı koyarak fikrimi değiştiremeyeceğini anlayınca tekrar yorga-

nın altına girdi. "Tabii ki seni seviyorum," dedi gönülsüzce. "O yüzden kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum."

Ben de yatağın içine girdim. Yeniden sessizdik, ancak Woferl'ın o şakası yine de içimdeki gizli korkuyu, notaları yazarkenki gizli heyecanımı geri getirmişti. Hyacinth beni böyle bir şeyin içine çekerek ne yapmaya çalışıyordu? Tanrı, babamdan böyle bir şeyi sakladığım için beni cezalandıracaktı. Benim, babasının sözünü dinlemeyen ve hayatındaki diğer erkeklerin, eşinin de sözünü dinlemeyen bir kız olduğum anlamına gelecekti bu? Zaten hakkımızda pek çok şey konuşuluyordu. Bu da yayılmaya başlarsa nasıl bir şey olurdu?

Benim, kafasının dikine giden, kendi fikirleri olan bir kız olduğumu söyleyeceklerdi.

Yorganımı çeneme kadar çekip küçük prensin bize doğru baktığını, parlak gözleriyle odanın karşısından beni izlediğini hayal ettim. Bunu canı gönülden umuyordum.

Nota defterimi iyice göğsüme yapıştırıp karanlığın arayışı içinde derinlere daldım. Sonunda hâlâ düşüncelerime işlemiş o görüntüyle gözlerimi kapattım.

SARAYDAKİ KÜÇÜK PRENS

Ertesi gün, telaşlı bir koşuşturmayla başladı.

Birkaç dilim ekmek yemek için kendimi zorladım. Woferl tabağındaki et dilimleriyle oynuyordu. Hızlı kahvaltımızdan sonra yeni kıyafetlerimizi almak üzere hemen terzi dükkânına gittik. Annem, yeni elbisemin telli korsesini giymeme yardımcı olurken güçlükle nefes alana dek sıkması için nefesimi tuttum. Giydirdikten sonra belim aynada ince ve dümdüz görünüyordu.

Yanımda Woferl, yeni ceketini ve ayakkabılarını giyiyordu. Dükkâna girip yan yana gelip fısıldaşan herhangi iki kardeşten daha çok şehirde hakkımızda dolaşan dedikodular gibi görünüyorduk. Tam Mozart çocukları gibi görünüyorduk, birer müzik dehası. Bir kralın huzurunda konser vermeye yakışır biçimde.

Schönbrunn Sarayı'na vardığımızda heyecandan titriyordum. Avuç içlerim soğuk terler döküyordu. Saray, beyaz ve altın tonlarında her yöne doğru sanki kilometrelerce uzanıyordu. Saymakla bitmeyen yüzlerce pencere ve taş sütunlar. Avluda bir muhafız karşıladı bizi. Yeni elbisemi kirletmemek için yavaş adımlarla yürüyordum, ancak Woferl önümüzde kıpır kıpır bir kuş gibi uçuşuyor muhafızla sohbet ediyordu. Ona adını ve ne kadar süredir sarayda çalıştığını sordu. Sonunda babam bana sert bir bakış atınca hızlıca Woferl'ı yanıma çektim.

Kule gibi uzanan sütunlarla dolu büyük salonlardan ve altın kaplamalı duvarlardan geçtik. Her odada tavanlar boyalıydı. Ve her odada sanki Tanrı tepeden bana bakıyor, yazdığım o gizli sayfamı gözler önüne seriyormuş gibi hissediyordum. Başımı öne eğip yoluma devam ettim. Deri ayakkabılarım mermer zeminde yankılanıyordu. Bundan garip bir şekilde utanç duydum. Ayak seslerim pek kibar değildi. Elimi, kolyemi sakladığım iç eteğimin cebine soktum. Bana güven vermesi için parmaklarımla pürüzsüz yüzeyine dokundum.

Nihayet son kapıya geldiğimizde, durup muhafızın önümüze geçip bize yolu göstermesi için izin verdik. Göremediğim birine eğilerek reverans yaptı.

"Majesteleri," dedi. "Herr Leopold Mozart, Frau Anna Maria Mozart ile çocukları Herr Wolfgang Amadeus Mozart ile Fraulein Maria Anna Mozart'ı huzurlarınıza sunarım."

Salona girer girmez ilk gözüme çarpan şey klavsendi.

Salzburg'dakinden çok daha büyüktü, şüphesiz handakinden de. Koyu renk tuşlar yerine beyaz tuşları vardı ve barok resimlerle kaplıydı. Hediyelik eşya dükkânında gördüğüm yosunlarla kaplı klavsen gibiydi. Gördüğüm manzara beni o kadar sersemletmişti ki ismim söylendiğinde neredeyse olduğum yerde sıçradım.

Salonu baştan sona inceledim. Mermer zemin kalın halılarla kaplanmıştı. İmparatorun konseyini oluşturan birkaç adam ve tam ortalarında oturan imparator ve imparatoriçe klavsene dönük bir şekilde oturuyorlardı.

İmparator bizi görür görmez ayağa kalktı. "Ah, Herr Mozart! Frau Mozart!" diye seslendi. Hemen yanında duran İmparatoriçe Maria Theresa bizi samimi bir gülümsemeyle karşıladı.

"Majesteleri," dedi babam neredeyse yere kadar reverans yaparak. Elbette öyle yapacaktı ama görüntü çok tu-

haf gelmişti bana. Babamın başını kibirden hep yukarıda görmüştüm, evimizin efendisiydi o. Kendinden daha çok güç sahibi olan insanların karşısında daha farklı davranacağı hiç aklıma gelmezdi.

Annem de reveransıyla eşlik etti. Woferl'la ben arkalarından giderek imparator ve imparatoriçe ile, sonra da çocuklarıyla tanıştırıldık.

Reveransımın en aşağı noktasında imparatorun toynak şeklindeki ayakkabıları dikkatimi çekti. Gözlerimi kırpıştırdım. Bir kez daha baktığımda bu sefer normal göründü. Gözlerimi diğer izleyici kitlesine doğrulttum. Bir an için oturan adamların arasında ince, narin, mavi bir adam gördüm sanki.

Daha iyi görmek için kendimi zorladığım sırada imparator, kardeşimle tanışmak için diz çöktü. O sırada dikkatim yeniden onlara kaydı. "Ve bu! Ah!" dedi imparator. "Bu çocuk, hakkında pek çok şey duyduğumuz çocuk olmalı! Kaç yaşındasın sen, Herr Mozart?"

"Beş yaşımdayım, Majesteleri," dedi Woferl yüksek sesle. Etkileyici bir yeteneğe sahip olsa da babam ondan, olduğundan iki yaş küçük olduğunu söylemesini tembihlemişti.

"Beş!" dedi imparator sahte bir bilgelikle çenesini ovalayarak. "Herhalde klavsen çalmak için daha yaşın çok küçük olmalı, *ja*?

Woferl bunu duyunca hemen karşı çıktı. "Hayır değilim, Majesteleri," diye belirtti. "Bütün tuşlara uzanabiliyorum ve eğer ayakta durursam pedala da yetişiyorum, ayrıca keman da çalabiliyorum."

Arkasındaki izleyiciler aralarında kıkırdadılar. İmparatorun en küçük kızı Prenses Maria Antonia gözüme ilişti, bana gülümsedi. Kız, Woferl'a baktığında yanakları kızarıp başını başka yöne çevirdi.

İmparator içten bir kahkaha attı. "Hepiniz çocuğu duydunuz. O klavsen çalabiliyor! Ayrıca keman da çalabiliyor!" Sonra bana döndü. "Sen Fraulein Mozart olmalısın," dedi.

"Majesteleri," dedim süzülerek yeni bir reverans yaparak.

"Kaldır başını Fraulein, sizi daha iyi görelim."

Bana söyleneni yaptım ve başımı kaldırır kaldırmaz Hyacinth ile göz göze geldim.

Yaşadığım şok karşısında neden fırlayarak oradan ayrılmadığımı bilmiyordum, ancak çocuğun o güzel yüzü ile büyülenmiş bir şekilde olduğum yerde kaldım. Diğerleri onu göremiyor muydu? Burada yapraklardan ve parlak dallardan oluşan bir kıyafet giymemişti. Onun yerine geriye taranmış saçları boyun hizasında kısa bir at kuyruğu şeklinde şık beyaz bir kurdele ile toplanmıştı. Gömleğinin göğsü ise kat kat işlenmiş dantellerle süslüydü. Üzerindeki beyaz ve yaldız işlemeli kraliyet ceketi, teninin rengini daha da solgun gösteriyordu.

"Merhaba Fraulein," dedi Hyacinth. Sesindeki melodi çok tanıdıktı. Gözlerimi aşağıya çevirdim. Onu tek gören kişi olarak hem dehşete düşmüş hem de mutluydum. Yüksekten gelen kahkahasını duydum.

"Herr Mozart," dedi babama. "Kızınızın cennetten çalınan bir melek olmadığından emin misiniz?"

Annemle babam teşekkürlerini sunarak başlarını öne eğdiler. Tek gördükleri imparatordu. Ben hiçbir şey söylemeden sadece reveransımı yaptım. Kardeşime baktım. Arkası bana dönüktü, çoktan hevesle gözlerini klavsene dikmişti. Keşke Hyacinth'i görmüş olsaydı ama onu fark etmişe benzemiyordu.

"Önce küçük Herr Mozart'ı dinleyeceğiz," diye açıkladı Hyacinth, sonra da ayağa kalktı. Ben de ön sırada oturan annemle babama döndüm. Annem bizzat imparatoriçenin

yanında oturuyordu. Ben de onların yanına oturdum. Babam ayaktaydı, belki oturarak izleyemeyecek kadar endişeliydi. Sanki salonda başka kimse yokmuş gibi gözlerini Woferl'a dikti. Ellerimi baldırlarıma koydum.

Hyacinth, bana nota defterinin dünyalarımızı birbirine bağlayacağını söylemişti, ben de böylece deftere, gizli sayfama müziğimi yazmıştım. Onu buraya çağırmış olmalıydım.

Woferl klavsen taburesine çıkmak için biraz mücadele etti ama çıktıktan sonra hiçbir şeye ihtiyacı yoktu başka. *Ne görüyor?* diye merak ettim. O çaldıkça gözlerimi kıyafetinin parlak kırmızı kollarından ayıramıyordum. Performansına süslemeler kattı. Parmakları hiçbir güç sarf etmeden tuşların üzerinde dans ediyordu, çevik ve hızlıydı. Salonun köşelerinde hafif bir sis bulutu yükselmeye başladı. Sonra sanki bir rüyanın içindeymişçesine yere çöktü.

Ellerim baldırlarımın üzerinde kıpır kıpırdı, cebimdeki kolyeme dokunmak istiyordum. Kendi performansımın nasıl olacağını düşünmeye başladım. Woferl'ın müziğine kattığı mucizeyi ben de kendi müziğime katabilir miydim? Kardeşimin sırası bittikten sonra beni dinlemek isteyen olur muydu ki? Yoksa beni neredeyse hiç dinleyemeyen Herr Schachtner'e çaldığım o ilk parça gibi mi olurdu? Beni izlemek Hyacinth'i memnun eder miydi? Buraya benim yapabildiklerime şahit olup dileğimi gerçekleştirmek için mi gelmişti? Gerçekten değerimin olup olmadığını anlaması için bana uyguladığı bir yetenek testi miydi bu?

Woferl bir parça çaldı, sonra bir tane daha. Babam yanına gidip tuşların üzerini kumaşla örttü. Woferl aynı rahatlıkla çalmaya devam etti. İzleyicilerimizin memnuniyetten solukları kesilmişti.

Derken Woferl performansını bitirdi. Etrafımda duyduğum tek şey şaşkınlık içindeki alkışlar ve insanların ayağa kalkmasından dolayı çıkan ayakkabı takırtısıydı. Ben de

alkışlara eşlik ettim. Woferl taburesinden inip izleyicilere doğru reverans yaparak teşekkür ettikten sonra, dişlek bir gülümsemeyle bana baktı ve koşarak sandalyesine gitti. Hiç imparatora, yani Hyacinth'e bakmadı. Belki küçük prens bu sefer kardeşimin onu görmesini istememişti. Belki sadece benim için gelmişti.

Salondaki ilgi bana kayınca kalbim çılgınca çarpmaya başladı. İmparator öne gelmem için başıyla işaret etti. "Fraulein Mozart," dedi.

Şaşkınlık içinde sandalyemden kalkıp klavyeye doğru yürüdüm. Tabureye yerleştim ve ellerimi tuşların üzerine koydum. Uzun süren sabah çalışmaları ve gece derslerinden sonra parçamı ezberlemiştim. Böyle karşımda kâğıtlar olmadan notaları görmek daha kolaydı, onları nasıl görmek istersem öyle görüyordum. Ancak hayalet sis ayaklarımın dibinde kıvrılırken onları görebileceğimden pek emin değildim. Sis zihnimin kenarlarında hafif dokunuşlarda bulunup bu bedene ait olmadığımı hissedene kadar sinirlerimi uyuşturuyordu sanki. Ta ki etrafımı saran dünya bir rüya alemine benzeyene kadar.

Küçük prens, salonun köşesinde imparatorun sandalyesinde oturmuş, meraklı bakışlarla başını eğerek beni izliyordu.

Nefesim kesiliyordu. Zihnimde dinginlik arayışı içinde parmaklarımı tuşlara sarıp çalmaya başladım.

Klavsenden yükselen notalar gerçek dünyanın müziği değildi sanki; evde çalıştığım minüetlere benzemiyordu. Daha ziyade gizli grottoda duyduğum melodiye benziyordu; Hyacinth'in rüzgârda dalgalanan, esintinin içinde asılı kalan sesi gibi. Notalar zihnimde duyduğum melodi gibi ses çıkarıyorlardı; kusursuz ve bütünüyle şekil almış bir şekilde, tıpkı çarpık dünyaya açılmadan önce oldukları gibi.

Çaldıkça bu rüyanın içine dalıp kendi üzerimde süzülüp kendimden geçiyordum, oradan ayrılmak istemiyordum.

Bir izleyici kitlesine çalmıyordum. Kendime çalıyordum. Yavaş yavaş etrafımdaki salon değişime uğramaya başladı.

Mermer sütunlar ahşaba dönüştü. Avize ve duvar şamdanlarının gövdelerinden yapraklar uzamaya başladı. İzleyicilerin sandalyelerinin arasından sarmaşık geçiyordu, filizleri sandalye bacaklarını uzun, dar kalıplar şeklinde sarmalayıp zeminin üzerine kıvrılarak yol yapıp oradan da klavsene kadar ulaşıyordu. Pencereden içeri sızan gün ışığı solup soğuk mavi bir tona dönüştü. Sis yoğunlaşarak havada uçuşan notaların sesleriyle birleşti. Ellerim hissizleşmişti, benden bağımsız hareket ediyorlardı. Bedenim melodiyle birlikte salınarak müziğin içine akıyordu.

Hyacinth yerinden kalkarak bana doğru yürümeye başladı. Diğerleri buna hiç tepki vermedi. Bir ara babamla Woferl'a bakınca hareketsiz bir şekilde yerlerinde oturduklarını gördüm, sanki zaman onları tamamen dondurmuş gibiydi.

Minüeti tamamlayıp hemen bir başka parçaya geçtim. Notaların derinliklerinden hafif bir esintinin yükseliş ve alçalışları, bir su birikintisindeki yağmur şırıltıları, bir kuş cıvıltısının yüksek heyecanı doğdu. Tepede serçeler uçuşuyor, tavandaki boyamaların ve avizelerin üzerini kaplayan yoğun bir ormanın ağaçlarına konuyordu. Rüzgâr etrafımda kıvrılıp peruğumun kenarlarında dolandı. Yanaklarıma vuran yağmurun soğuk nefesini yanaklarımda hissediyordum.

Hyacinth sonunda yanıma geldi. Klavsen taburesinin üzerine yanıma oturup dans eden parmaklarımı inceledi. Gözlerindeki ışıltı yüzüne mavi bir ışık saçıyordu. "Çok iyi Nannerl," dedi. Sesi tonu memnuniyetten cıvıl cıvıldı. "Bir tane daha çal."

Çaldım. *Neden buradasın?* diye sordum Hyacinth'e. Sözleri içimden söylemiş olmalıydım çünkü benden hiç ses çıkmadı, dudaklarım da kapalıydı.

Ama o yine de beni duymuştu. Hyacinth gülümseyerek yerinde oturmaya devam etti. Ben çaldıkça milim milim bana yaklaşıyordu. Çocuksu yüzü neşeyle parlıyordu. Sonra incecik kollarını etrafıma dolayıp bana sarıldı. Parmaklarını parmaklarımın üzerine koydu ve müzik değişti. Notalar cama vuran yağmur damlaları gibi saf ve temizdi.

"Benim gelmemi dilediğin için buradayım," diye cevap verdi. "Nota defterine bestelediğin müzik beni buraya çağırdı. Öyle değil mi"

Başımla onayladım çünkü bu doğruydu. Birlikte parmaklarımız mükemmel bir ahenk içinde tuşların üzerinde dans ediyordu.

"Seni bu konsere ben getirdim. Kendine bir dön bak, gerçek yeteneğinle göz kamaştırıyorsun. Saray seni hep hatırlayacak." İyice yanıma sokuldu. "Ben sana yardım ettim, şimdi bana yardım etme sırası sende. Hazır mısın?"

Yine başımla onayladım. Kâbuslarımda gördüğüm gibi izleyicisiz boş bir salona çalmıyordum. İşte burada, kraliyet sarayına çalıyordum, beni dinledikçe dikkatleri daha çok artıp mest oluyorlardı. Dilleri tutulup öylece donakalıyorlardı. Gizli sayfamı bestelerken, gizli dileğimi dilerken hissettiğim o cüret... şu anda telaştan sarsılırken kafamı o kadar dolduruyordu ki. Gelecekte daha neler olabilirdi? Hyacinth'e yardım edersem daha ne kadar ileri gidebilirdik?

Hazırım, dedim ona.

Küçük prensin parmakları tuşların üzerinde sıçrıyordu. "Salzburg'a geri dön. Orada beni bekle. Seni almaya geleceğim. Kardeşini de getir." Bana gülümsedi. Dişleri kusursuz ve keskindi. "Planlarımızın ikinci adımını atma zamanı geldi, Nannerl."

Kardeşini de getir. Bir an için Hyacinth'in Woferl'la ne işi olabileceğini düşündüm. Ama ona ne demek istediğini sormadım. Anladım sanırım, çünkü kardeşimin katılımı

olmadan ben burada bulunamazdım. Bu kural, krallıkta da geçerli olmalıydı. Hyacinth'in gelmesine minnettar bir şekilde yeniden müziğime daldım, onu geri çevirirsem bana diyeceklerinden korkuyordum.

Ve sonunda parçamı bitirdim.

Derken birden, konserimin sonlanışıyla birlikte o dünya da bir anda yok oldu. Sarmaşıklarla yosunlar, kuşlarla mavi ışık, zemindeki o sis bulutu. Hyacinth. Rüyadaymışım gibi transa geçmiş halim. Gözümü kırpmamla birlikte hepsi kayboldu. Ardında saray salonu, mermer sütunlar, tavanı kaplayan resimler, imparator ile imparatoriçe, annem, babam ve kardeşim kalmıştı.

Bir an için derin bir sessizlik oluştu. Sonra imparator, imparatoriçe ile ayağa fırlayıp yüksek sesle alkışlamaya başladılar. Prenses ve prens de ayağa kalkıp onlara eşlik ettiler, peşlerinden de saray konseyi. Alkış yağmurunun tam ortasında övgü dolu sözler yağmaya başladı. *Olağanüstü, fevkalade* ve *uhrevi* gibi sözler duydum. Şaşkın bir şekilde ayağa kalktım, öne doğru eğilip reverans yaptım. Annem coşkuyla alkışlıyordu, yanında Woferl öyle yüksek sesle alkışlıyordu ki içi içine sığmıyordu. Babam da gayet memnun bir şekilde bana gülümsüyordu. Gurur ve şaşkınlık yüzünden okunuyordu. Beni hiç böyle çalarken dinlememişti. Göğsüm neşeyle kabardı.

Reveransımı yapıp başımı kaldırdığımda bir kez daha imparatorun olduğu yere baktım. Küçük prens görünürde yoktu. Yerine imparator yerleşmişti; o küçük, kıvrak oğlan değil de bizi karşılayan o güler yüzlü beyefendi. Hyacinth öyle ani ve iz bırakmadan kaybolmuştu ki gerçekten gelip gelmediğinden şüphe duyar olmuştum. Ancak arkasında bıraktığı o tılsım yoğun bir şekilde hâlâ havada dolanıyordu; alkışların gürültüsünde, bana ilham verip çaldığım melodinin yankılarında.

Parmaklarının parmaklarımın üzerinde klavyenin üzerinde dans ettiğini düşününce tüylerim ürperdi. Bu fırsatı o vermişti bana, ben de buna karşılık ona bir söz vermiştim. Cam kolyem cebimde fazla ağırlık yapıyordu.

"Ne kadar kalacaksınız?" diye sordu imparatoriçe babama.

"Bir iki hafta daha, Majesteleri," dedi babam. "Salzburg'a dönmeden bazı soylulara konser vereceğiz."

İmparatoriçe, Woferl'la ikimize baktı. Gözleri şefkat doluydu, kirpikleri açık renkti. "Herr Mozart," dedi kardeşime. "Parmaklarından tertemiz, duru notalar çıkıyor, hem de büyük bir zarafetle. Varlığınla sarayımı onurlandırdığın için teşekkür ederim, evlat." Sonra bana döndü. "Sana gelince, Fraulein Mozart. Sen ve kardeşin yaşlarınızın çok ötesinde bir yeteneğe sahipsiniz. Teşekkürlerimin göstergesi olarak yarın size hediye göndereceğim."

Woferl, imparatoriçenin nazik sözlerine karşı koyamayarak yanımdan fırlayıp kollarını imparatoriçenin boynuna dolayıp yanağına sesli bir öpücük kondurdu. Daha imparatoriçe ona karşılık veremeden Woferl, geldiklerinde kendisini görünce kızaran küçük kıza, Prenses Maria Antonia'ya dönüp birden ona evlenme teklif etti.

Bu sevgi gösterisine karşılık herkes kahkahalara boğuldu.

Sık sık dönüp bu ânı düşünürüm. Bazen küçük prensin, Woferl üzerindeki sihirli çalışmalarına başladığı zamanın bu an olup olmadığını merak ederim, bir de Hyacinth'in küçük prensese de musallat olup olmadığını. Yıllar sonra, Maria Antonia, zaten çökmüş bir toplumun belini kıran, Fransa'nın genç kraliçesi Marie Antoinette olacaktı.

GECE ÇİÇEĞİ

Bizden oldukça memnun kalan imparator ve imparatoriçe bizi hediye yağmuruna tuttu. İmparatoriçe Maria Theresa, Woferl'a bir zamanlar genç bir arşidük tarafından giyilmiş üzerinde yaldızlı örgüler, düğme ve manşetlerle süslü koyu leylak rengi bir takım verdi; içinde uyumlu yelekle takım bir *justaucorps*. Bana da kar beyazı dantelle süslenmiş üzerinde iri çiçek ve yumuşak gümüş yapraklı, nakış işlemeli menekşe rengi tafta elbise verdiler. Sonra da enfiye kutusu hediyeleri geldi. Dört taneydi, yanlarında da üç yüz duka. Neredeyse babamın başpiskoposun orkestrasındaki bir yıllık maaşı kadardı.

Hediyeler babamın beklediğinden de çoktu. Bunun farkındaydım çünkü hediyeleri valizlere koyarken şarkılar mırıldanıyordu. Göz kenarları geleceğimizin nasıl olabileceğinin düşüncesiyle kırış kırıştı. Annem omzuma dokunup Woferl'la bana gurur duyduğunu belli eden bir gülümsemeyle baktı. Yirmi dört saatte bir yılın kazancını elde etmek. Babam istediği o yeni ceketi alabilirdi. Annem yeni bir porselen takım alabilirdi. Saygın dostluklar kurabilirdik. Yemek davetlerinde başımız dik bir şekilde yerlerimizi alabilirdik.

Babam Woferl'la beni performansımızdan dolayı tebrik ettiğinde Woferl sadece burun kıvırdı. "İmparatorda hiç

müzik kulağı yok," dedi. "Baba, kemanımın telindeki bozuk akoru bile fark etmedi. Hatta bana hatasız çaldığımı söyledi."

Babam başını geriye atıp kahkahalara boğuldu. "Eminim, dinlediğinde yetenekten anlıyordur," dedi göz kırparak. Sonra bana döndü. Babamın gözlerindeki memnuniyeti görünce içimdeki her şey aydınlandı. "Değil mi, Nannerl? İmparator, Tanrı'nın sizi kutsadığını söyledi."

Kraliyet hediyelerden daha anlamlı olan şey de caddelerde, sohbet aralarında herkesin dillerinde *Herr Mozart ve o muhteşem çocuklarının* dolanmasıydı. Evimize gitmek üzere hazırlıklarımızı yaparken bu sözleri her köşeden duyuyorduk. Yolumuza çıkan kar engellerine rağmen bu dedikodular yol boyunca babamın keyfini ayakta tutmuştu.

Eve vardığımızda bir sürü davetiye yağmuru ile karşılaştık. Viyana'daki konserimizle ilgili haberler çoktan Salzburg ve dışına yayılmıştı. Avusturya ve Almanya'nın bütün soyluları son gelişmelerden haberdar olmak istiyorlardı, yani bizden.

Babam kararlı bir yüz ifadesiyle hazırlıkları yaptı.

"Çocukları yoracaksın," dedi annem, babama bir akşam bizim için hazırladığı programa bir göz atıp.

"Çocuklar sonsuza dek izlenmeye değer olmayacaklar," dedi. "Bu sadece bir başlangıç, Anna. Kaybedecek zamanımız yok. Tüm kraliyet saraylarına, tüm Avrupa'ya çalmalıyız." Sonra da Woferl'la bana döndü. "Ne olursa olsun, konser vermeyi seviyorsunuz, değil mi?"

Başımla onayladım, çünkü bu *doğruydu*. Yanımda, kardeşim Avusturya sınırları dışında seyahat edeceğinin düşüncesiyle ellerini çırpıyordu.

Babam Woferl'ın bu tepkisine karşılık gülümsedi. "Tanrının mucizeleri," dedi. "Ve güçleri yettikçe Tanrı'nın işlerini sunmak onların görevi olacak."

Woferl babamın kelimelerini büyük bir zevkle dinleyerek bir yıldız gibi parladı. *Tanrı'nın mucizeleri*. Kelimeleri alıp onları dikkatlice katlayıp kaldırdım; ağırlıklarını bağrıma basıp babamın bana doğru bakarkenki yüzündeki o hoşnut ifadeyi hatırlamanın tadını çıkararak.

Benim değerim buydu. O olmadan sadece bir çocuktum. Onunla, Hyacinth'in bana söz verdiği gibi olurdum.

Ölümsüz.

Aradan birkaç hafta geçti. Hyacinth'in belki bir daha geri dönmeyeceğini ve bana ettiği yardıma karşılık ona ödeyecek bir borcum olmadığını düşünmeye başladım. Bir yanım durumdan memnundu. Bir yanım ise onu özlüyordu, sesindeki o vahşi şarkının özlemini duyuyordu.

Sonunda bekleyişim soğuk bir nisan gecesinde son buldu. Kar fırtınasından, pencere eşiğimiz tabaka halinde karla kaplanmıştı. Woferl gürültülü bir şekilde yanımda uyuyordu ama ben soğuktan uyuyamıyordum. Ayak başparmaklarımı ovalayarak onları ısıtmaya çalıştım. Etrafımı iyice kontrol ettikten sonra gözlerimi kapının altındaki aralığa çevirdim. Her gece ateşböceklerinin ışıklarını görmeyi umuyordum. Tıpkı Hyacinth'in ilk geldiği gün gördüğümüz gibi.

"Tersine Krallık'ta mevsim kış mıdır?" diye mırıldandı Woferl. Ona baktım, uyanık olduğuna şaşırmıştım. Gözlerini ovalayıp yanıma sokuldu.

"Eminim öyledir," diye fısıldadım. "Şimdi sus." Saatin geç olması ve soğuk beni hırçınlaştırmıştı.

Woferl bunu pek umursamıyordu. İç çekip kollarını yorganımızın üzerinde kavuşturdu, sonra gözlerini tavana dikip, "Bahse girerim Tersine Krallık'taki kış bizim dünya-

mızdaki kıştan çok farklıdır, değil mi?" dedi. "Bahse girerim bu kadar soğuk değildir ve kar çok daha güzeldir."

"Woferl, lütfen." Sert bir bakış attım ona. "Az çalıştığın için babamın seni azarlamasını mı istiyorsun? Hemen uyu."

"Ama sen uyumuyorsun," dedi Woferl sırıtarak. "Krallıkla ilgili hep sen hikâyeler uyduruyorsun. Bu sefer ben uyduracağım, sen de dinleyebilirsin."

İç çektim. Onu susturamayacaktım. "Peki o zaman, keyiflendir beni bakalım. Tersine Krallık'la ilgili henüz bilmediğimiz bir şey söyle."

Woferl boğazını temizleyip bakışlarını ciddileştirerek odaklanmaya çalıştı. Tek kelime etmeden onu izledim. İzleyici karşısındaki performansı esnasındaki aynı yüz ifadesini takınmıştı. Bir anda merak ettim, krallığı o da benim gibi mi görüyordu? Zihnindeki nota sayfaları gibi, düzgün ölçülere ve yuvarlak notalara yayılmış koca bir dünya. Kendisi çalarken benim duyduğumu o da duymuş muydu acaba? Aynı gizli dünyaya erişimimiz var mıydı?

"Tersine Krallık'ta," diye sözüne başladı. "Kar ormanda bembeyaz bir tabaka oluşturur, tıpkı pastanelerdeki keklerin üzerindeki şekerli karışım gibi. Ve orada okyanus asla donmuyor. Okyanus suyu kışın bile ılık."

"Evet," diye fısıldadım onu gönülsüzce dinleyerek. Çocuksu sesi uykumu getirmişti. "Doğal olarak."

"Ayrıca okyanusun bir koruyucusu da var, tıpkı krallığın geri kalanının küçük prensi olduğu gibi." Woferl düşünmek için biraz duraksadı. "Bir deniz altı mağarasına hapsedilmiş bir peri, bir gece kraliçesi var."

O devam ederken ben yavaş yavaş mayışmaya başladım. İçinde bulunduğum oda bulanıklaştı, hiç direnmeden erkenden uyku sisinin içine daldım. Rüyamda Woferl peri masalına devam ediyordu. Kapının altındaki aralıktan sanki bir ışık görür gibi oldum. Bir de klavsenimden yükselen

melodiler duyuyordum. Benim müziğim. "Woferl," diye fısıldadım kardeşimi sarsarak.

Masalının tam ortasında durdu. "Ne var?" diye sordu.

Ona cevap veremeden yatakta doğrulup birden başını kapının altından gelen ışığa çevirdi. O da duymuştu. "Müzik odasından geliyor," diye fısıldadı. Otomatik olarak elimi tuttu.

"Çalan benim müziğim," dedim, birden korkuyla. "Nota defterimden, hatırlıyorsun değil mi?"

"Tabii hatırlıyorum." Woferl bacaklarını yataktan aşağıya sarkıtıp sesi daha iyi duymak için başını öne eğdi.

Müzik devam ederken biz bir süre öylece sessizce bekledik.

"Ses yaklaşıyor," diye fısıldadı Woferl.

Şifoniyerde duran mumluğa gitti elim. Mumu yakıp bize yol göstermesi için önüme aldım.

Kapı gıcırdadı, sonra incecik aralandı. İkimiz de olduğumuz yerde donakaldık, yanaklarım korkudan ısınmaya başladı. Gelenin annemler olmadığını biliyordum, Sebastian da olamazdı.

Gelen Hyacinth'i.

Küçük prens yalnız değildi. Her zamanki gibi ufacık ışık zerrecikleri ile etrafında uçuşan perilerin puslu mavi parıltısı eşlik ediyordu ona. Yatak odamızın içine bakıp boş boş etrafına bakındıktan sonra bize döndü. Bana döndü.

"Nannerl," dedi. Sesi kucaklayarak sarmıştı beni. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim. Tam Woferl'a da görünür olup olmadığını düşünürken kardeşime doğru dönüp ona gülümsedi. "Ufaklık hâlâ uyanık, maceraya atılmayı bekliyor."

Woferl da neşeyle ona gülümsedi. "Sensin!" diye haykırdı.

"Evet aynen öyle," dedi Hyacinth.

"Yine bizden bir şey çalmaya mı geldin?" diye sordu Woferl.

Yutkundum. Bu sözlerin küçük prensi kızdıracağından korktuğum için Woferl'ı dirsekledim.

Hyacinth sadece gülüyordu. Kahkahasının gürültüsü kulak zarımı deldi. Sebastian'ı ya da annemleri kesin uyandıracağını düşündüm. Sustuğunda gözlerini Woferl'a dikti. "Sizden bir ricam olduğu için geldim buraya," dedi. "Ama önce beni takip etmelisiniz. Hadi çabuk." Elimdeki mumluğu görünce kaşlarını çattı. Sıcaklığından kaçınıyordu, sanki uzaktan dahi olsa onu yakacakmış gibi. "Bırak onu. Krallıkta onun ışığına ihtiyacın olmayacak." Ve tek bir kelime daha etmeden kapı eşiğinin oradan kayboldu.

İlk yerinden fırlayan Woferl oldu. "Hadi gidelim," diye fısıldadı bir hevesle. Ben daha ona karşı çıkamadan o çoktan kapıda bitmişti.

"Woferl, bekle..." dememe kalmadı, çoktan dışarı çıkmıştı. Ben de terliklerimi giyip peşinden gittim. Önce salona sonra sokak kapımıza ve basamaklardan aşağıya ana caddeye.

Ayaklarım karın üzerinde çıtırdıyordu. O kadar şaşırmıştım ki aniden durdum.

Getreidegasse'nin tam orta yerinde duruyordum. Gökyüzü, caddenin karşılıklı uçlarında asılı duran ayların aydınlattığı yıldızlarla doluydu. Şehir bomboştu, loş sokak lambaları karanlığın içinde kayboluyordu. Kar geçen akşam gördüğüm kar gibi buz ve çamurdan kirli değildi, tepeleme kaldırım kenarlarına itilmemişti. Bu kar temiz ve bembeyazdı, bakirdi. Başımı kaldırdım. Bütün pencere pervazları bu tertemiz karla örtülüydü. O kadar yumuşaktı ki dokunsam sıcacık bir battaniye hissini vereceğini düşündüm. Elimle yüzeyine dokunmak için uzandım. Parmaklarımın arasında dağıldı.

Kar ormanda bembeyaz bir tabaka oluşturur, tıpkı pastanelerdeki keklerin üzerindeki şekerli karışım gibi.

Woferl'ın sesi önümde bir yerlerde yankılanıyordu. O yöne doğru baktığımda bir zamanlar penceremden gördüğüm Getreidegasse'nin sonundaki o yamuk patika yol yeniden belirmişti. Binaların oradan başlayıp baş aşağı duran ağaçların olduğu ormana açılıyordu ve ormanın girişinde daha önce gördüğüm o tabela yine duruyordu. Ancak bu sefer harfleri okuyabiliyordum.

"Sırt Krallığı'na," diye fısıldadım.

Woferl tabelanın tam yanında durmuş bana el sallıyordu. Woferl'ın arkasında ormanın içinden bir yerlerden daha da derinlere doğru ilerleyen Hyacinth'in ince siluetini gördüm. Geceliğimin eteklerini topladım, terliklerimdeki kar birikintilerini silkeledim ve kardeşime doğru koşturdum.

Sessizce ilerliyorduk. Patika yol kaldırım taşlarıyla başlıyordu, ama ilerledikçe giderek azaldılar. Sonunda karla kaplı çamurlu bir yola çıktık. Ağaçların yanından geçerken Woferl iyice yanıma sokuldu. Ağaç kökleri yıldızlara doğru yükselip gökyüzünü ince ince deliyordu. Yaprakları her ağacın altında kıvrılıyordu, içlerinde durgun, diplerini göremediğim siyah su birikintileri vardı.

O sırada su birikintileriyle ilgili kendi uyarımı anımsayıp içine düşeriz korkusu ile kenarından çekildik. Etrafımız o kadar kararmıştı ki yolun devamını zor görüyordum. Arkamıza bakmamaya çalıştım. Köşelerinden onları geriye itecek ışık olmadığında gölgeler, her çatlağın içine sızar, var olmaması gereken şeylere hayat üflerdi.

"Korkuyor musun?" diye sordum Woferl'a.

Sıska omuzları titriyordu. "Hayır," diye yalan söyledi. "Bu yol sence nereye çıkıyor?"

"Tam emin değilim," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. Hikâye anlatma sırası sendeydi, hatırlarsan. Söyle bakalım, bu yolun nereye çıkmasını isterdin?"

Woferl gülümsedi. "Sahile!" dedi birden kısık sesle. "Beyaz kumsala ve ılık okyanusa."

Woferl konuştukça noktalar halinde ışık dikkatimi çekti. Ağaçtan ağaca uçuşuyorlardı, mavi tutamlar halindeydi. O ilk gece müzik odamızda beliren ufak tefek periler gibiydi. Onları gördükten sonra Hyacinth'in yakınlarda olma ihtimali daha da yükseldi. Beklediğim gibi, ışık tanesinden biri başıma kondu. Tüy gibiydi.

Bu yoldan, diye seslendi. *Bu yoldan.*

Işıkların yardımı ve ikiz ayın aydınlığıyla birlikte artık ormanın derinliklerine uzanan yolumuz aydınlanmış oldu.

Orman iyice kararana ve ağaçlar iyice sıklaşana kadar saatlerce yürüdük. Kaçırdığımız bir başka yol var mıydı diye düşündüm. Hyacinth belki başka bir yöne sapmıştı. Küçük periler de dağılmıştı, Renksiz bir dünyada tek başımıza yürümeye terk edilmiştik.

Sonunda, tam dönmeye hazırlanırken ormanın karanlığı birden dağılıp ağaç gövdelerinde tuhaf mavi bir ışık belirdi. "Görüyor musun, Woferl?" dedim. "Belki varmak üzereyizdir." Bana cevap vermedi. İyi ki de öyle oldu. Bana bu yolun nereye çıkacağını bir daha sormasını istemiyordum.

Ormanın sonu o kadar ani çıktı ki karşımıza terliklerim bir anda takıldı. Ormanın son baş aşağı duran ağacı da yanı başımızdaydı. Önümüzde ise derin camgöbeği bir okyanusu kıyısını saran bembeyaz bir kumsal uzanıyordu. Rengi iki ayın kusursuz gümüş yansımasıyla bölünüyordu.

Manzara karşısında nefesim kesildi. Bu ilk rüyamda gördüğüm okyanustu.

Beyaz kumsala bakan yüzlerce deniz kabuğu göz kırpıyordu. Woferl, beni onlara hayranlıkla bakarken gördü. Hemen bir tanesini alıp cebine attı.

Hyacinth deniz kenarında bekliyordu. Bu gece her zamankinden çok benziyordu bir oğlana. Uzun ince bedeni

iskelet yapraklarıyla örtülüydü, saçları darmadağınıktı. Gözleri okyanusu yansıtıyordu. "Üşüdünüz mü?" diye sordu bana.

Başımı olumsuz anlamında salladım. Getreidegasse ve karanlık ormanda üzerimize vuran kış soğuğu burada yoktu, okyanusun yüzeyi ise bir aynanın yüzeyi gibi durgun ve dümdüzdü.

"İyi," dedi küçük prens bize doğru başıyla onaylayarak. "Sizin için bir görevim var."

"Neymiş o?" diye sordum.

Hyacinth bana yan gülümseyerek eliyle işaret edip beni suya çağırdı. "Bir gece çiçeğine ihtiyacım var," diye cevap verdi. "Onları bu okyanusun dibinde, saklı bir mağaranın içinde bulabilirsiniz. Ben oraya bir türlü gidemiyorum. Anlarsın ya, iyi bir yüzücü değilim."

"Bu çiçekler bir sualtı mağarasında mı yetişiyor?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Bu mağara muhteşem bir grotto ve içinde buruşuk elleri olan beyaz saçlı yaşlı bir cadı yaşıyor. Uzun zaman önce yükselen su seviyesiyle onu mağaraya kapattım ve o gün bugündür orada. Hatta o kadar uzun zamandır oradaki ayakları mağaranın zeminiyle bütünleşmiş durumda. Bulunduğu noktadan ayrılamıyor ve güçleri her ne kadar korkunçsa da ikiz aylar hizalanmadığında gücü zayıflıyor. Ama yine de dikkatli olmalısın. Elleriyle büyük altın ateşini çağırıp seni onun alevleri ile sarabilir. Mağara duvarlarında yetişen gece çiçekleriyle ve uzanabildiği ne varsa onlarla besleniyor."

Woferl'ın aklındaki okyanus koruyucusunun bir görüntüsü diye düşündüm. Birden içimi hüzün kapladı. "Çok yalnız olmalı," dedim.

Hyacinth bana döndü. "Ona acıma. Sevimli şarkısıyla yanına gitmeniz için sizi kandırmaya çalışacaktır, bu şar-

kı hayatında duyup duyacağın en güzel şarkıdır. O kadar etkilidir ki, bazen okyanuslar ötesi denizciler bile onu duyabilir. Ona Gece'nin Kraliçesi derler." Bize daha da yaklaştı. "Sakın ona yaklaşmayın. Gözlerinin içine bakmayın. Onunla konuşmayın. Göründüğü gibi biri değil."

Yutkundum, bana yakın duruşundan rahatsız olmuştum. Hyacinth'e ondan uzak duracağımızın sözünü verdim.

Başını bizden çevirip durgun suları işaret etti. Kıyıdan az ötede bir grup kaya oluşumları vardı. Kireç taşından oymaydı ve farklı bir açıdan baktığımda ay ışığının onları gümüş renge boyadığını fark ettim.

"Grotto suyun altında, şu kayalıklarda," dedi. "Su seviyesi şu anda oldukça düşük bu yüzden kardeşinle çiçeğe ulaşmanız için vaktiniz olacak. Bu huzurlu okyanus sizi aldatmasın. Su seviyesi durmadan yükselecek ve bunu fark ettiğinizde artık çok geç olacak."

Woferl kararlı bakışlarla dinliyordu. "Biz çok cesuruz," dedi bana bakarak. "Ben korkmuyorum."

Küçük prens ona gülümsedi. "Sen gerçekten çok cesursun," diye cevap verdi kayalara dönüp. "O yüzden bu görev için ikinizi seçtim. Şimdi, acele etmelisiniz."

Ben kendimi cesur hissetmiyordum, ama Hyacinth o kadar sakin ve Woferl o kadar hevesli görünüyordu ki başımla onaylayıp suya doğru yürümeye başladım. Viyana'daki konserimde duyduğum alkışın yankısı, babamın yüzündeki gurur... hepsi bir bir aklıma geliyor beni neşeli hatıralarla dolduruyordu. Hyacinth'e hazır olduğumu söylemiştim ve işte hazırdım. Zihnimde sadece gidip almamız gereken gece çiçeği vardı.

Terliklerimi çıkardım ve suya girdim. Okyanusun soğuk olacağı beklentisiyle nefesimi tuttum. Ancak ayaklarımızı sokar sokmaz suyun banyo suyu gibi ılık olduğunu gördüm, tıpkı Woferl'ın söylediği gibi. Şaşkınlıkla gülümse-

dim. Woferl ılık suyu hissedince kıkırdayıp etrafına su sıçratarak hemen suya daldı. Geceliğim sırılsıklam oldu. Bel boyuna kadar girince arkamızı dönüp kıyıya baktım. Hyacinth kumda oturduğumuz yerden sütun gibi bacaklarıyla bağdaş kurmuş bizi izliyordu.

Uzaktaki kayalara iyice yaklaşana kadar yüzdük. O kadar yakındık ki sarp kenarlarını ve arkalarında kümeler halinde yetişen yosun tabakasını görebiliyorduk. Kayalara dokunma mesafesine eriştiğimizde yüzümü silip aşağıya okyanusun içine baktım. Su alttan sanki parlak mavi bir ışıkla aydınlatılmıştı. Derin bir nefes alıp suyu daha net görebilmek için suyun içine daldım.

Yüzeyin biraz altındaki kayanın birinde bir yarık vardı.

Yukarı çıktım. "Woferl," dedim nefes nefese. "Grottonun girişini buldum."

Hyacinth doğru söylemişti. Okyanus henüz yükselmemişti ve sular henüz sığdı. Grottonun girişine ulaşmak için çok derine dalmamıza gerek yoktu. Yarık yaklaştığımızda karanlıktı ancak içine doğru yüzünce daha aydınlık olmaya başladı. Bembeyaz kumsala ilk varışımızda gördüğümüz aynı tuhaf mavi ışıktı. Mağaranın içinde su yüzeyine çıkıp kocaman derin bir nefes aldım. Suyun tadı tatlıydı, seyreltilmiş bal gibi.

Grottoda kendi gürültümüzden başka gürültü duyulmuyordu; su şapırtısı ve arada nefesimiz. Işık kireç taşı duvarlar boyunca yetişen yüzlerce çiçekten yayılıyordu. Siyah ve menekşe rengindelerdi ve her birinin ortasından yayılan muhteşem mavilikte parlayan bir nokta vardı. Kireçtaşının kendisi de nemli ve kristal görünümlü bir yapıya sahipti, neredeyse saydam gibi. Woferl gördüğü manzarayı hayranlıkla izliyordu. Grottonun tavanından ağır kokulu çiçek tutamları aşağıya kadar sarkıyordu, onlara dokunabiliyordum.

Derken cadıyı gördük. Grottonun bir köşesinde, çiçeklerin en yoğun parladığı noktada oturuyordu. Başını gümüş bir arp enstrümanına dayamış sessizce ağlıyordu. İncecik bedenini uzun yırtık pırtık, altın drapeli beyaz bir elbise ile örtmüştü. Saçları Hyacinth'in dediği gibi kar beyazdı ve yer yer küçük siyah çiçeklerle süslüydü. Teni pamuk gibi görünüyordu, çatık kaşları ince ve koyu renkti. Görünce ondan korkacağımı düşünmüştüm; kurumuş, sıska, cadımsı bir peri hayal etmiştim ama şimdi bu zavallı varlığa yakınlık duyuyordum. Mavi ışıkla yumuşayan tenindeki kırışıklıklar ona kırılgan bir ifade katıyordu. Ayakları grottonun zeminiyle öyle bir bütünleşmişti ki bacaklarının nerede bittiğini ve kayanın nerede başladığını göremiyordum.

Woferl sessizce kadının omuzlarını işaret etti. Bakınca kanatlarının solmuş ve yırtılmış olduğunu gördüm, sırtından gevşekçe sarkıyordu. Bu grottodan kaçmak için çok savaşmış olmalıydı.

Woferl aklımdan geçenleri tahmin etti. "Göründüğü gibi değil," diye fısıldadı Hyacinth'in uyarısını tekrar edip.

Gözlerinin içine bakmayın. Onunla konuşmayın.

Yüzümü çevirdim, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Etrafıma bakınca kadının arkasındaki büyük mağara duvarı boyunca ilerleyen siyah sarmaşığı fark ettim. Orada çiçek açmış gece çiçekleri diğer bölgelerden çok daha fazla çiçek açmıştı. Yaprakları kızgın dikenlerle kaplıydı. Hyacinth bizi bu çiçekler için göndermişti buraya.

Cadı da duymuştu Woferl'ın fısıldamasını. Başını kaldırıp şaşkın bir şekilde etrafına bakındı, sonra da bizi fark etti.

Donakaldım. Gençliğinde çok güzel olmalıydı, şimdi bile gözleri kocaman ve bir dişi karacanınki gibi berraktı. Gözleri, uzun, koyu renk kirpikleri ve kederli gölgelerle çerçeveliydi. Ağlamayı kesti.

"Merhaba," dedi kadın. Sesi çok halsizdi.

Onunla konuşmayın.

Hyacinth'in uyarısı koca mağaranın içinde yankılanıyordu. Ancak cadının kederli bakışları o kadar içime işlemişti ki ona cevap vermeden edemedim. "Merhaba," dedim sesim yankılanarak. Yanımda duran Woferl uyarıya uymadığım için nefes nefeseydi. Sudan çıkıp kayalıklı zemine geçtik. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Cadı bize gülümsedi. "Hiç rahatsız etmedin, sevgili çocuk," dedi. "Yaklaş, lütfen. Benim çocuklarım benden kaçırıldılar, ben de bu mağaraya kapatıldım. Yüzyıllardır burada tek bir ruhla karşılaşmadan bir başıma yaşıyorum. Ah! Söyle bana, küçüğüm. İkiz aylar dışarıdan nasıl görünüyor?"

Güçlükle yutkundum. Sözler dudaklarımdan bir büyülü güç tarafından zorlanarak dökülüyordu. "Madeni para gibi parlaklar," dedim. "Ve gökyüzünde karşılıklı uçlarda duruyorlar."

Başını ileri geri salladı. "Ah demek bu yüzden bu kadar güçsüzüm. Yan yana olduklarında sihirli gücüm bana geri gelecek ve o zaman bir şekilde eve dönmenin yolunu bulacağım. Beni kurtarmaya mı geldiniz?"

Sesi o kadar umut doluydu ki birden kendimden utandım. "Üzgünüm," dedim. Woferl elimi sıktı. "Seni kurtarmaya gelmedik."

Cadının gülümsemesi daha da genişledi. "Önemi yok. Başka bir ses duymayı özlemişim. Gelin buraya, çocuklar." Kollarını bize doğru açtı. "Gelin buraya, sizi daha yakından göreyim."

Woferl dehşet dolu gözlerle bana baktı. "O bir cadı," diye fısıldadı. "Küçük prensin ne dediğini hatırlıyor musun?"

Onu uyarırcasına bir bakış attım. Peri bize göz kırptı sonra birden kıkırdamaya başladı. Ses tonu tuhaf bir şekilde zarifti, sanki olduğundan çok daha gençmiş gibi. "Korkma, oğlum," dedi kardeşime. "Sana zarar vermeyeceğim.

Fazla kalmayacağınızı biliyorum, ama ben sadece yüzlerinizi daha yakından görmek, hapishaneme geri dönmeden başka birinin eline dokunmak istiyorum."

Düşünceler zihnimde dalgalanıyor, coşuyordu. Cadının arkasındaki çiçeklerden birini nasıl koparacağımızı bilmiyordum. Birimiz onun dikkatini dağıtmalı diğeri de o sırada çiçeği koparmalıydı. Bu yalnız cadıdan bir şey çalma fikri göğsümde bir taş etkisi yarattı. Hyacinth'in uyarıları hâlâ aklımdaydı, ancak önemini yitirmeye başlamıştı.

Woferl'la anlamlı bir şekilde birbirimize baktık. Sonra elini bırakıp cadıya doğru yürümeye başladım. Bana gülümsedi.

"Adın ne kızım?" diye sordu bana. Ses tonu müzikal notalar gibi çıkmaya başlamıştı, sanki söylediği her cümleyi şarkı söyler gibi okuyordu.

"Maria Anna Mozart," dedim. "Ama bana Nannerl derler."

"Nannerl," dedi cadı tekrar ederek. "Ne kadar güzel bir kızsın. Bana kızımı anımsatıyorsun."

Göz ucuyla Woferl'ın yanımda yürüdüğünü gördüm. Her bir adımda uzaklaşıyordu benden. Gece çiçeğini çalmaya hazırlanıyordu. Bense gözümü cadıdan ayırmıyordum. "Teşekkür ederim." Bana odaklanmasını istiyordum. "Sizin adınız ne?"

"Artık adım yok," dedi. Tatlı melodilerle ve yumuşak kemanlarla dolu sesi beni kucaklıyordu. "O kadar uzun süredir buradayım ki, korkarım hatırlamıyorum." Sesindeki notalar hüzün dolmaya başladı, o kadar ki artık üzüntüleri kalbimi parçalıyordu. Kendimi toparladım.

"Çok genç ve güçlü görünüyorsun, çocuk," diye devam etti. Benimle fazla ilgilenmekten Woferl'ın giderek benden uzaklaştığını fark etmedi. "Buradan kaçmama yardım edebilirsin."

"Onu nasıl yaparım ki?" diye sordum. "Sen bu grottonun topraklarına mahkumsun."

"Yapman gereken tek şey deniz suyundan birazcık almak," dedi içeri girdiğimiz yeri işaret ederek, "Ve ayaklarıma dökmek. Ayaklarımı taş zeminden kurtaracak bu." Gözlerini Woferl'a çevirdi. Woferl masum görünmeye çalışıp olduğu yerde durdu. Cadı ona gülümseyince ben de derin bir nefes aldım.

Onun etrafında sinsice dolanmak zor olacaktı.

"Suyu tutacak bir şeyimiz yok," dedi Woferl. "Üzerimde sadece pijamalarım var. Taşıyıcı olarak kullanabileceğimiz ne bir ayakkabımız var ne de bir kabımız."

Cadı bu sorundan dolayı bir an için somurttu.

"Belki arkandaki gece çiçeklerini kullanabiliriz," diye öneride bulundum onları işaret ederek. "Çok büyükler. Belki yeteri kadar su tutarlar."

Gözleri bir anda parladı. "Evet," dedi. "Haklısın, akıllı kız seni." Olduğu yerde döndü, arkasındaki duvara doğru eğildi ve duvardan bir tane gece çiçeği kopardı. Onun elinde daha çok parlıyordu, belki korkudandı. Avcunda çiçeğin dikenli gövdesinin yavaşça kımıldadığını gördüm. Woferl kocaman gözlerle çiçeğe bakıyordu.

Cadıya doğru yaklaştım. Gözlerindeki kırışıklıkları daha net görebiliyordum şimdi, göz altlarındaki torbalarını, buruşukluklarını, çizgilerini, cildinin narinliğini. Hâlâ bana gülümsüyordu.

"Nannerl," diye fısıldadı bana ona yaklaşınca. Gece çiçeği elinde parlıyordu. "Buradan kurtulmama yardımcı olursanız hayal edemeyeceğiniz şekillerde size borcumu öderim. Dileklerinizi gerçekleştiririm, benim gibi unutulmamanız için elimden geleni yaparım."

Sertçe yutkundum. "Benim dileğimi nereden biliyorsun?" diye sordum. Sonra Woferl'a döndüm.

"Kardeşin beni duyamaz, Nannerl," dedi cadı. "Sadece sen beni duyabilirsin. Senin kim olduğunu ve ne istediğini biliyorum. Beni serbest bırakırsan, sana yardım edebilirim."

Cadıya o kadar yakındım ki artık, gece çiçeğinin donuk mavisi tenime yansıyordu. Cadı gözlerini bana dikti. "Hyacinth mi söyledi sana?" diye sordum ona. "O söylemiş olmalı."

Tehditkâr bakışlarla dudaklarını büktü. "Ona hayranmış gibi konuşuyorsun."

Ona ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Peki ona hayranlık duymanı sağlayan şey nedir?" diye sordu. Ses tonundaki o ince keman sesleri bu sefer kulak tırmalamaya başladı, içindeki nostalji yerini karanlık bir anıya çevirmişti.

"Ona hayran olmayayım mı?" diye sordum ona. Hyacinth'e karşı ufak bir şüphe tohumu düştü aklıma. *Cadının söylediklerine dikkat et*, diye anımsattım kendime, endişeli bir şekilde.

"Onu sana söyleyemem. Ona güveniyor musun?"

"Bilmiyorum."

Bana çiçeği uzattı. "Bana güvenmen senin için daha iyi olur, Nannerl."

Derin bir nefes aldım. Arkamda Woferl mağaradaki suyun içinde kımıldamadan duruyordu. Periye dönüp elimi uzatıp çiçeği aldım.

Kış gecelerinin ayazından daha da soğuk olan dokunuşuyla olduğum yerde dondum kaldım. Haykırmak istiyordum. Ama öylece ona bakakalmıştım. Gırtlağının derinliklerinden yükselen müziğin sesiyle şaşkına döndüm. Melodi onun bedeninden elime akıyor, tenimi sarıp gitmemek için tutunuyordu. Gözlerimi kapadım, kendimi ondan alamıyordum.

Müziğin parçası olmayı o kadar çok istiyordum ki beni hemen içine çekmesi için can atıyordum. Sanki her yerden geliyordu, gırtlağından, havadan, benim içiminden, derinlerden. Ancak buz gibi dokunuşu bir ateş topuna döndü. Beni içimden dışıma kadar kavurup duvarlara çarpan küle çevirmekle tehdit ediyordu.

Woferl'ın sesi çok uzaklardan geliyordu sanki başka bir zamandan başka bir yerden. "Nannerl," dediğini duyar gibi oldum. Kımıldayamıyordum. Müzik kulaklarımda uğulduyordu.

Cadının gözlerinin akı tamamen karanlığa bürünmüştü. Artık gülümsemiyordu. İçimde akan müzik kulakları sağır ediyor kollarımı ve bacaklarım titretiyordu. Göğsümde bir acı hissetmeye başladım. Hem de çok.

Derken birden sıcak bir el beni oradan çekip aldı. Güçlükle nefes alıyordum. Diğer elim gece çiçeğinin etrafında kilitlenmişti. Şaşkın bir şekilde etrafıma bakındığımda Woferl'ın beni cadının elinden kurtardığını fark ettim. Birlikte suya doğru koşuyorduk.

Cadı arkamızdan acı acı feryat ediyordu.

"Yardım edin bana!" diye bağırdı. "Gece çiçeğini suyla doldurun ve ayaklarımın üzerine dökün. Beni kurtarın!"

Sesi o kadar ıstırap doluydu ki bir parçam onun içinden akan müziğe geri dönmek için can atıyordu. Sihri ile kalbimi çekiyordu. *Hayır*. Onunla mücadele edip bütün gücümle kendimi ondan uzaklaştırdım. Cadı üzerimize saldırmaya çalıştı ancak artık ondan çok uzaktık. Bize ulaşamayacağı, çakılıp kalmış ayaklarının erişemeyeceği mesafeden tekrar denize dalıyorduk. Suyun ılıklığı buz gibi sihrinin çekiminin son damlalarını da yıkayıp götürdü.

Suya girer girmez gece çiçeğini elimden düşürdüm. Woferl bunu görür görmez hemen onu yakaladı. Grottodan uzaklara yüzdük ve yarıktan dışarı çıktık. Artık cadının

çığlıklarını duymuyorduk. Kayalardan uzaklaşıp derin masmavi okyanusun sığlaşıp beyaz kumsalı kucakladığı noktaya, gece çiçeklerinin bulunduğu mağaradan çok uzaklara geri döndük.

Hyacinth onu en son bıraktığımız yerde duruyordu. Bize yaklaştıkça titremeye başladım. Gözlerimden aşağıya sular süzülüyordu. Woferl yanımda titriyordu, Çiçeği göğsünde tutuyordu. Küçük Prens gece çiçeğini kardeşimin ellerinde görünce gözleri birden parladı ve sevinç kahkahaları atmaya başladı.

"Muhteşem!" diye haykırdı heyecanla. Dikkatlice gece çiçeğini Woferl'ın elinden aldı, sonra kardeşimin yanaklarını şefkatle iki kere okşadı. "Harika bir iş başardın."

Küçük prensin övgüleriyle Woferl'ın gözlerinin içi parladı ve gururla kollarını kendi etrafına doladı.

"Çiçeği ne yapacaksın?" diye sordum, Hyacinth'e.

Bana baktı, sonra iyice yanaşıp yanağıma bir öpücük kondurdu. Gülümseyişi tatlı ve minnettarlık doluydu. "Bu çiçek, bu krallıktaki tahtımı geriye alabilmem için gerekli olan şeylerden biri," diye cevapladı. "Yakında görürsünüz."

Kaşlarımı çatarak, "Anlamadım," dedim.

Ancak Hyacinth çoktan arkasına dönmüş yeniden ormanın içine onu takip etmemiz için bizi çağırıyordu. Woferl'a baktım tekrar. Yorgun görünüyordu, uzun kirpiklerinden sular damlıyordu. Baş parmağında parlayan bir kan sızıntısı fark ettim. Parmağı çiçeğin dikenlerine batmıştı.

Uykumdan sıçrayarak uyandım. Gitmişti okyanus, gitmişti peri kraliçe ve gece çiçeği. Gitmişti küçük prens. Yatağımda uzanıyordum. Yanımda Woferl yavaşça nefes alıyor gözleri kapalı göz kapaklarının ardında hafifçe kıpırdıyordu. Baş-

parmağı ağzındaydı. Ne zaman rüya görse böyle yapardı, alışkanlık olmuştu. Bense tavana bakıyordum.

Bir rüya. Sözler zihnimde yankılanıyordu. Ama her şey çok canlı gibiydi. Kumsal bembeyazdı, deniz kabukları masmavi, su ılık. Cadının gözleri kömür karası. Ama yine de hepsi bir rüya olmalıydı. Öyle olmuş *olmalıydı.* Hyacinth'in o çiçeği ne için istemişti? Hatırlayamadım. Su yüzeyine çıktıktan sonra ne yaptığımızı da hatırlayamıyordum. Sahi, Hyacinth bize övgüler yağdırmıştı, değil mi?

Yeniden Woferl'a baktım sonra yavaşça başparmağını ağzından çektim. İşte, o narin et parçasının tam tepesinde bir kesik ve kan damlası vardı. Gece baş parmağını biraz sert ısırmış olmalıydı, diye düşündüm.

Ancak gece çiçeğinin dikenlerinin ve Hyacinth'in gülümseyişi henüz gözümün önünden gitmemişti. Oda yeniden bulanıklaşana kadar gözlerimi kardeşimden ayırmadım, ta ki bu sefer rüyasız bir uykuya dalana kadar.

Tepedeki Kale

Ertesi sabah Woferl her zamankinden çok daha sessizdi. Yanımda yatıyordu, yuvarlak yanakları pespembe, gözlerindense hâlâ uyku akıyordu. Ona rüyamı anlatırken tek kelime etmeden beni dinledi.

"Birlikte bembeyaz kumsalın olduğu sahile gittik," dedim. "Gece'nin Kraliçesi'ni gördük, oralarda bir grottoda deniz altı mağarasına hapsedilmiş bir cadı. Kadın korkunçtu."

Woferl'a grottodan nasıl kaçtığımızı ve sonunda nasıl gece çiçeğini Hyacinth'e teslim ettiğimizi anlatırken şaşkınlıkla bir şeyler mırıldanıyordu. Ancak sessiz bir meraklanmaydı bu, dikkati de dağınıktı. Gözlerindeki parıltı onlara ateşli bir parlaklık veriyordu.

"İyi misin, Woferl?" diye sordum hikâyemi bitirince.

Omuz silkip yatağın içinde iyice kıvrıldı. Uykusunda ısırdığı baş parmağındaki ufacık yara izine baktım. "Boğazım biraz kurudu sadece," dedi ve yeniden uykuya daldı.

Woferl kemandan klavye çalışmaya geçtiğinden beri babam her zaman evden erken çıkıp eve geç gelmeye başlamıştı. Bu yüzden sabah saatleri bana kalıyordu, hiç bölünmeden, kimsenin ne kadar ilerleme yaptığımı ya da bir minüeti ne kadar hatasız çaldığımı görmek için içeri girmediği zamanlar.

Annem dışarıdaydı ve bu sabah bir tek Woferl benimleydi. Şimdi artık bestemi de öğrenmişken ve bunu babamdan saklamayı da başarıyorken yakınımda olması bana daha çok güven veriyordu. En azından bir sırrın ağır yükünü paylaşabileceğim biri vardı artık. Klavye taburesinde yanıma oturdu, dirseklerini tuşlara dayayıp ben çaldıkça dikkatle beni izliyordu.

Nota defterimdeki başka bir parçaya geçmek için mola verince, "Keşke daha fazla beste yapsan," dedi birden.

Bir an durup ona baktım.

Woferl saniyesinde nota defterimin son sayfasını açıp yazdığım birkaç notayı işaret etti. "Bunu tamamlamamışsın bile," dedi.

Kafamda duyduğum tek ses babamın sesi ve dün akşam yemeğinde anneme söylediği sözlerdi. *Nannerl, Woferl'a mükemmel bir yoldaşlık yapıyor. Birlikte olunca şöhretleri ikiye katlanıyor. Nannerl'ın bir gün Woferl'ın bestelerinden birini onlarca insanın önünde çaldığını düşünsene, ne büyük bir gösteri olur?*

Annem de babamı dinlemiş başıyla onaylamıştı. Elbette onlara kendi bestelerimi yapabildiğimi söylemek yersiz olurdu.

Doğrusu, mükemmel bir yoldaştım. Ancak, kardeşimin bestelerini çalan biri olmaktan öte olamazdım. Ölümsüzlük istiyorduysam eğer bu, bestelerimle olmayacaktı. Sözler boynumda ağır bir şekilde asılıydı. Beste yapmak erkek işiydi. Bu çok açık bir kuraldı. İnsanlar babamdan gizli gizli beste yaptığımı bilseler ne düşünürlerdi? Kendi kızını bile kontrol edemediğini mi? Gizlice elini erkek işlerine sokup babasını yerin dibine sokan bir kız olduğum mu?

Bestelerimin yandığının görüntüsü ve babamın sert bakışları aniden belirdi gözümün önünde... Babamın ocağın içine öfkeyle mektup fırlattığını görmüştüm; kâğıt kenarla-

rını ışıl ışıl yakan kor alevleri izlediğimi hatırladım. Hatırası beni ürpertti. Bu sayfada ufacık müziğimin ifşa olması bile kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Babamın içeri girebileceğini düşünüp heyecanla kapıya baktım, sonra da yeni bir minuete geçtim.

"Tamamlayamam," dedim Woferl'a.

Kaşlarını çattı. "Ama neden?" diye sordu.

"Tamamlamaya korkuyorum çünkü."

"Peki istiyor musun ki?"

"Elbette, ama benim durumumu farklı."

"Müzik müziktir. Kaynağının nereden geldiği önemli değildir."

İç çektim. "Woferl," diye çıkıştım. O da bana suçlu bir bakış atma lütfunda bulundu. "Ben senin yaptığını yapamam. Bunu asla anlayamazsın."

Hayal kırıklığıyla bana surat astı. Laf beste yapmaya gelince dili sivrilmişti. *Herkes kendini bir müzisyen olarak hayal eder,* diye söylenmişti Woferl bana bir keresinde. *Hiç kimse onun ruhuna saygı duymuyor.* Bir keresinde de beste yapan... Woferl'ın deyimiyle *şansını deneyen...* yerel bir soylunun yeteneklerini küçümsediğinde babamın mahcubiyetten yüzünün kıpkırmızı kesildiğine şahit olmuştum.

Şarlatan, demişti Woferl adamın yüzüne karşı. Soylu birine eğer bunu ben söylemiş olsaydım, sert bir şekilde cezalandırıldım, ancak babam daha sonrasında buna sadece kıkırdamakla kalmıştı.

Kardeşim bana bir daha cevap vermeden hızla odadan çıktı, ben de derslerime geri döndüm.

Dakikalar sonra elinde tüy kalem ve mürekkep şişesiyle geri döndü.

"Woferl!" diye haykırdım çalışmamı yarıda kesip. Ama hiç özür dilemedi. Onun yerine yazma araçlarını ayarlayıp tüylü kalemin tüyünü bana doğrulttu.

Görür görmez titremeye başladım. Bunu yapan kesinlikle Woferl değildi. Bu Tanrı'nın işiydi, beste yapmam için beni dürtüyordu. Ya da belki de Hyacinth'in işiydi, arzusu kardeşimin tatlı gözlerinden fışkırıyordu. Woferl'ın dudaklarından küçük prensin sözlerini mi duyuyordum?

"Tamamlayacak mısın?" diye fısıldadı bana bir hevesle.

"Woferl, bunlar babamın," dedim. "Bunları yerinden aldığını ona nasıl açıklayacaksın?"

Woferl nazikçe nota defterini kapatıp klavye standındaki boş bir kâğıdı işaret etti. "Ben yazmaya başladım bile," dedi. "Babam, mürekkebin burada olma sebebinin benim onu günlük kullandığımdan bilecek. Senin kullandığını nereden bilecek?"

Düşüncesi bile yanaklarımı alev alev yaptı. "Ama Woferl," diye karşı çıktım. "Ben nereye yazacağım. Bestelerimi kendi not defterime yazmaya devam edemem. Er ya da geç babam bunu görür, o da benim sonum olur."

"Boş kâğıtlara yaz," dedi. "Sonra onları katlayıp yatak odamızda saklarsın."

Benim müziğim, benim ölçülerim her biri acılar içinde yazılmış ateşler içinde küle dönüşüyordu. Korkuyordum, bu da beni geri çekiyordu. Ama kardeşim hâlâ bana bakıyordu ve o bakışlarla yeniden beste yapmak için can atıyordum. Onun beni cesaretlendirmesi beni bir adım öteye ittiriyordu.

Babam beste yaptığımı öğrendirseydi, tıpkı onu bir zamanlar öfkelendiren mektuplar gibi bestelerimi de yakabilirdi.

Ama bulamazdıysa bunu yapamazdı.

Woferl sonunda omuz silkti, çekimser kalmama sabredemeyip kendi bestesine kaldığı yerden devam etmek üzere yanımdan ayrıldı. Ben taburede kalıp sessizce tüy kaleme baktıp düşüncelere daldım. Kalemin ucundan damlayan

mürekkep klavye standının kenarına damlayıp boş parşömen kâğıdının elyaflarını lekeliyordu.

Sabahları klavye standının üzerinde Woferl'ın bir gün önceki yaptığı bestelerinden kalan karalanmış müzik sayfaları ile birlikte tüy kalem ve mürekkep şişesinin bulurdum. Akşamları babam onları görür mutlu bir tavırla bana gösterirdi sanki nasıl bir melodileri olduğunu bilmiyormuşum gibi.

Woferl haklıydı. Babamızın benim de beste yapabildiğimi düşünmesi için hiçbir sebep yoktu. Her sabah o evde olmadığı zamanlarda ve annem günlük işler için dışarı çıktığında, yani Woferl'la müzik odasında yalnız olduğumuz zamanlarda yatak odamın alt çekmecelerine katlayıp kaldırdığım müzik kâğıtlarını çıkarıp onlara ölçüler eklerdim.

Benim sayfalarım Woferl'ınki kadar temiz değildi. Babamızın dikkatli rehberliği eşliğinde, Woferl benden daha çok yazıyordu. Çok hızlı beste yapıyordu, o kadar çok ki her günün sonunda tomarlarca kâğıttan besteler yapmış oluyordu. Annemiz Sebastian'ı sürekli dışarıya kâğıt almaya gönderiyordu. Kardeşimin sayfalarına baktığımda yaptığı değişikliklerin ne kadar seyrek olduğuna şaşırıyordum, bestelerinin pek çoğu çoktan kafasının içinde oluşmuş gibiydi.

Benim kafamdakilerse daha değişkendi. Ölçülerce nota yazıp sonrasında üzerlerini çiziyordum. Bir müzik ölçüsünü alıp harmoniyi tersyüz edip kulağa nasıl geldiğine bakardım. Bir sayfayı tamamıyla bitirene kadar üstünden pek çok kez geçiyordum. Günün sonunda benim sayfalarım mürekkep içinde oluyordu. Bana göre tam anlamaya müziğin oluşumunun hikâyesini anlatan hareket halinde ki düşünceler karmaşıklığı. Kurumuş notaların üzerinden

elimle geçer, eski taslaklarımın melodisini zihnimde duyardım. Melodinin iniş ve çıkışlarıyla birlikte kalbim de ritim tutardı. O anlarda içinde bulunduğum oda solup giderdi. Etrafımı saran şeyler birden gizli bir melodi ve huzur dünyasına dönüşürdü. Sonra gözlerim yaşlı bir şekilde o rüyamdan uyanırdım.

Woferl ben beste yaparken genelde beni izliyordu. Bazen bana sorular sorardı ama çoğunlukla çenesini avuçlarının içine gömüp sessizce yanımda otururdu. Kendi bestelerini yaparken benim stilimin onun tarzının içine aktığını duyardım, tıpkı sütün, çayın içinde dağıldığı gibi.

Woferl'ın el yazısı çocuksuydu ama kuyruklu bitişleriyle babamın el yazısına çok benziyordu. Benimkisi ise gayet acemi ve kaba idi, onlarınkine hiç benzemiyordu. Woferl'ın, babamla olan derslerinden benimle paylaştığı kadarıyla yaptığım besteleri doğru dürüst nasıl kaydedeceğimi öğrendim. Sonunda benim yazılarım da en az kardeşiminki kadar tertipli ve düzgün olmaya başlamış, hatta neredeyse onunkiyle birebir aynısı olmuştu.

Eğer olurda babam çekmecemdeki sayfaları görürdüyse, onların Woferl'a ait olduğunu düşünebilirdi, böylece ben de kurtulmuş olurdum.

Gece çiçeğiyle ilgili rüyamdan haftalar sonra Woferl hastalandı.

Başta sadece geceleri hafif öksürüyordu, o kadar. Aralarda beni uyandıracak kadar sadece. Kısa bir süre sonra benzi olduğundan daha solgun görünmeye başladı. Bir sabah klavyenin başına gittiğimde Woferl'ı pencere kenarında sızmış halde buldum. Nefesi camda halkalar halinde buğular oluşturmuştu. Baş parmağındaki küçük çizik hâlâ

geçmemişti. Etrafı kızarık ve pembeydi, dokunulmuyordu. Onu uyandırmaya çalıştığımda uyanmıyordu. Ancak klavyenin başına geçip çalmaya başladığımda uyanıp şaşkın şaşkın etrafına bakınmıştı.

"Ah, Nannerl, sen misin?" demişti bana beni görünce. Sonra gözlerini çok uzaklara çevirip ufacık parmaklarıyla pencereye dokunup, "Hyacinth dışarıdaydı," demişti.

Küçük prensin o çok tanıdık tebessümünü belki görürüm umuduyla caddeye baktım. Ama kimse yoktu. Tüylerim diken diken oldu. Belki Hyacinth sadece Woferl'a görünüyordu, tıpkı zaman zaman sadece bana göründüğü gibi. Onunla ne işi olabilirdi?

Başta, annemler Woferl'ın bu hastalık nöbetlerinin üzerinde çok durmadılar. Çocuklar hastalık kapmaya meyillilerdi, özellikle de bu soğuk aylarda, Woferl da her zaman narin ve güçsüz bir çocuktu.

Ama hastalığı bir türlü peşini bırakmıyordu. Giderek de ağırlaştı. Koyu renk gözleri ateş içindeydi, hassas cildi ise terden ve kızıl sivilcelerden parlıyordu.

Woferl'ın kurdeşen döktüğü ilk birkaç gece babam hiç uyumadı. Yatak odamızda oturup annem kardeşimin alnına nemli bez koyarken suratını asıyordu. Hastalık ilerledikçe volta atmaya başladı.

"Daha şimdiden bir konseri iptal etmek zorunda kaldım," dedi anneme alçak sesle. "Yakında bir ikincisini de iptal etmek zorunda kalacağız, hem de Postane Bakanı Kont, Wenzel Paar'ınkini."

"Kont bekleyebilir." Bu akşam annemin sesi biraz sinirliydi. "Woferl yakında iyileşir, o zaman programına kaldığın yerden devam edersin."

Babam kaşlarını çattı. "Başpiskopos çoktan maaşımdan kesinti yaptı. Dört yüz gulden! Bir aile yılda dört yüz guldenle nasıl geçinir? Bir üçüncü konseri iptal edecek lüksümüz yok."

"Yapacak bir şey yok. Bekleyip göreceğiz, öyle değil mi?" diye cevap verdi annem.

Babam bir hışımla arkasını döndü. Tam yanımdan geçerken durdu. "Eğer Woferl önümüzdeki haftaya kadar düzelmezse," dedi. "Sen tek başına çalacaksın."

"Peki baba," diye cevap verdim. Eğer anneme sesini yükseltecek kadar kızgındıysa, başka söz söylemeye cesaret edemezdim. *Tek başına.* Kardeşim olmadan çalma düşüncesi ürkütücüydü. Ancak içimden bir yerden de kıpırdayıp yaşam bulan bir ses yükseliyordu.

Bütün ilgi sadece sende olacak.

Ben de annemle Woferl'ın yanına uzandım, çünkü uyuyamıyordum. Kardeşim ateşler içinde sağa sola dönüyordu. Annem yorgunluktan uyuyakalıp Woferl'ın da uyandığı anlarda onun elini tutar daha fazla ağlamaması için ona sürekli hikâyeler anlatıyordum.

Sonunda annemle babam doktor bulmak için dışarıya çıktılar. Woferl'ın yanında bir tek ben vardım. Kardeşime sanki şans getirecekmiş gibi kolyemi elimde çeviriyordum.

Uyandığında yanında olduğumu görünce gözlerini kısarak ağlamaya başladı. "Yanıyorum, Nannerl," diye mırıldandı. Elini kaşımak için yaralarına götürdü ama ben tuttum. Mızmızlanarak güçsüz bir şekilde bana karşı çıktı. "Dizlerim ve dirseklerim acıyor."

Eklem yerleri şişmişti. Yuvarlaklıkları gözüme çarpıyordu. Görüntü o kadar içimi acıtıyordu ki elini sıkıp ona gülümsemeye çalıştım. "Hepsi geçecek yakında," diye onu rahatlatıyordum gözyaşlarını silerek. "Ve yine klavyenin başına geçeceksin. Sana söz veriyorum."

Gözlerini pencereye çevirdi. "Sence Hyacinth bizi izliyor mudur şu anda?" diye sordu bana.

Yine Hyacinth. Bir ürperti geldi içime. Bu aralar neden Woferl'ın aklındaydı sürekli? Bir zamanlar gördüğüm rü-

yam aklıma geldi. Gece çiçeği, cadı. Hyacinth Woferl'a bir şey vermemiş miydi? Baş parmağındaki kesik izi sonunda geçmişti ancak tam o noktaya dokunup hatırlamaya çalıştım. Ensem karıncalandı. Sanki bizden başka biri daha vardı odada.

Hyacinth, Woferl'ın hastalanacağını biliyor muydu? Bu düşünce beni o kadar rahatsız etti ki, hemen aklımdan def ettim.

Sanırım bu mümkündü. Ama belki de büyük olasılıkla Woferl'ın ateşi sebep olmuştu bu sözlerine.

"Bilmem," dedim kardeşime sonunda. Bu konuyu konuşmak için meraklı bir şekilde bana döndü, ben de mecbur kaldım. "Belki şu anda krallığın ormanlarından birinde bir ağacın köklerinin üzerine oturmuş yuvarlak bir aynadan bizi izliyordur."

"Sence benim gibi üzgün müdür?" diye sordu Woferl.

"Çok üzgündür," dedim ter içindeki saçlarını okşamak için elimi uzatıp. "Hyacinth ağladığında gözyaşları ağaçların altında bu birikintileri oluşturuyor. İnsanı boğan su birikintileri işte böyle oluşuyor."

"Belki ormanda değildir artık," dedi Woferl. "Bizim daha önce hiç görmediğimiz bir yerdedir. Tepelerde bir kalede." Derken birden gözlerini yaşartan bir öksürük krizine girdi.

"Evet tepelerdeki bir kale," dedim. "Belki orası onun eski evidir, bir zamanlar küçük prensin yaşadığı yerdir."

Woferl huysuz bir şekilde başıyla onayladı. "Ona ne oldu peki? Çok acıklı bir şey olmuş olmalı."

Acıklı. Woferl'ın bu sözleri hediyelik eşyacının grottosunda gördüğüm Hyacinth'in yüz ifadesini anımsattı bana. Anlık oluşan ve aynı hızda kaybolan hüzün duygusu. Geçmişte küçük prensin başına *ne gelmiş* olabilirdi?

"Tepenin her tarafını çevreleyen bir nehir var," diye devam ettim bir yandan düşünüp. "Ve suyun kenarına yakın

zemindeki çimler verimli ve yemyeşil, ancak yükseklerdeki çimler kuru ve ölmek üzere çünkü oraya aylardır yağmur yağmıyor. Hyacinth'in kaleye ulaşması için nehri yüzüp geçmesi lazım, ancak yüzme bilmediği için nehir kıyısında oturup kaybettiği yuvasının özlemiyle yanıp tutuşmaktan başka çaresi yok."

"Peki sence neden ayrıldı oradan?" diye fısıldadı Woferl.

Aklıma ormanda terk edilen, yolları cadının kurabiye evine düşen küçük Hansel ve Gretel geldi aklıma. Gastein Tepesinin şifalı sularına karşılık şeytana kızını teklif eden Oberarl'ın demirci ustasını düşündüm. Hyacinth'in hikâyesinin ne olabileceğini düşünürken peri masalları aklımda dönüp durdu.

Sonunda aklıma bir şeyler geldi. Woferl'a baktım. Benim hikâyem odanın köşelerindeki titreşen gölgeler kadar karanlık bir şekilde sessizce geldi.

"Kale şu anda harap vaziyette çünkü uzun zamandır oraya giden kimse yok. Yıllar önce bu toprakları Giovanni ismindeki genç bir kral çok sevdiği kraliçesiyle birlikte yönetiyordu. Aslında kraliçeyi herkes seviyordu. Ülke onun sıcaklığıyla verimlileşsin diye ateşin altın büyüsünü kraliçeye bahşeden Büyük Güneş bile. Işık ve sıcaklık ülkenin perilerini ormanlık alanla sınırlı kılmıştı, orada tehlikeli sihirleri krallığa zarar vermeyecekti. Kraliçe sonunda çocuk sahibi olacağını açıkladığında insanlar mutluluktan havalar uçup kendilerini gerçekten şanslı saydılar. Herkes dört gözle doğumu bekliyordu."

Ben konuştukça Woferl sessizleşti, acılarını o anlık unutuyordu. Odada duyulan tek ses benim sesimdi.

"Ancak sonra kışın ilk karı yağdığında kraliçe hastalandı. Pembe yanakları soldu, dinmeyen ateşinden parlak saçları kararıp hamur gibi olup nemlendi. Kralın doktorları ilaçlarını kaynatır kraliçeyi tuhaf egzotik meyvelerden

yaptıkları çaylarla beslerlerdi. Kraliçe korkunç kâbuslar görmeye başladı. Gün içinde ölüm ve can çekişme sahnelerini görüyordu, geceleri ise camının ve yatağının kenarından geçen karanlık siluetler görüyordu. Karnı büyüse de kendisi gün geçtikte soluyordu."

Hikâye geliştikçe sesim de değişmeye başladı. Giderek daha vahşileşmeye ve derinleşmeye başladı, sanki başka birine aitmiş gibi. Ağzımdan çıkan kelimeler dudak mimiklerimle pek uyuşmuyordu. Bir anlık dalgınlıkla hikâyeden uzaklaştım. Mum daha alçaktan yanıyordu. Göz ucuyla, odanın köşesinde yayılan bir gölge gözüme ilişti. Sonunda dans eden küçük bir prensin ince ve zarif silueti belirdi.

"Kraliçe ikiz bebek doğurdu. Biri erkek, diğeri kızdı. Kraliçe hastalıktan bitap düşmüş olsa da ölmedi, ancak derin ve kalıcı bir akıl hastalığına yakalandı. Kral onun adına endişelendiğinden ona göz kulak olması için şövalyesini görevlendirdi. Ancak hiç işe yaramadı. Bir sabah uyandığında erkek bebeğini kucağına alıp ormandaki perilerin kendisini çağırdığını mırıldanarak ormana gitti."

"Ne oldu onlara?" diye fısıldadı Woferl.

"Bilmiyorum," diye cevapladım, ancak aklımdaki sis perdesinin içinden sanki cevap çoktan belliymiş gibi hikâyeye başka birinin devam ettiğini duyuyordum. "Periler her zaman yok edecek bir şeyler bulurlar. Özellikle ruhlardaki hüznü çekici bulurlar ve karşılarına çıkınca ise onu elde etmek için ellerinden geleni yaparlar.

Woferl ciddi görünüyordu. "O zaman kesin kraliçeyi yakalamışlardır," dedi.

Hikâyeye devam ettikçe Woferl'ın sözlerindeki kesinliğe karşılık tüylerim ürperdi. "Kraliçe ve oğlu geri dönmeyince de krallığın tamamı onu aramaya koyuldu. Ancak kimse onları bulamadı. Acılar içindeki kral yaşama isteğini kaybetti ve kalesini korumasız ve ilgisiz bıraktı, bu yüzden de

bakımsızlıktan dökülmeye başladı. Periler kızını da ondan almasın diye kızının kalenin en uzun kulesine hapsedilmesini emretti. Kral zamanla hafızasını kaybetti. Eşini ve iki çocuğunu unuttu. Genç kraliçenin ortadan yok olmasından dolayı yıkık vaziyetteki Güneş, krallığı terk edip ülkeyi daimi karanlığa gömdü. Mahsuller soldu gitti. Sonunda kral öldüğünde ise herkes ülkeden kaçtı ve kale boşalıp yalnızlığa terk edildi."

"Peki ya prenses?"

"Onu kimse bilmiyor. Gerçi bazıları hâlâ kalenin en yüksek kulesinde birilerinin onu hatırlamasını beklediğini söylüyor." Sözlerim o kadar gerçekçi geliyordu ki kulağıma bir anda mağarada hapsedilen peri cadı geldi aklıma. O da bana ne kadar yalnızlık çektiğini anlatmıştı.

Woferl derin bir iç çekerek başını yastıkların içine gömdü. "Ortadan kaybolan oğul Hyacinth işte," diye ekledi. "Her sabah ve her akşam uzaktan kaleye bakmak için nehir kenarına geliyor. Ama ona asla ulaşamıyor çünkü yüzme bilmiyor."

Yüzme bilmiyor. Birden gece çiçeğini gördüğüm rüyamda Hyacinth'in bana söylediği bu sözler aklıma geldi. Woferl da içgüdüsel olarak bunu biliyordu.

Hikâyenin sonlandığı noktaya şaşırmış bir şekilde bir an için tereddüt ettim. Odanın köşelerinde küçük prense dönüşmüş gölge şimdi sadece loş bir titreşime dönüştü. Sanki Hyacinth hikâyesini benim içimden anlatmış gibi, hâlâ dilimin ucundaki sesinin rüzgârının tadını alabiliyordum, İlk kez Hyacinth'in neden benim koruyucum olmak istediğini anlamıştım.

O da terk edilmişti, tıpkı bir gün benim de geride bırakılma korkum olduğu gibi arkada bırakılmış ve bir daha asla geri dönemeyeceği dünyanın özlemiyle yanıp tutuşuyordu.

"İşte unutulan çocukların başına bunlar gelir, Woferl," diye son noktayı koydum alnına bir öpücük kondurup. Çok yorulmuştum, kale zihnimde fazlasıyla gerçek bir hale büründü. Kardeşime baktım. Yeniden uykuya dalmıştı. "Sonsuza dek hapsedilmiş olarak kalıyorlar," diye mırıldandım kendi kendime. "Kaybedilmiş birer anıdan başka bir şey değiller."

O gece geç saatlerde dışarıda sessiz bir kar fırtınası varken Woferl'ın doktoru, Herr Anton von Bernhard isimli adam, kardeşime ilaç karışımı yapmak üzere bize geldi.

Woferl'ın gözlerine baktı, kalbini ve ciğerlerini dinledi. Cildindeki kurdeşenleri inceledi. Mum ışığında annemin yüzüne dikkat ettim. Bir şey söylemek istiyordu, belki de Herr von Bernhard'a sormak istediği soruları vardı, ancak her Woferl'a baktığında ne diyeceğini unutmuş gibi ağzını kapatıyordu.

"Sanırsam, kızıl hastalığı," dedi Herr von Bernhard babama sonrasında. "Dilindeki parlak kırmızılığı görüyor musunuz? Onu daha az pencereli bir odada yatağın içinde tutun." Şakaklarını ovalıyordu sanki sinirsel bir huy gibi. "Yarın tekrar gelip ona bir doz melekotu vereceğim. İyice kaynatılmış ılık su içmeli."

Ertesi sabah Woferl'ı tek pencereli loş daha ufak bir odaya geçirdik. Her akşam Herr von Bernhard ilaç vermek üzere bize geliyor her sabah da Sebastian pencereyi açıp odayı havalandırıyordu. Bazen klavyemin başına geçtiğimde annem Woferl'ın yanında oturuyordu, o sırada babam da yanımda olup ilgisizce hatalarımı düzeltiyordu.

Konserlerimizin iptalleri birbiri ardına devam ediyordu. Babamızın başarılı Viyana seyahatimizden sonraki keyifli

hallerinden artık eser yoktu. Bavaria Elektörü'nün karşısında tek başıma konser verdim. Kardeşim olmayınca sarayın tüm ilgisi benim üzerimdeydi. Performansımın sonunda alkışlar koptuğunda o kadar şaşkındım ki bir an için reverans yapmayı unuttum. Parmak uçlarım hala müziğimin heyecanıyla sızlıyordu.

Gözlerim otomatik olarak babamın yanındaki yere, normalde Woferl'ın oturduğu yerine kaydı. Yerinde bir saray görevlisi oturuyordu. Arkasında kalabalığın içinde dolanan kıvrak, solgun bir siluet çarptı gözüme. Mavi gözleri takdir edercesine bana bakıyordu. Gözlerimi yeniden zemine çevirdim. Kardeşimin hasta yatağında olduğunun düşüncesi birden kopan alkış tufanı ile çakıştı.

"Nannerl, gazetelerin yazdıklarına bak," dedi babam birkaç gün sonra akşam yemeğine oturunca. "Küçük kız en zor sonatları ve konçertoları hatasız ve en güzel şekliyle çaldı." Bana gülümsedi. Babamın bu hallerine hiç alışık olmadığımdan tepki olarak ona gülümsemem biraz vakit aldı. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. "Bunu öylesine söylemiyorlar, Nannerl. Aferin sana."

Bir gazete yazısı! Babam beni bunun için övgülere boğmuştu. O gece yatağımda bir kez daha okudum haberi, kelimelerin üstünden tek tek geçtikten sonra gazete elimde uyuyakalmıştım. Rüyalarımda gece çiçekleriyle kaplı bir opera binasında alkışların önünde reverans yaptığımı görüyordum. Annem ve babam ön sırada oturuyorlardı. Kardeşim ortalıkta yoktu. Yukarıdaki balkon bölümünde Hyacinth korkuluklara abanmış gururlu bakışlarla beni izliyordu.

Birden kendime geldim. Gözlerim hâlâ onun olduğu yöne bakıyordu.

Ama Woferl'ın hastalığı devam ediyordu. Odasının önünden her geçişimde onu ateşler içinde sayıklarken görünce içimdeki coşku sönüyordu. Babam alçak sesle sık sık

bir şeyler homurdanıyordu. Bazen yan odadan anneme sert sözler söyleyip sonra alçak sesle ondan özür dilerken duyuyordum onu.

"Baban sadece korkuyor, Nannerl," demişti annem bana ona sebebini sorduğumda. "Woferl'ı çok seviyor ve hepimiz için endişeleniyor."

"Bizim için bir tek sen endişeleniyorsun," dedim anneme. "Ayrıca sen hiç kaba şeyler söylemiyorsun."

Annem hafifçe gülümsedi. "Ben senin annenim, hayatım. Ne gerek var?"

Bir gece, annemlerle birlikte Woferl'ın yatağında oturduğumuz sırada odanın köşelerinde kımıldayan bir şeyler gözüme çarptı. Gölge titreşip giderek daha da belirginleşiyordu. Sonunda Hyacinth'in bedeninde madde buldu.

Onu son gördüğümden beri uzamış ve zayıflamıştı. Benim boyumda ve ten rengimdeydi. Sanki o da benim gibi çocukluktan gençliğe adım atıyor genç bir erkeğin vücuduna geçiyordu. Ben onu izlerken o da yanıma gelip diz çöktü. Bakışları ciddi ve sessizdi. Kardeşimin etrafında dolanıyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum," Fraulein, dedi bana. "Gece çiçeğine dokunmakla kardeşine belki bunu benim yaptığımı düşünüyorsundur."

"Peki sen mi yaptın?" diye sordum sonunda.

"Krallığa sadece bir damla kan akacak kadar battı diken kardeşinin parmağına." diye cevap verdi. "Ben sadece onun yaşam kaynağı ve yeteneği ile bir bağım olduğundan emin olmak istedim, tıpkı nota defterin üzerinden seninle olduğu gibi."

Woferl'ın bir damla kanının krallıkla arasındaki bağlantıyı kuruyor olması fikri tüylerimi ürpertti. "Krallığa bir daha adım attığımızda ne olacak?" dedim. "Başka hangi tehlikelerle yüzleşmek zorunda kalacağız? Krallık bizden daha fazla kan isteyecek mi?"

Hyacinth olumsuz anlamda başını salladı. "Bir dahaki sefere tek başına geleceksin. Bir sonraki görevde sadece sana ihtiyacım var."

"Neden öyle?" diye sordum.

"Çünkü, Fraulein." Hyacinth bana baktı, karanlıkta gözleri titreşiyordu. "Yerine getirilmesini istediğin dileğin hep *seninle* ilgili."

Benimle. Gazete haberinde sadece benim adımın basıldığını, babamın bir tek beni takdir ettiğini anımsadım. Bütün bunlar Hyacinth'e gece çiçeğini getirdikten sonra olmuştu.

Ona cevap vermeyince Hyacinth dikkatini Woferl'a çevirdi ve efkârlı bir iç geçirdi. "Zavallı küçük çocuk," dedi. "Yüzünün rengine bak, Sanki iki dünya arası mekik dokuyor."

İki Dünya; krallık ve bizim dünyamız. Müzikal ses tonunda öyle bir hasret tınısı vardı ki onun için gerçekten çok üzüldüm. Woferl'a hikâyede anlattığım Hyacinth'in geçmişini düşündüm, krallığın ormanlarının kraliçe ile birlikte onu nasıl içlerine çektiklerini. Elinden alınan yuvasını özlüyor muydu acaba? Belki bu yüzden bana yardım etmeyi seçmişti; unutulan bir çocuktan bir diğerine.

"Peki bir sonraki görevim ne olacak?" diye sordum ona dönerek, ancak Hyacinth yanımda boşluktan başka bir şey bırakmadan geldiği gibi gitmişti.

Gözlerimi kırpıştırdım. Birden yalnızlıktan kafam karışmıştı. Yanımda, annemle babam hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu, başları hâlâ dua etmekten öne doğru eğikti.

Hyacinth tekrar ortaya çıkar umuduyla bekledim. Sahi, Hiç gelmiş miydi ki? Hava soğumuş gibiydi, pencereden dışarı bakınca sokaktan hızla geçen koyu renklerle örtülü hayaletimsi bir şekil gördüm.

Sırt Krallığı'nın kraliçesi de o şekilleri görmemiş miydi? Sis perdesinin içinde uçuşan gölgeleri, rüyalarının parça-

larını? O hasta yatarken tepedeki kaleyi kundaklayıp onu oradan kaçırmamışlar mıydı?

Bir siluet daha görünce titremeye başladım, derken bir tane daha. Şekilleri birden yoğunlaşıp vücut bulmaya başladı. Kızıl gözlerini, siyah kapüşonlarını, uzun, iğimsi ellerindeki kıvrık parmaklarını görebiliyordum. Mum, Woferl'ın başının ucunda alçaktan yandıkça onlar da giderek büyüyorlardı.

Kraliçenin kâbusları bitmemiş üstüne bir de akıl hastalığına yakalanmıştı. Onu gözümün önüne getirdim yine; ürkek ve yalnız, çevresindekilerin göremediği bir dünyanın içinde kaybolmuş. Belki Hyacinth'i de korkutup kaçırmış olabilirlerdi.

Ayağa kalkıp odadan çıktım. İki mum daha alıp geri döndüm. Birini sönmek üzere olanın yerine, diğerini de onun yanına koydum. Annem sessizce beni izliyordu.

"İçerisi fazla karanlıktı," dedim ona. "Şimdi daha iyi oldu."

Aydınlıkla birlikte pencerenin dışındaki siluetler bir pencereye vuran bayraktan farksız görünene kadar yavaşça kayboldular.

İTİBARLI BİR AİLE

Kardeşim birkaç hafta daha ateşten kurtulamadı, ikinci kez hastalandıktan sonra nihayet iyileşmeye başladı.

Neredeyse iki aydır klavyeden uzak kalmıştı. Bu zaman zarfında ben de hiç beste yapmamıştım, çünkü öyle bir durumda klavye standında duran tüy kalem ve mürekkep şişesinin açıklamasını yapamazdım. Onun yerine bu iki ayı sadece kâğıda dökemediğim notalar beynimi kemirip kâğıtların üzerine yerleşmek için can atarken ben sadece klavye başında çalıştım.

Momentum bir kez yavaşladı mı onu yeniden hızlandırmak güçtü. Davet sayılarımız giderek azaldı. Ben hâlâ az sayıda seyirci karşısında çalıyordum. Alkışların sadece bana geldiğini bilmek hâlâ hoşuma gidiyordu. Ancak gazete başlıkları ceplerimizi doldurmuyordu. Konserlerime gelenler de ihtiyacımız olan, cepleri altın dolu olan hamilerden değildi.

Babam giderek daha çok paradan konuşmaya başlamıştı, hatta bazen paradan başka bir şey konuşmuyordu. Ben bile Salzburg sarayının ikinci *kappelmeisterlık* görevi için yılda üç yüz elli guldenin çok büyük para olmadığını öğrenmiştim. Biz bir gecede çalarak o rakamdan çok daha fazlasını kazabilirdik.

"Böyle bir pozisyon için," diye söylenmeye başladı babam, "Çok düşük bir ücret," Artık müzik yapana da hiç saygı yok, özellikle de başpiskoposluktan."

"Sebastian'ın işine bir süre ara verebiliriz," diye bir öneride bulundu annem alçak sesle Sebastian konuşulanları onların yatak odasından duymasın diye.

Babam rahatsızlığını belirten bir ses çıkardı. "Mozartlar ve ünlü çocukları, bir uşağı bile ellerinde tutamadı mı dedirteceğiz insanlara? Saray mensubu birini evimize davet ettiğimizi bir düşünsene, ona karım mı çay, kek servisi yapacak? Bizi kim davet eder ondan sonra?" dedi elinin havaya doğru sallayıp. "Yok yok, portrelerini yaptırtacağım."

"İkisine birden mi?" Annem gözlerini kırpıştırıyordu. Aklından maliyet hesap yaptığı belli oluyordu. "Leopold..."

"Ne var? Biz itibarlı bir aile değil miyiz? Çocuklarımız en iyisini hak etmiyor mu? Bırak misafirlerimiz ne kadar güzel ve genç olduklarını, ailecek de ne kadar iyi durumda olduğumuzu görsün. Salzburg'un alay konusu mu olmak istiyorsun, Anna?"

Annem kibarca ellerini bacaklarının üzerine koydu, tıpkı babamın kulağını bükemeyeceğini anladığı zamanlarda yaptığı gibi. Annemin bana, kaba konuşmaya ne gerek var dediğini hatırladım. "Tabii ki istemem," dedi annem soğukkanlı bir ses tonuyla.

Babam konuşmaya devam etti. Bizi Fransa'ya, Paris'e götürmek istediğini söyledi. Çoktan müşteri arayışına başlamış gidebileceğimiz her Fransız kasabasının *kappelmeisterlarının* isimlerini ve kasaba halklarının konser sevip sevmediklerini araştırmaya başlamıştı.

"Sonsuza dek genç kalmayacaklar," dedi babam son söz olarak. "Yaş aldıkça yetenekleri daha az ihtişamlı görünecek." Sonra bir şeyler mırıldanarak Woferl'ın kapalı yatak odasının kapısına doğru döndü. İçeri girip arkasından kapıyı kapadı.

Sessizliğin içinde annem bana bakıp hemen yüzümdeki ifadeyi fark etti. İç geçirdi. "Böyle zamanlarda babanı bu endişelerinden dolayı bağışlamalısın," dedi bana. "O sadece iyiliğimizi. Seninle ve kardeşinle gurur duyduğu için ve sizin hep takdir edilmenizi istediği için böyle şeyler söylüyor."

"Gerçekten zor günler mi geçiriyoruz?" diye sordum. "Babam neden bu kadar endişeli?"

Annem bana sert bir bakış attı. "Bunlar küçük bir hanımın soracağı sorular değil. Sen babanın senden beklentisine odaklan, o kadar."

Annemin dediği gibi yapıp bir daha o konuda asla konuşmadım. Soru sormak bir genç kızın işi asla olamazdı. Bu zamana kadar bizi idare ettiren konserlerim hakkında konuşmak çok gereksizdi. Babam dört gözle kardeşimin bir an evvel iyileşip klavyesinin başına geçmesini bekliyordu. Yeteneğim babamın aklından uçup gidiyordu, bunu hissedebiliyordum. Onun zihninde, hiç ilgi duymadığı karanlık köşelere çekiliyordum.

Hyacinth'i düşündüm. Parmaklarım yeniden beste yapmanın özlemiyle sızlıyordu. Uzun süredir ortalarda yoktu. Bir an evvel geri gelmesini istiyordum, o da beni unutmadan.

⚜

Şükürler olsun ki Woferl, yavaş yavaş ayaklanmaya başladı. Yine bıcır bıcır konuşmaya başladı. Sabahları onu müzik odasındaki klavyesinin başında buluyordum. Solgun yanaklarının rengi yerine gelmişti. Son bir aydır onsuz geçen konserlerden sonra aramıza döndüğü için çok mutluydum. Hyacinth'in bu olaya karışmış olabileceği düşüncesi de belki artık bir saçmalıktı.

Derken, bir sabah tüy kalem ve mürekkep şişesi yeniden ortaya çıktı ve Woferl yeniden karalamaya başladı.

Kalp atışlarım hızlanıyordu. Bu, benim de bestelerime dönebileceğim anlamına geliyordu.

Babam bizimle klavye başında daha uzun saatler geçirmeye başladı. Sanki kaybettiğimiz zamanı telafi etmek ister gibiydi. Woferl'ı odaklanma sorunu yaşayana kadar gecenin geç saatlerine kadar çalıştırıyor gözleri uykusuzluktan klavyeye takılsa eline vuruyordu.

Babamın sinirlerinin gerildiğini pek çok kez görmüştüm önceden. Ancak Woferl bu son hastalık döneminde çok acı çekmişti. Hyacinth'in ona bir şey yapmış olabileceğinin düşüncesi beni o kadar huzursuz ediyordu ki içimde birden onu savunma isteği gelişti.

"Belki artık dinlenmeli, baba," dedim Woferl göz yaşlarını silerken, gözlerinin altında koyu halkalar iyice belirginleşmişti. Daracık omuzları solgun bir çiçek gibi çökmüştü. "Eminim sabah daha güzel çalar."

Babam bana bakmadı bile. Woferl bir sonatın başını yeniden çalmaya başlarken onu izliyordu. Müziğinde o her zamanki neşesi yoktu, Woferl'ın elleri de her zamanki kıvraklığında değildi. Birkaç ölçüden sonra babam onu durdurdu.

"Yatağa, ikiniz de" dedi bitkin bir şekilde. Gölgeler gözlerini benden saklıyordu, bu yüzden nasıl baktığını göremiyordum. "Bugünlük bu kadar dinlediğim yeter."

O gece, Woferl, yanıma iyice sokulup derin bitkin bir uykuya daldı. İyileşmişti ancak tam anlamıyla kendine gelememişti. Bu suskunluğu çok tuhaftı. Kolumu etrafına dolayıp dudaklarımla alnına dokunup dinlenmesi için onu rahat bıraktım.

Gizliden gizliye bestelerimi yazmaya devam ettim. Şu ana kadar yatak odamızdaki alt çekmecelerde ufak çaplı bir kâğıt yığını biriktirmiştim. Küçük sonatlar, uçarı orkestra parçaları. Onları farklı alanlara serpiştiriyordum ki

bir arada bulunmasınlar diye. Bu besteleri Woferl'la birlikte nadiren yalnız olduğumuz zamanlarda yapıyordum.

Bir gün klavye başında oturmuş çalışırken Woferl beni izlemek için yakınıma oturup yeniden konuşmaya başladı; suskunluğundan sonraki geç kalınmış bir açılıştı bu.

"Babama bestelerini göstermelisin," diye fısıldadı. Pencere kenarından kalkıp klavye taburesine oturmak üzere yanıma geldi. İyicene yanıma sokuldu. Dönüp ona baktığımda ayaklarının hâlâ yere değmeden sallandığını gördüm.

"Babam bundan hoşlanmaz," dedim. "Bunu sana daha önce de söyledim."

"Bunu bilemezsin," dedi. Önünde duran müzik kâğıtlarına dönüp hayretle bakakaldı. "Bunlar nasıl beğenilmez?"

İç çektim. "Woferl, bestelerimi beğendiğin için teşekkür ederim, ama sen babam değilsin. Benim bestelerim ne işine yarayacak babamın? Onları ne yayımlamama izin verir ne de birilerinin huzurunda çalmama. Hatta beste yaptığımı öğrense benden devam etmememi bile ister. Konserlerimize çalışmamız gerekirken beste yaparak boşa vakit harcadığımı düşünür.

"Neden?"

Bu sorusuna her zaman sinir olmuştum. "Çünkü ben bir genç kızım. Bana yakışık almaz," demeye karar verdim. "Riske girip bir dinleyici kitlesinin dikkatini çekmem için senin şöhretine ve becerine ihtiyacım olacak hep."

Woferl yüzünü astı. Konserlerimizle hakkında daha önce hiç böyle konuşmamıştım, sanki hiç birlikte çalmamış da hep ayrı kalmışız gibi. "Ama benim şöhretime sahipsin," dedi. "Senin de kendi izleyici kitlen var."

Dönüp ona baktım. Çok içten söylüyordu. Bunu görebiliyordum. Ancak söylediklerinin doğru olmadığını da biliyordum. Yine de kolumu etrafına dolayıp omzunu bir kez sıktım, bu ona sessiz teşekkürümdü. Sonra da önümde

duran yarı dolu kâğıda döndüm. "Dur bitireyim," dedim. "Az sonra klavye sırası sende."

Babamı o gece yalnız gördüm. Gecenin geç saatiydi, annem çoktan yatmıştı. Ben de klavye başında uyuyan bir Woferl taşımıştım yatak odamıza. Bir mum almak için müzik odasına geri dönmüştüm. Geri dönerken babamın sofrada tek başına oturduğunu görünce duraksadım.

Dirseklerini masaya dayamış başı ellerinin arasındaydı. Yüzümün bir kısmını duvarın arkasına saklayıp bir süre onu izledim. Babam gömleğinin kollarını özensiz bir şekilde dirseklerine kadar sıvamıştı, bir kolu lekelenmişti. Annemin sabah gömleği yıkaması gerekecekti. Pudralı peruğu unutulmuş bir şekilde sandalyelerden birinin üzerinde duruyordu. Parmaklarıyla taradığı, tutam tutam olmuş saçları darmadağınıktı. Klavye başında görmeye alışık olduğum o sert adamdan sanki eser yoktu. Yerine yorgun, savunmasız küçülmüş bir ruh duruyordu.

Bu ışığın altında babamın genç bir adamken nasıl görünmüş olabileceğini az çok çıkarabiliyordum; kocaman gözler ve pürüzsüz bir surat. Aile kurmanın ve kaderin yükünün henüz cildinde çizgiler oluşturmadığı yıllarda babamı kim bilir nasıl buluyordu annem? Gençliğinde belki o da kaygısız biriydi; ergen bir Woferl.

Babamın akranlarına çocuksu şakalar yapabileceğini hiç düşünemiyordum, ya da bir hikâyeyi kahkahayla alkışladığını. Hep böyle ciddi olmuş olmalıydı. Yakışıklı ve annemin gönlünü kazanıp onu kollarının arasına alacak kadar çekici olduğunda bile. Onun varlığının yoğunluğu ve ondaki yer çekimi ile ilgili bir şey kendimi cesur hissettiriyordu.

Ya Woferl'ın dediği gibi yapıp babama tüm bestelerimden bahsetseydim? Bu onu keyiflendirir miydi? Mutlaka kızının da en az oğlu kadar beste yapma yeteneğine sahip olması onu kısa süreli de olsa gururlandırırdı. Woferl'ın

sözlerini anımsadım, sonra da kendi sözlerimi. Belki bestelerimi çalmama izin verirdi, topluluk önünde konser verme yaşım geçmeden ara sıra bazı durumlarda, belki özel bir konserde ufak bir nakaratta.

Bunları düşününce içimde babamla sırrımı paylaşmak için bir arzu oluştu. Onun sesindeki o memnuniyeti duymak istedim. Birden cebimdeki kolyem çok ağır geldi. Hyacinth buna ne derdi acaba? Benden bunu yapmamı ister miydi? Derin bir nefes aldım, Bunu babama nasıl anlatabilirdim ki?

Ben kendi bestelerimi yapıyorum. Benim, tamamen benim ellerimden dökülüyor. Hepsini kendime yazdım ve seninle paylaşmak istiyorum. Beni görüyor musun?

Babam derin nefes aldığımı duymuş olmalıydı. Başını ellerinden kaldırıp anlık bir şaşkınlık yaşıyormuş gibi etrafına bakınıp beni gördü. Bir an için suçluluk duyuyormuş ya da üzgünmüş gibi bakışları yumuşadı. Bana bir şey söylemek istiyormuş gibiydi. Bekledim. Kalbim hızla atıyordu. Tüm bedenim beklentiyle ona doğru eğilmişti.

Derken babamın bakışı duvarın arkasına kaydı. Cesaretim kırılmaya başladı. Sözler dilimin ucundaydı.

"Uzun zamandır mı oradasın?" diye sordu bana.

Sessizce başımı olumsuz anlamda salladım.

Bakışlarını benden kaçırıp tek eliyle yüzünü ovaladı. "Tanrı aşkına, çocuk, yatağına git. Kapı kenarlarında durup başkalarını dinlemek ayıp."

Her şey bir anda olup bitti. Söylemek istediklerim aklımdan uçup gitmişti. Sahi, ne düşünüyordum? Saniyeler önce az kalsın babama tüm sırlarımı ifşa edecektim, şimdi ise böyle bir şeyi babama açıklamak çok saçma geliyordu. Bestelerimi yırtar kâğıt parçalarını da ateşin içine atardı. Düşününce birden benzim attı.

Mırıldanarak özür dileyip oradan ayrıldım ve yatak odama doğru yürüdüm. Gümüş ışık yerleri çizgilerle ayırıyordu. Pencerelerin önünden geçerken gökyüzünde Sırt Krallığı'nın

havada dolaşıp yavaşça sabit bir şekilde birbirine yaklaşan ikiz aylarını gördüm sanki. Birden göğsümde yorgunluğun ağırlığını hissettim. Şu anda sadece yatıp uyumak istiyordum. Sabah olunca bu anı unutacaktım, tıpkı onun gibi.

Yatak odamın kapısının tam arkasında beni bekleyen biri vardı. O kadar sessizdi ki karanlıkta bir anda ürktüm.

Gelen Hyacinth'di.

Onu son gördüğümden beri biraz daha uzamıştı, yüzü de her zamankinden çok daha güzeldi. Müziğimle onu çağırdığımı duymuş olmalıydı, ama bunu farkında olmadan yapmıştım. Ona bakakaldım; korku ile neşe arasında gidip geliyordum.

Yüzümde nasıl bir ifade gördüyse başını anlayışlı bir şekilde salladı. "Tek başına harika bir performans sergiledin," dedi parmaklarıyla yanaklarımı okşayıp. "Neden üzgünsün Frauleinim?"

Sözleri o kadar sessiz ve nazik, bakışları o kadar kibardı ki içimden ağlamak geldi. Yutkundum, gözlerimin kurumasını bekleyip ona fısıldadım. "Babam mutsuz." Kardeşimin kıvrıldığı yatağa baktım, yorgunluktan bitkin çoktan uykuya dalmıştı. "Woferl son zamanlarda çok hastaydı. Bu da onu içine kapanık ve sessiz yaptı."

Hyacinth'in parlayan gözleri önce odayı tarayıp sonra Getreidegasse'ye ve ötesindeki diyarlara bakan pencerede sabitlendi.

"Belki ailene yardımcı olabilecek bir şey yapabilirim," dedi bana elimi tutup. "Yeni görevinin zamanı geldi. Hazır mısın?"

Başını avuçlarının içine alan babamı düşündüm, kardeşimin göz altlarındaki koyu halkaları düşündüm. Ellerini ovuşturan annemi düşündüm. Parmaklarıma dolanmış o pürüzsüz kibar parmaklarına baktım, yanımda kimse yokken varlığıyla yanımda olana.

"Evet," dedim.

OGRE VE KILIÇ

Bu gece Sırt Krallığı'nda hava oldukça serin ve hareketliydi, sanki bütün bu koca diyar derin bir nefes alıp küçük prenslerinin geri dönüşüne heyecanlanıyorlardı.

Hyacinth'in varlığıyla keyiflenen batı rüzgârı, bizi kucaklıyordu. Hyacinth de onun dokunuşuna karşılık gülümsüyor rüzgâr dudaklarını öpsün diye başını hafifçe yukarı kaldırıyordu. Ağaçların arasından Hyacinth'i takip ederken kendime sımsıkı sarıldım, Dantel ve kadifelerin içinde titriyordum. Elbisem yerde sürükleniyor yerdeki tüm toprak ve otları topluyordu.

Periler, biz ilerledikçe, *Hyacinth! Hyacinth!* diye sesleniyorlardı küçük prenslerinin etrafında mavi ışıklar içinde dans ederek. *Geldi!* Ona daha da yaklaşıp yanaklarına şefkat dolu öpücükler kondurdular ama o eliyle onları başından savdı, nefesi gecenin bir yarısı soğuk havada sis bulutu oluşturuyordu.

"Bugünlük tamam, canlarım," diye seslendi elimi tutup. "Yanımda Frauleinim var." Gülümsemeden edemedim, bana özel bu tepkisinden içten içe memnundum.

Hyacinth eliyle perileri uzaklaştırırken etrafa saçılıp sinirli bir şekilde bana tısladılar, sonra yeniden toplanıp saçlarımı çekiştirdiler. Onlara sertçe bakıp başımdan kovmaya çalıştım. "Onlara karşı metanetli olmalısın," dedi Hyacinth

bana, gözlerinin parıltısı omzuna yansıyarak. "Periler incelikten pek anlamaz."

Ormandaki bir meydanın ortasında durduk. Burada yüksek sesli soluyordum.

Diyarın ikiz ayları, ağaç köklerinin geceye doğru yükseldiği meydanın üzerindeki gökyüzünde her iki uçta asılı duruyordu. Ay ışığı araziyi kaplayan edelvays çiçeklerinin saplarını aydınlatıyor her birini gümüş-beyaz parıltıya boyuyordu. Hiç bu kadar çok çiçeği bir arada görmemiştim. Tüm meydanı kaplıyor adeta bir kar örtüsü manzarası oluşturuyorlardı. Tepemizdeki yıldız örtüsü kadar göz alıcıydı ki sanki üzerimize yıldız tozu yağıyordu.

Hyacinth şaşkınlığıma karşılık bana gülümsedi. "Daha yakından bak. Ne kadar güzeller değil mi?"

Çiçeklere daha yakından bakınca gerçekten de parıltıların, üzerlerini kaplayan ince parlak beyaz bir toz tabakasından geldiğini gördüm. Ay ışığı etrafımızı saran ormanın içine doğru açılarla vurduğunda... havada asılı kalan toz parıltısını gördüm... milyonlarca tanecikler halinde süzülüp yer yüzüne iniyorlardı. Üzerime baktığımda kollarım ve elbisem yıldız ışığı ile doluydu.

Gülümsedim ve bir anlık içgüdüyle etrafımda yetişen, parlayan edelvays çiçeklerine dokunmak üzere eğildim. Parmaklarım taçyapraklarına her dokunduğumda bir nota çalıyordu, elimi aralarında gezdirmek bir çıngırak sesini anımsatıyordu bana. Melodinin tadını çıkarmak için bir an için gözlerimi kapadım.

Hyacinth yüzünü yıldızlara doğru çevirdi. Onlar da tepki olarak ona doğru eğildiler sanki. *Küçük prens,* diye etrafımızda yankılanan bir fısıltı duyuldu.

"Neden buradayız?" dedim nefes nefese büyülenmiş bir şekilde.

Elimi tutup beni kendine çekti, elini belime koydu. Sıcaklığını hissedince yüzüm kızardı. "Çünkü seni yıldızlara götüreceğim," diye cevap verdi.

Tepeden çıngırak benzeri bir kahkaha sesiyle cevap geldi ve bir süre sonra gökyüzünden bir sürü iplik taneleri döküldü. Uçlarında geceleri parlayan gümüş kancalar vardı, her birinin kıvrımı bir kişinin üzerine oturabileceği kadar genişti.

Hyacinth bize en yakın olanı yakalayıp iki kere çekiştirdi. Buna karşılık bir yıldız yukarıdan göz kırptı. Kancayı test etmek istercesine tek ayağını kaldırıp üzerine dayadı. Sonra beni de çekti yanına ve birlikte üzerine çıktık.

Tam bir şeyler söylemek için ağzımı açmıştım ki, kanca birden yükselerek bizi parlak bir çizgi halinde soğuk havanın içine sokunca ağzımdan çıkan sözler rüzgârın içinde dağıldı. Ayaklarımızın altında kalan orman ufak tefek ağaç yığınına dönüşmüştü. Gözlerimi sımsıkı kapadım. Panikle Hyacinth'in beline sarılınca bana güldü.

Sonunda hareket etmeyi kesip karın boşluğum da yerine oturunca tedirgin bir şekilde gözlerimi açtım.

Orman görünmüyordu. Altımızdaki yeşillik çoktan kaybolmuştu. Şimdi bulutlarla kaplı bir dünyanın üzerinde asılı duran bir kancanın üzerindeydik. Bir sis bulutunun içinde beyaz parçacıklar uçuşuyordu etrafımızda. Tepemizde her zaman noktacık olarak gördüğüm yıldızlar bu sefer parlak, mavi, altın ve kızıl ateş toplarına dönmüştü, her yönden sonsuzluğa açılan bir çarşaf gibilerdi. Bize o kadar yakın görünüyorlardı ki uzanıp onları gökyüzünden toplayabileceğimi düşündüm.

Çıngırak benzeri kahkaha tepelerden bir yerden yankılanıyordu. Başımı kaldırdığımda arkamızda oluşan izimizin tam tepemizde dolanan parlayan bir yıldızın etrafında kaybolduğunu gördüm.

"Yıldız avcıları," dedi Hyacinth. "Sürekli onların yemlerini alan salağı kışkırtmayı seviyorlar. Sonra onları gökyüzüne çıkarıp haftalarca durmadan orada sallandırdıktan sonra tekrar aşağıya indiriyorlar."

Sivri uçlu kancalardan kendimi korumaya çalışırken bana gülümsedi. "Ama küçük prenslerine ve sana asla zarar vermezler," diye ekledi. Fakat yine de tepemizdeki alevler içindeki ışık toplarından yıldızlar onu kavuracak korkusuyla içgüdüsel olarak başını eğmeden edemiyordu. "Gel." Kancadan inip altımızdaki yumuşak bulut örtüsünün üzerine atladı, sonra elini bana uzattı. Elini tutup ben de aşağıya atladım. Bulutları ayak parmaklarımın arasında havadan oluşan yosun gibi hissediyordum. "Seni buraya neye ihtiyacım olduğunu gör diye getirdim," dedi.

Bulutların kenarına doğru yürüdük. Burada Hyacinth her zamanki gibi eğilerek çömeldi. Bense kenardan etrafa bakabilmek için yüzüstü uzandım. Elini altımızda yatan dünyaya uzattı.

Ben de aşağıdaki manzaraya uzanan elini takip ettim. Altımızdaki orman örtüsü koyu renkli dokuma bir halı gibiydi, kenarı bembeyaz bir kumsaldan oluşan kurdele ve uzaklara kadar uzanan durgun gümüş bir okyanusla süslüydü. Gece çiçeklerinin olduğu cadının grottosunu gördüm. Her alanı, her meydanı edelvays çiçekleri kaplıyordu, ay ışığının altında kar beyaz örtüleri sihir gibi dalgalanıyordu. Bakir bir topraktı, her yönüyle tuhaftı... ama aynı zamanda da tanıdık. Sağda solda bulutların arasından kıyı şeridini görüyordum, haritalarda gördüğüm Avrupa sınırlarını anımsatıyordu bana. Manzara beni o kadar şaşırtmıştı ki birden Hyacinth'in elini çekiştirdim.

"İşte!" dedim nefes nefese.

"Burada her şey tersine." Gülümsedi. "Krallık senin dünyanın bir aynası."

Dünyamızın aynası. Altımızdan akıp giden diyarlara baktım. Kuzeyde, kara gömülü bir köyün ocaklarında yanan ateşleri, pencerelerinde de menora şamdanlarını görebiliyordum. Doğuda ise mavi beyaz üniformalı bir grup asker bir ovada saldırıya geçmişti, hareketleri bir bayrağın dalgalanmasını andırıyordu. Kafamı başka bir yöne çevirdiğimde kolları bacakları bağlı bir grup genç kadın asma tahtasında sıralanmış, muhafızlar da ayaklarına meşale tutuyorlardı. Ve çok ötede, ülkenin sonsuz genişlikteki karanlık okyanusa açıldığı yerde gemiler Yeni Dünya'nın arayışı içinde ufak noktalar halinde sahillerden denize açılıyorlardı.

"Nasıl aynası oluyor?" diye sordum.

"Bir görüntüyü aynaya tuttuğunda, o görüntünün her ayrıntısını abartılı bir şekilde görürsün, günlük hayatında gözünden kaçan şeyleri." Başıyla Atlantik Okyanus'u geçen gemileri işaret etti. "İyi bakarsan, Fraulein, krallık senin dünyanın göstermediği her gerçeği sana gösterir."

El ve ayak parmaklarımı hissizleştiren yeni bir rüzgâr esti. Gözlerimi yeniden yansımalı dünyaya çevirdim. Gemi güvertelerini noktalar halinde kan damlaları lekelemişti. Kar, köy evlerinin alazlanmış pencerelerini örtmüştü. Asma tahtaları ateşle yok olmuştu, savaş alanından çığlıklar yayılıyordu.

Her gerçeği. Sertçe yutkundum, ama gözlerimi gördüklerimden alamıyordum, asla unutmamaya kararlıydım.

Hyacinth, eliyle işaret etmeyi bıraktı. Ötede orman, bir kaleyi ve etrafındaki köy mahallelerinin tamamını çevreleyen bir nehrin kıyısıyla keskin bir hatla bitiyordu.

"Tepedeki kale," diye fısıldadım.

Nehrin her iki yakasında da asla yıkılmayan asla boyun eğmeyen karaçalı bitkileri yetişiyordu; insanoğlunu ormandan ayıran bir duvar. Köyde hiçbir ışık parıltısı yoktu. Köy

terk edilmiş ve boştu. Tepeden kale göründü, koyu renk taşları çürümüştü ve tıpkı Woferl'a hasta yatağında anlattığım hikâyedeki gibi kalenin en uzun kulesinin etrafında karanlık hayalet figürler dolanıyordu, silik izleri buradan bile görünüyordu.

"Ben sadece dünyamızın enginliğini görmeni istedim," dedi Hyacinth beklenti içinde ona bakınca. "Her zaman öyle değildi. Krallık bir zamanlar refah içindeydi, etrafını saran ülkelerle uyum içindeydi. Ancak kraliçenin ölümünden sonra kral nehir etrafında yetişen karaçalıların krallık içinde kalan bölümlerinin kesilmesini emretti."

Nehir boyunca noktalar halinde sıralanmış nöbetçi kulelerine bakmak için aşağıya eğildim. Uzun zamandır terk edilmiş görünüyorlardı, tıpkı gördüğüm köyler gibi. Ufak kuleleri dikenler ve siyah sarmaşıklar sarmıştı. Nehrin içinde devasa ve meymenetsiz bir şey yüzüyordu, yüzgeçleri karanlık suların yüzeyinde dalgalanıyordu.

"Kayıp prens sensin," dedim Hyacinth'e dönüp.

Kaleye bakarken uzaklara dalmıştı. "Geçen zamanda perilerle birlikte büyüdüm ve onlarla geçirdiğim her yıl onlara daha çok benziyorum."

"Dikenler seni kaleden uzak mı tutuyor?"

"Hem dikenler hem de nehir," dedi Hyacinth hüzünlü bir şekilde. "İşte yardımıma ihtiyacım olan konu tam da bu. Kaleyi saran dikenleri kesebilen çok keskin, eski bir kılıç var. Bu kılıç sadece bir konakta bulunuyor." tam bu noktada sözlerine ara verip ormanlık alandaki hilal şeklindeki bir evi gösterdi... "Ve bu konakta büyük bir ogre yaşıyor. Sadece siyah renk giyiniyor bu yüzden gölgelerin arasına rahatlıkla karışabiliyor ve eğer kılıcını çaldığını görürse olduğun yerde seni katleder."

Dehşet içinde Hyacinth'e baktım. "Ogre mi?" diye sordum. "Böyle bir yaratığı atlatmamı mı bekliyorsun benden?"

"Gece'nin Kraliçe'sini atlattın, öyle değil mi?" dedi Hyacinth parlayan gözlerle bana bakarak. "Daha önce kılıca ulaşmayı denedim, ancak ogrenin bizim gibi Sırt Krallığı'nın içinden gelenler için özel bir burun yapısı var. Benim üzerimdeki rüzgâr ve gece kokusunu alabiliyor, ama sen başka dünyadansın. Ve sendeki o dünyanın kokusunu uzaktan alamaz."

Dikkatimi tekrardan büyük meydandaki eve çevirdim. Duvarlarını sarmaşık çiçeği sarmıştı. Evin bacasından ağır ağır duman bulutu yükseliyordu. Pencerelerinde tek bir ışık yayılmıyordu. Ogre gözlerini bana çevirdiğinde nasıl görüneceğini çok merak ediyordum.

"Aramızda bir anlaşma yaptık," dedi Hyacinth başını bana doğru eğip. "Sana güvenebilir miyim?"

Başımla onayladım. "Yapacağım."

İçten bir şekilde bana gülümsedi. O sırada esmeye başlayan hafif rüzgâr hassas parmaklarını saçlarımda dolaştırdıktan sonra ogrenin olduğu yöne esmeye başladı.

"Batı rüzgârı seni oraya taşıyacak," dedi bana. "Ogre çok sesli uyur ve eğer akıllı davranırsan onu uyandırmadan kılıcı bulup yeniden rüzgârın sırtında o fark etmeden geri dönebilirsin."

Rüzgâr sertleştikçe geceliğimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Hafif rüzgâr yerini kuvvetli rüzgâra çevirip sonunda beni bulutlardan havalandırdı. Haykırmak istiyordum, ama yapabildiğim tek şey rüzgâr beni gökyüzünden uzaklaştırıp gece manzarasının üzerine sürüklemeden önce bir kere Hyacinth'e bakmaktı.

Ogrenin evi o kadar sessizdi ki beni gümüş kaplı boşluğa bırakan rüzgârın sesi neredeyse sağır ediciydi. Girişe doğru ufak adımlarla ilerledim, kalbim hızla çarpıyordu. Sokak kapısı hafif aralıktı, sanki ogre, krallıkta onun kılıcını çalabilmeye cesaret edecek kimsenin olmadığından

eminmiş gibi. Ama yine de orada dikildim, bir an için kendimi cesaretlendirmeye çalıştım. Ya içeri girip bir daha geri çıkamazdıysam? Hyacinth böyle bir görev için bana neden güvendiydi ki?

Ama sonra gülüşünün o içtenliği geldi aklıma, aramızdaki o söz. Eğer bu görevi tamamlardıysam, anlaşmamızın bana düşen görevinin tamamlanması için sadece bir görevim daha kalacaktı. Bu da Hyacinth'i benim dileğimi gerçekleştirmesine yaklaştıracaktı.

Etrafımı saran dünya bu savaşçı düşüncelerime karşılık sanki bir anda kabarmaya başladı. Yan dönüp açık duran kapının arasından güçlükle geçtim sonra da evin içindeki gölgelerin içinde kayboldum.

Ev viraneydi. Kırık dökük eşyalar alt katı darmadağın etmişti; kocaman bir sandalyenin oturma yeri, eski bir turnuvada kazanılmış tuzla buz olmuş bir porselen, sanki kasten kesilmiş tek bacağının yarısı olmayan devasa bir masa. Şöminenin içini örümcek ağları sarmıştı, içindeki odunlar ise tozlarla kaplıydı. Mutfak tezgâhında kaskatı olmuş yarısı yenmiş bir somun ekmek vardı. Bir farenin bile ekmeği canı çekmemişti, sadece kenarlarında tek tük kemirme izleri vardı.

Ortalıkta hiç kılıç yoktu.

Üst kattan gelen hafif bir horlama sesiyle birden ürperdim. Basamakların oradaki gölgenin içine girip kafamı yukarı çevirdim. Basamaklar Getreidegasse'deki evimizin basamaklarının iki katı yüksekliğindeydi. Ağır bir yükü taşımaktan dolayı orta yerlerinden çökmüşlerdi sanki. Horlamanın sabitlenmesini bekledim, sonra tek tek basamakları çıkmaya başladım.

Basamaklar eski kıyafetler, açık çekmeceler ve kenara atılmış bir zırh takımı ile darmadağın olmuş bir yatak odasına açıldı.

Karanlıkta cibinlikli devasa bir yatakta yatan şekilsiz bir kütleden başka bir şey göremiyordum, kütle yarı saydam siyah perdelerin ardında gizlenmişti. Perdelerin içinden horlama sesleri geliyordu, o kadar gürültülüydü ki yer parkeleri tıngırdıyordu.

Kılıç. Yerde atılmış zırh takımının her bir parçasına baktım. Eski kirle kaplı bir zırh göğüslük. Çökmüş bir kol koruması. Paslı yüzeyinde muhteşem bir yanan güneş arması ile süslü bir kalkan. Kenarında kılıç kını boş, unutulmuş bir kemer.

Ya Hyacinth yanılıyor ve burada bir kılıç yoktuysa?

Birden yüksek sesli bir horlama ile yerimde zıplayıp yatağa döndüm. Perdenin arkasındaki siluet kımıldayıp hafif yorgun, hafif hüzünlü, gözyaşı dolu bir iç geçirerek yan tarafına döndü. Yaratık kocamandı, geceleyin ayın görüntüsünü engelleyen korkunç bir gölgeydi.

O hareket ettikçe loş ışığın içinde metal bir şey parladı. Parlayan kılıçtı, ogrenin kocaman avuçlarının içindeki sapıydı, Çeliği hâlâ yatak çarşaflarında bir yarık açabilecek kadar keskindi.

Ogrenin birden soluğu kesildi, hemen yere çöktüm, artık uyandığından ve benim oraya çömeldiğimi gördüğünden emindim. Bir soru sordu ama ne sorduğunu anlamadım, Sonra da cevap beklemeden kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Bir rüya görmüş olmalıydı. Yön değiştirirken yine boğuluyormuşçasına nefesi kesildi ve iç çekti.

"Yıllardır aradım," diye mırıldandı bu sefer. Sesinde hüznün melodisi vardı. Yerleşmiş kış mevsimin içinde yaza özlem vardı. "Neredesin?"

Hyacinth bu ogreden korkuyordu, ben de. Ancak canavarlar bile rüyalarında korkularını ve arzularını görüyor olmalılardı. Sesindeki hüzün ona daha da yaklaştırdı beni.

Şimdi gecenin karanlığında yüz hatlarının belli belirsiz çizgilerini görebiliyordum. Çirkin bir yaratığın çıkık çenesi ve fildişi rengi köpek dişleri olarak hayal ettiğim şeyler şu anda, yıllanmış, bakımsız kalın bir sakal olarak karşımdaydı.

"Neredesin?" diye tekrarladı.

Bir şey bana cevap vermem gerektiğini söyledi, öyle de yaptım. "Burada," diye fısıldadım.

Önce durdu, sonra kapalı gözlerini pencereye benim olduğum tarafa yöneltti. Donakaldım. "Seni duydum," dedi. Sesinden şaşkınlık akıyordu. O kalın sakalın içine gömülü dudaklarında umut dolu bir tebessüm oluştu. "İşte oradasın! Ağaçların yanında mısın?"

Sessizce yatağının etrafını dolaşıp diğer tarafa geçtim. "Evet ağaçların hizasına yakınım," dedim.

"Ah!" diye çıkışıp yine bana doğru döndü, hâlâ uykudaydı. Elleri kılıç kabzası üzerinde kımıldıyordu. Parmakları kıpır kıpırdı. "Güvende misin?"

Kimi arıyordu acaba? Boğazımı temizleyip cesaretimi toplayıp ona bir adım daha yaklaştım. "Güvendeyim," diye cevap verdim. "Her ne kadar burada kocaman bir canavar olsa da. Tam da nehrin karşısında! Bana kılıcını ver de onu buradan defedeyim."

Gülümsemesi duraksadı ve kaşlarını çattı. Birden tereddüt etti, kabzayı hâlâ sımsıkı tutuyordu. "Çok ağır. Onu kullanabilecek misin?"

"Kullanabilirim," dedim ona daha da yaklaşarak. Şimdi tam siyah perdelerin önünde duruyordum. Ellerim onun ellerinin yanında hazırdı. Bulunduğum yerden kılıcın tüm ayrıntılarını görebiliyordum, kırmızı kılıç kabzası toplarını ve kılıç ağzına kazınmış ince kıvrık yazıyı. "Sadece onu biraz öteye fırlatman yeterli."

Yine tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Sonra kılıç kabzasını saran parmakları birden gevşedi.

Şimdi. Paniğin ortaya çıkardığı yükselen bir güçle perdeleri açıp kılıç kabzasına doğru bir hamle yaptım. Tam ogre yeniden kavramaya hazırlanıyordu ki ben hızlı davranıp yakaladım.

"Bu da ne?" diye homurdandı kaşlarını daha da çatarak.

O yeniden hareket etmeden kılıcı hemen çektim. Ağırlığı beni şaşırttı, kılıcı kendime doğru çekerken sendeledim ve kılıcı büyük bir gürültüyle yere düşürdüm.

Ogre korkuyla kaskatı kesildi ve birden sessizleşti. Gözlerini kırpıştırarak açtı.

Ben hiç tereddüt etmeden öne doğru fırlayıp kılıcı her iki elimle havaya kaldırdım ve basamaklara doğru hızlı adımlarla sendeleyerek gittim. Arkamda ogrenin ayaklanması ile birlikte yatak gıcırtısı ve öfkeli homurdanmalarını duydum.

"Evimde ne işin var?" diye hırladı.

Arkama bakmadım. Koşturarak merdivenlerden aşağıya indim. Kılıç ağırlığıyla yan tarafımdan sarkıyordu, kollarım çoktan onu taşımaktan ağrıyordu. Peşimden birbiri ardına gelen ağır ayak sesleri geliyordu. Kapı rüzgârdan dolayı ardına kadar açıktı şimdi. Daha hızlı hareket etmek için elimi çabuk tutuyordum.

Tam o sırada omzumda beni geriye doğru çeken bir el hissettim. Dehşet içinde haykırdım.

"İşte oradasın, hırsız seni," dedi ogre.

Gözlerimi kapatıp çaresizlik içinde kendimi ondan kurtarmaya çalıştım.

Tam o sırada büyük bir rüzgâr esti geçti altımdan, gözlerimi açtığımda evdeki tüm pencerelerin camlarının açıldığını gördüm, batı rüzgârı yardımıma koşarken ogre de geriye doğru düştü. Rüzgâr beni yeniden kucakladı. Kılıcı iyice kendime doğru çektim, rüzgâr beni havalandırıp kapıdan çıkarıp gökyüzüne çıkardı.

Ogre hızla dışarı çıkınca boğuk öfkeli haykırışı duyuldu. Omzumun kenarından aşağıya baktığımda onu orada

dururken görebiliyordum, giderek küçülüyordu, yüzü şok ve öfkeyle dolu bana bakıyordu. Etrafını saran ormanlık alan, nehir ve toprak yeniden karanlık bir örtüye ve gümüş şeritlere dönüşüyordu. Her tarafım titriyordu. Rüzgâr beni Hyacinth'in beklediği bulutlara geri götürmek üzere daha da yükseklere çıkarırken avuçlarımdaki kılıç gecenin karanlığında parlıyor, yıldız ışığını yansıtıyordu.

Hyacinth beni görünce mutluluktan gözlerinin içi parladı. "Ne kadar cesursun Frauleinim!" dedi, bana sarılıp ellerimi öperek. Hayretle kılıca baktı. "Aferin sana."

Gülümsedim, ama ogrenin rüyası aklımda bir hayalet gibi dolaşıyor neşemi bozuyordu. "Ogre hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordum Hyacinth'e, o bir yandan orta parmağını kılıcın keskin kısmında gezdirirken.

"Hm?" dedi Hyacinth kayıtsız bir şekilde.

Ona ogrenin rüyasından bahsettim. Hayretler içinde uyandığını ve dehşet içinde bağırdığını. "Kimi arıyordu, kimi bulmak için yanıp tutuşuyordu bu kadar?" dedim.

Hyacinth'in parlayan gözleri gözlerimle buluştu. Duruşunu dikleştirip bir kez çeneme dokundu. "Ogre ete hasrettir," diye açıkladı kendine has vahşi, kibar ses tonuyla. "Bir zamanlar krallığın köylülerini avlardı, onlar halen burada yaşıyorken. Herkes ondan korkardı. Ogre mutlaka avını ve onu nasıl midesine indireceğini görmüştür rüyasında." Başını iki yana salladı. "Konuşması bile korkunç. Bunlar aramızda kalsın, Fraulein."

Ben huzursuzken ogrenin bana kılıcı nasıl fırlattığını düşündüm. Bu bir avcının avına göstereceği türden bir tepki değildi, ama yine de başımla onaylayıp sustum. Hyacinth durumdan memnundu, ben de anlaşmamızın bir başka bölümünü tamamlamış bulunuyordum. Ben ne bir ogrenin acısını ne de onun kılıcının üzerindeki taç işlemesi irdelemek için burada bulunuyordum.

FRANKFURT'TAKİ GENÇ

Ertesi sabah ben yavaşça uykumdan uyanırken Woferl çoktan uyanmıştı.

Başımı yastığımdan kaldırıp kardeşime baktım. Gözlerini açmış tavana bakıyordu. Bir süre onu izledim. Ogrenin hıçkırıklı ağlayışları hâlâ etrafımdaki havada titreşiyor gibiydi. Woferl'ın de onu duyup duymadığını merak ediyordum, ama bir şey demedi. Hatta sersem görünüyordu, sanki bütün gece yatakta bir o yana bir bu yana dönmüş gibi.

Ona baktığımı fark edince bana doğru uzanıp ufacık eliyle kolumu sıktı. "Ben uyanık mıyım?" diye sordu ani bir fısıltıyla.

Sorusuna karşılık gözlerimi kırpıştırdım. Alnına düşen buklelerini düzelttim elimle. Ateşi yoktu, ancak bakışları alev alevdi, sanki bütünüyle burada değildi. "Evet, Woferl. Tabii ki," diye onu rahatlattım ve kolumu omzuna attım. "Neden titriyorsun?"

Cevap vermedi. Onun yerine bana daha da sokulup kollarını belime doladı. Öylece sessizce kaldı bir süre, yavaşça onu bu kadar sarsan rüyadan çıkmaya çalışıyordu.

Ona rüyasında Hyacinth'i görüp görmediğini sormak istiyordum ve ona kendi rüyamı anlatıp anlatmamak arasında gidip geliyordum. Ama bu sabah o kadar suskundu ki onu bir ogrenin hikâyeleriyle korkutacak gücü kendim-

de bulamıyordum. Havada hâlâ bir başka dünyadan gelen hıçkırıklar, beraberinde küçük bir prensin fısıltılarıyla yankılanıyordu.

Aramızda kalsın, Fraulein.

Bir süre süren sessizlik Woferl'ın doğrulup, kendine gelip yataktan kalkmasıyla sona erdi.

"Beste yapma zamanım geldi," dedi bir yandan yürürken. Ses tonu az önceki ürkmüş telaşlı halinden daha kararlıydı. Parmakları çoktan harekete geçmiş klavyenin tuşlarındaki yerlerini almışlardı. "Sonatım için mükemmel bir giriş besteledim."

O ilerlerken onu izledim. Yastığımın altındaki kolyem soğuk ve bakımsız kalmıştı. Göğsümün derinliklerinde bir kıpraşma oldu; kaygı verici bir ritim. Her şeyin içinde kavrayamadığım bir şeyin olduğu hissini bir türlü atamıyordum üzerimden; Hyacinth'in bana söylemediği bir şey olduğu hissini.

Yaz gelip Salzburg'un üzerinden soğuk hava dalgaları nihayet çekilince Woferl, babamızın turnelerimize kaldığı yerden devam ettirebileceği kadar iyileşmişti. Bu sefer birkaç aydan evvel eve dönme gibi planlar yapmıyordu babam. Önce Almanya'ya, sonra Fransa ve İngiltere'ye gidecektik, başarılı olduğumuz takdirde sonra belki başka ülkelere. Yıllarca sürebilecek bir seyahat olacaktı bu.

Anneme ne kadar süreliğine gittiğimizi sorduğumda, yüzünde beni rahatlatıcı bir gülümsemeyle yanaklarımı okşayıp, "Bu maceranızda harika vakit geçireceksiniz, Nannerl," dedi. "Bunu dört gözle beklemiyor musun?"

"Bekliyorum," dedim. Gerçekten de öyleydi. Kemiklerim yerinde duramıyordu, yeniden birilerine müziğimi dinletmek için yanıp tutuşuyordum.

Ancak ogre ile ilgili gördüğüm rüyanın ertesi günü hissettiğim o iç kemirici duygu hâlâ beni rahatsız ediyordu. O günden sonra Hyacinth bana hiç gözükmedi, haftalar geçmişti. Bestelerimi yapıp onu bekledim. Yanımda Woferl, tomarla yeni besteler yapıyordu. Sonra onları babama gösteriyor tıpkı babam gibi yüzü sevinçle parlıyordu. Bense olanlara seyirci kalıp kendi bestelerimi çekmeceye saklıyordum.

Woferl bana Hyacinth'i sormadı. Bu yüzden prensin Woferl'a ayrıyeten gözüküp gözükmediğini merak eder olmuştum. Böyle bir şey yapar mıydı ki? Hyacinth sadece benim koruyucum muydu yoksa gizli sözler verdiği başkaları da var mıydı?

Bu huzursuzluğumun bir başka sebebi daha vardı. Âdet olmaya başlamıştım.

İlkini bir Wasserburg hanında olmuştum ve gördüğüm kan karşısında o kadar şaşırmıştım ki dayanamayıp ağlamıştım. Annem beni teselli etmeye çalışmış lekeli iç eteğimi ve iç çamaşırlarımı değiştirmeme yardımcı olmuştu. Bana yeni giysiler almak üzere Wasserburg'a bir yardımcı yollamıştı. Üzerime titreyip saçlarımı taramış banyo yapmama yardımcı olmuştu. Tabakta bıraktığım balığa laf etmemiş yatarken bana şarkılar söylemişti.

"Sancın birkaç güne geçecek," dedi bana. "Korkma. Senin adına mutluyum."

Annemi mutlu görmeyi seviyordum, bu yüzden ben de ona gülümsedim.

"Korkmuyorum anne," dedim. İkimiz de artık kadına dönüşen bir kız çocuğundan farklı davranamayacağımı ve artık halkın önünde konser vereceğim yılların geçmek üzere olduğunu hiç konuşmuyorduk.

Küçük Biberich köyüne gitmek üzere yola çıkmadan önce bedenimdeki farklılıkları çoktan fark etmeye başlamıştım. Sabahları annem giyinmeme yardım ettiğinde kıya-

fetlerimin bağcıkları her zamankinden daha çabuk nefesimi kesiyordu. Korsenin iç telleri ise giderek daha sert bastırıyordu göğüslerime. Elmacık kemiklerim kızarganlaşmaya başlamıştı ve yüzümdeki bir şey gözlerimin olduğundan daha kocaman görünmesini sağlıyordu; tıpkı kardaki siyah su birikintiler gibi. Boyum da uzamıştı. Annemin altı ay boyunca elbisemi iki kez elden geçirmesi gerekmişti.

Babamın eski sözleri hâlâ benimleydi. Yaş aldıkça daha az ihtişamlı görünecektik. On sekizinci yaş günüm, yani çocuk deha olarak sürdürdüğüm yıllarımın sonu birden çok yakın göründü.

Yaz boyunca hep seyahat ettik, Almanya, Biberich'e sonrasında Weisbaden ve Kostheim kentlerine gittik. Günlerimiz sürekli hanlarda geçer olmuştu. The Three Moors, The Golden Wheel, The Giant, The Red House. İzleyiciler hanların salonlarını hınca hınç doldurup bizi görmek için itişip kakışıyorlardı. Davet aldığımızda saraylarda çalıyorduk. Biz dolaştıkça gazete başlıkları da bizi takip ediyordu. *Bu gece Mozart kardeşler performanslarını sergileyecekler*, diye yazıyorlardı hep. *Ne kadar küçük ne kadar yetenekliler.*

Seyahatlerimiz devam ediyordu ve artık öyle bir noktaya gelmiştik ki nereden geldiğimizi, hatta nerede kaldığımızı bile hatırlayamaz hale gelmiştim. Yatağıma uzanıp seyahatlerimizin Sırt Krallığı'ndaki bulutlardan nasıl göründüğünü hayal ederdim; bizim kara gömülü o ufak köye mi benzediğimizi yoksa savaş alanında dalgalanan birliklere mi benzediğimizi düşünür dururdum. Krallığın yansıyan dünyası bizim hangi kusurlarımızı gösterdiğini merak ediyordum.

Bu süre zarfında beste yapmaya cesaret edemiyordum. Babam bizi çok yakinen izliyordu. Klavye derslerimizde gece yarılarına kadar hep yanımızdaydı. Bu yüzden Woferl'ı yazarken izlemekle yetinmem gerekiyordu.

Şu sıralarda kafasında senfoni bestelemek vardı; babamı her ne kadar çok sevse de babama bir gece gayet inatçı bir şekilde bestelerini yalnızken, onun gözetimi olmadan yapmak istediğini söylemişti. Babam da ona tek kaşını kaldırmıştı ama ertesi gece Woferl beste yapmaya başladığında klavyenin etrafında görünmemişti, onun yerine alt katta annemle Sebastian'ın yanındaydı.

Woferl'ı sadece ben izleyebilirdim beste yaparken.

"Zihninde kemanları, diğer enstrümanlardan bağımsız olarak duyabiliyor musun? Sonra da çelloları, basları?"

Bana baktı ancak o müziğine odaklanmıştı. "Bazen," dedi. "Ama bazen onları birlikte de duyuyorum, sanki dört farklı sırada gibi. Her biri farklı ses veriyor." Başını salladı. "Kornolara da bir görev vereyim, unutturma bana."

Bir başka ölçü yazarken onu izledim. "Bu kornolara uygun değil," dedim. Parça ağırdı, içinde pek çok oyunlu adımlar ve dans ölçüleri vardı. Kıkırdamak zorunda kaldım. "Çok hainsin. Kemanlar sana yetişmek için oldukça zorlanacaklar."

Woferl başını salladı. Çok ciddiydi, müziğinin içine dalmıştı. "Çünkü Hyacinth onlardan kaçıyor ve onlar da onu yakalayamıyorlar." Uzanıp bir ölçüyü işaret etti. "Bak? Ormanın içinden hızla koşuyor, oradan tepelere, daha da yükseklere ve sonunda zirveye çıkınca oradan aşağıya kayıyor. Onlara ormanın derinliklerine kadar öncülük edip yollarını kaybettirmeyi seviyor, sonra da kendine ödül olarak ağaçlardan birinin altında uyukluyor." Parmakları, açıkladığı bu sahneleri duyabilmem için müzik ölçülerinin arasında bana yol gösteriyordu.

Gülümsedim ama Hyacinth'in adının geçmesi beni huzursuz etti. Woferl onu unutmamıştı. Yine küçük prensin kardeşimin rüyalarında da ona görünüp görünmediğini bir kez daha merak ettim. Yoksa Woferl neden onu bu kadar

düşünüp onu müziğine dahil etsin ki? Bu düşünceyle birlikte duyduğum kıskançlık hissi beynimde zehir gibi dolanıyordu.

"Çok muzipsin," dedim.

Woferl tüy kalemini yeniden mürekkep şişesine batırdı ve daha hızlı karalamaya başladı, o kadar hızlı ki kâğıdın etrafına büyük mürekkep damlaları saçıldı, Woferl da avucuyla silmek zorunda kaldı. Mürekkep kâğıda iyice bulaştı, tıpkı bir çocuğun boyaması gibi. "Asıl *sen* muzipsin, Nannerl. Beste yapıp bir de onları saklıyorsun."

Kardeşimin sözleri havada asılı kaldı, tıpkı Sırt Krallığı'ndaki yıldız avcılarının kancalarıyla onları yakalamış gibi. Birden odada gerçekten sadece ikimiz olmadığını düşündüm. Penceredeki hafif bir hareketlilik dikkatimi çekti, ama doğrudan ona bakınca birden yok oldu. Tanıdık bir simanın hayaleti gibiydi, çarpıcı bir tebessüm ve bir çift parlak göz.

"Ben sadece sana muziplik yaparım," dedim Woferl'a, onu bir kez dirsekleyerek. "Çünkü onun varlığını bir tek sen biliyorsun."

Woferl kahkaha attığında başka birini duyuyordum, sazlıkların arasına sızan rüzgârın sesini.

⚜

Anca Frankfurt'a varınca aylık adetin ve uzun elbiselerin ne demek olduğunu anlamaya başladım.

Şehirdeki ilk performansımız Liebfrauenberg'de gerçekleşti.

Bu performansta Woferl'la ben yalnız değildik. Önce yerel orkestra çıktı bir süreliğine sonra genç bir kadın bir arya okudu. Beklenildiği gibi Woferl benden daha çok çaldı. Ben ona keman konçertosuna klavye ile eşlik ettim ve

orkestra ile birlikte iki parça daha çaldım. Ama kalan diğer bölümde babamın yanında kenarda sessizce oturup kalabalığa baktım. Tam o sırada bir genç gözüme çarptı.

Orada yerinde duramayıp ebeveynlerinin ve yetişkinlerin ceketlerine asılan pek çok küçük çocukla yetişkinler vardı, ancak birkaç tane de tam arada kalan vardı, o genç de arada kalanlardan biriydi. Onu ilk gördüğünde ona hızlı bir bakış atıp sonra hemen gözleri kumaşla bağlı bir şekilde çalan klavyedeki Woferl'a döndüm.

Gence ikinci kez baktım çünkü babam kalabalığa Woferl'ın yeteneklerini kendileri test edebileceklerini açıklamıştı. İnsanlardan bir nota, herhangi bir nota seslendirmelerini istemiş Woferl'ın da bunu klavyede doğru basacağını görmelerini istemişti. Coşkular, çığlıklar hızla yükseldi. Kardeşimin onlara tebessümle karşılık vermesini izledim, hatta bazen gözlerini devirerek, bu da izleyiciye kahkaha attırıyordu.

O genç de bu oyuna katıldı, ben de bu yüzden ona bakıyordum. Bir notayı seslendiriyor kardeşim de hiç tereddüt etmeden hangi nota olduğunu söylüyordu. Ama genç her ağzını açtığında bana bakıyordu. Bunu çok ilginç buldum, hatta espriyle karışık verip ben de aynısını ona yaptım, onun sesini her duyduğumda ona baktım. Üzerinde ışıkta yanıp sönen parlak pirinç düğmeler olan uçuk mavi *justaucorps,* başında da ensesinden at kuyruğu şeklinde sarkan basit beyaz bir peruk vardı. Yüzü çok solgundu, tıpkı kardeşim gibi. Ona her bakışımda kaşlarını bana doğru kaldırıyordu, sanki sürekli bir şeylere şaşırıyormuş gibi.

Yüzüne uzun süre bakamıyordum bir türlü. Her baktığımda yanaklarım kızarıyor gözlerimi kaçırıyordum.

Konser bitip izleyiciler dağılıp bazıları bizimle konuşmak üzere orkestranın yanında toplandıktan sonra onu gözden kaybettim. Babam her geleni yüzünde bir gülüm-

semeyle el sıkışarak karşılıyordu. Benim de elimi tutup karşımda ya eğilir ya da reverans yapıyorlardı. En büyük kalabalık elbette ki Woferl'ın etrafında toplanıyordu. O da onlara kendi tarzında bir şeyler sunmaya vermeye devam ediyordu; klavye taburesine tırmanıp onlara bir melodi mırıldanıyor sonra da insanlar tezahürat eşliğinde alkışladığında kahkahalarla onlara tepki veriyordu. İnsanlardan ilgi gördükçe daha fazlasını istiyordu. İzleyiciden talep geldikçe de maskaralıkları artıyordu, sonunda da salon alkışlarla inliyordu.

Woferl'ın bu yeni numaraları bir şekilde sinirime dokunuyordu. Yeni elbisem hissedilir derecede daralmıştı ve belim ağrıyordu. Aramızdaki ciddi derecedeki boy farkına ve bana kıyasla şaşırtıcı derecedeki ufak endamına baktım. Woferl kalabalığın ilgisini toplarken benim de ellerim usluca bacaklarımın üstünde birleşmişti. Gülümsemem ağırbaşlıydı. *Yaş aldıkça daha az ihtişamlı görünecek.* Babamın bu sözleri zihnimde yankılanıyordu.

Omzumda bir el hissettim. Gözlerimi kardeşimden kalabalığın içinde gördüğüm gence çevirdim, kaşları hâlâ hafif kalkıktı ve yüzünde gülümseme vardı.

"Fraulein Mozart?" dedi, sanki benim kim olduğumdan pek emin değilmiş gibi.

Genç, karşımda dikilmiş dururken gözlerinin açık kahverengi olduğunu fark ettim, neredeyse bal rengiydi. Ona reverans yaptım. "Nannerl," dedim. "Umarım performansımızı beğenmişsinizdir."

Önümde eğildi. "Adım Johann. Ailem burada Frankfurt'ta yaşıyor. Uzun zamandır senin ve kardeşinin isimlerini duyuyorum. Buraya geleceğinizi duyduğumda ikinizi de görmek istedim." Gülümsemesi genişledi. "Muhteşemdiniz. Konser boyunca nefesim kesildi."

Hava ağustos ayı için sıcaktı, ancak havanın sıcaklığı henüz yüzüme vurmamıştı, ta ki şu ana dek. Kızardığımı saklamak için yeniden reverans yaptım. Kalbim hapsedilmiş bir yaratık gibi göğüs kafesimin içinde çırpınıyordu. Bir an için onu duyacak diye endişelendim.

"Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Frankfurt'ta uzun mu kalacaksınız?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. Gözlerim heyecanla hâlâ insanları ağırlamakla meşgul olan babama kaydı sonra yeniden Johann'a. "Sanırsam ay sonuna kadar buradayız."

"O zaman bir başka konserinize daha gelmeye çalışacağım." Tutuk parmaklarıyla ceketinin kenarlarını düzeltti.

Sessizliğimden utanarak gülümsedim. Kollarım sakarca yanlarımdan sarkıyordu. Sonunda ellerimi iç eteğimin üzerinde tutmaya karar verdim, her ne kadar orada meydanda olsalar da. Her yerim, yüzüm, boynum, kollarım meydanda gibi hissediyordum. "Teşekkürler," dedim sonunda. "Beklerim."

Sırıttı. "Seni çalarken görmek benim için büyük bir zevkti gerçekten."

Tam ona cevap verecektim ki babam bizi gördü. Önce Johann'a baktı, sonra bana. Gözleri aydınlıkta anlık bir ateş gibi parladı. Yutkundum. Babam bir şey demedi, ama bize yaklaşırken bakışları hâlâ üzerimizdeydi. Çenesi gergindi.

Johann önce babamın önünde eğildi. "Daha önce hiç böyle bir konser dinlemedim, Herr Mozart," dedi. "Keşke ailem de benimle gelselerdi. Eminim onlar da keyif alırlardı."

Babamın ifadesi hiç değişmedi. "Teşekkür ederim," dedi lafı ağzında geveleyerek soğuk bir tavırla.

Babam konuşmaya devam etmeyince Johann telaşla bizimle vedalaşıp kalan kalabalığın arasına geri döndü. Ayrılmadan önce de bana son bir bakış attı. Ben onun peşinden

bakmaya cesaret edemedim. Babamın dikkati tamamen benim üzerimdeydi şimdi, etrafımızdakileri çoktan unutmuştu.

"Kimdi o, Nannerl?" dedi bana.

Başım öne eğik gözlerim yere bakıyordu. "Bilmiyorum, baba," diye mırıldandım. "Adının Johann olduğunu söyledi. Ailesiyle birlikte Frankfurt'ta yaşadığını söyledi."

"Bir daha erkeklerle bu şekilde sohbetlere girmeni istemiyorum. Eminim sebebini biliyorsundur. Bunu sürekli yaparsan hakkında dedikodular hemen yayılır, özellikle de Frankfurt gibi yerlerde ve özellikle senin gibi ün yapmış bir kız hakkında. Anlıyor musun?"

"Evet, baba," dedim.

Babam gözlerini uzaklara kalabalığa doğru çevirdi. Johann'a bakındığını biliyordum, etrafımızda dolanıp dolanmadığını merak ediyordu. "Edepsiz küçük hanımlar," diye mırıldandığını duydum. "Eğer her gittiğimiz yerin insanlarından böyle edepsizlikler öğreneceksen belki de seni bu seyahatlere hiç götürememeliyim."

Woferl hâlâ sahnede insanları eğlendiriyordu, kahkahalarını ve cıvıldaşmalarını kazanmak için bir grup kadına göz kırpıyordu. İzleyici de mutluluk içinde ona tepki veriyordu. Babam hiç oralı olmuyordu. O hâlâ kaşları çatık bir şekilde benimle meşguldü.

"Baba," dedim ona karşı çıkmaya başlayarak. "O sadece bana konserimizi ne kadar beğendiğini söylemek istemişti. Başka da bir şey söylemedi."

Babam bana kızgın bir bakış attı. Görür görmez içime kapandım. "Saf olma, Nannerl," dedi. "Her erkeğin içinde bir kötü adam vardır. Onların tek derdi faydalanmaktır. Bunu unutma ve bir daha asla benim iznim olmadan bir yabancıyla konuşma."

Kalbim çok hızlı çarpıyordu. "Tamam," dedim hemen. "Tamam, baba."

"İyi." Bu sözle birlikte tartışma kapandı. Babam gözlerini benden kaçırıp dağılan kalabalığa geri çevirdi.

Her erkeğin içinde bir kötü adam vardır.

Korkuyordu, farkındaydım, ancak merak ediyordum. Bunun sebebi, kendi beyanının da onu kötü bir adam yaptığını bilmesi miydi?

ORKESTRAYI KİM YÖNETİYOR?

Babam Frankfurt'taki konserimizden çok memnun kalmıştı. Ceplerimiz yeniden dolmuş seyahatlerimizin masrafları çıkmıştı. Babam geceyi para sayarak ve anneme başıyla onaylayıp gülümseyerek geçirmişti. Sabah olduğunda ise anneme ucunda yıldız gibi parlayan safir bir göz yaşı damlası asılı bir kolye almıştı. Woferl'a ise bitmek bilmeyen bestelerine devam etsin diye yeni derli toplu bir nota defteri almıştı.

Bana ise, elbisemle uyumlu bir başlık.

Babam o kadar memnundu ki, yerel bir kont onu operaya davet ettiğinde babam ona eşlik etmemiz için hepimizin ücretini ödemişti.

Woferl ve ben daha önce hiç operaya gitmemiştik. Babam koltuklarımızda kıpırdamadan bir performansı seyredeceğimizden hep endişe etmişti. Bu yüzden soğukkanlılığımı kaybetmemeye çalışıp annemin bana verdiği öğütleri hatırlamaya çalıştım. Tam bir küçük hanım gibi davranmalıydım. Yine de gözlerim opera binasının kocaman kemerli girişlerinde, beyaz sütunlarında oradan da aşağıya doğru damarlı mermer zemininde ve zengin kadife halılarında dolaştı; altın korkulukları, kıvrımlı merdivenleri ve zengin tablolarla kaplı tavanları. Soylular buradaki etkinliklere her hafta katılıyorlardı. Merak ediyordum, her yeni bir

oyun izleyişlerinde birbirlerine yeniden hayretler içinde bakıyorlar mıydı? Her seferinde sahne dekoru ile sesler aynı şekilde nefeslerini kesiyor muydu?

Woferl ağırbaşlı bir şekilde ellerimi tutup yanımızdan geçen hanımlara ve beylere dibi düşecek gibi öyle bir bakıyordu ki onu sımsıkı tutmazsam düşecek diye korktum. Annemiz ve babamızla birlikte kendi balkonumuza yerleştik. Yakınımızdaki özel bir locada bir grup izleyici çoktan iskambil kâğıtlarını ortaya çıkarmış bir oyuna başlamışlardı, alt katta ise genç adamlar kadınlarla flört etmek için koridorlara doluşmuşlardı. Üzerlerinde geniş yerlere kadar inen etekleri, fırfırlı yarım kollu bluzları, tüylerle donatılmış saç modelleriyle kadınların hepsi çok güzeldi. Kollarına giren erkeklerin üzerlerinde de parlak ceketleri ve şaşaalı, ışıldayan bastonları vardı.

İnsanlar akın akın aşağıdan hızla geçerlerken hep birlikte krallıkta olduğumuzu düşündüm. Baş aşağı duran bir ağacın devasa kökünün üzerinde oturmuş altımda toplaşan krallığın canlılarına, bu renkli kuşlara baktığımı hayal ettim. Hepsinin bana dönüp gözlerini bana dikip gülümsediklerini hayal ettim. Woferl'a bir göz attım. Büyük beklenti içinde opera sahnesine bakıyordu. Ona tüylü kuşlardan ve hayalimden bahsettiğimde ikimiz de durumun saçmalığına gülüşüp onlara tuhaf isimler bulmaya çalıştık.

"Papageno," dedi Woferl rezil bir saç süsü için isim bularak. İsmi öyle komik telaffuz etti ki, "*Pa-pa-pa-papageno,*" diye, olduğu yerde kıkırdamaya başladı.

Keyifli bir şekilde kahkaha atmamıza rağmen onu susturmaya çalıştım. "Bizi attıracaksın buradan."

"Hayır, attırmam," dedi orkestra ile birlikte orkestra şefini selamlamak için ayağa kalktığımızda. "Günün birinde ben de orada olacağım. Ve o gün de benim için haykıracaklar."

"Nasıl yani?"

"Orkestranın başında ben olacağım," dedi alkışlara eşlik ederek. "Bir gün bir arya besteleyeceğim, Nannerl... o güne kadar bestelenmiş en zor arya olacak ve insanlar beni bu alkıştan daha güçlü bir şekilde alkışlayacaklar."

Kahkaha attım. "Demek kendini Herr Handel'den üstün görüyorsun. Bilmiyor musun, bir zamanlar İngiltere kralı bile onun oratoryosunu ayakta alkışlamıştı?"

O melek suratında keyifli bir tebessümü belirdi. "Ben çaldığımda ise Avrupa'nın tüm kralları benim operamın bütünlüğünü ayakta alkışlayacak."

Orkestrayı yönetecekti, farkındaydım ve sözlerindeki önsezi geleceğin tüm görkemiyle gözümün önüne geldi. Woferl, genç bir adam olarak üzerinde kırmızı ceketiyle müziğini hayatın içine dokuyacaktı. Ben de zeminde kalıp kafamı kaldırıp baş aşağı duran bir ağacın tepesindeki kardeşimi izleyecektim. Peruğunda kuş tüyleri olan genç bir kız olacaktım. Elimde tüy kalem olmayacaktı. Sessizce onu seyredecektim.

İçten içe Woferl'a kızgındım, her ne kadar onun hatası olmadığını bilsem de. Sahnedeki saçma maskaralıkları geldi aklıma, insanların ona bunun için nasıl hayran kaldıklarını düşündüm. O büyüdükçe ona daha çok hayran kalacaklar göz kırpmalarına ve ele avuca sığmayan gülümsemesine yalakalık yapacaklardı.

Ve ben... benim için aynı şeyleri düşünmek imkânsızdı. Bu gerçek, göğsümde kor bir ateş gibi yanıyor içten içe beni kemiriyordu. Ne kadar yetenekli olursam olayım ne kadar iyi çalarsam çalayım ya da insanlara kendimi ne kadar hayran bırakırsam bırakayım... asla Woferl'ın olacağı konumda olamayacaktım.

Daha yüksekteki bir balkondan elindeki kartlarla Hyacinth'i gizlice gözetledim. Bize bakmak için döndü, mavi

gözleri parlıyordu. İçgüdüsel olarak kafamı kaldırmamla birlikte göz göze geldik. Uzun zamandan sonra işte buradaydı, gözlerimdeki yükü okuyordu. Kartları düşünceli bir şekilde yanağına dokunduruyordu. Sonunda gülümsedi.

Woferl opera sahneleme fikriyle ilgili benden bir yanıt bekliyordu ama ben alkışlardan onu duymamış gibi yaptım.

OK

Hyacinth o gece yatak odamızı ziyaret ettiğinde ben zaten uyanıktım ve onu bekliyordum. Bir şekilde operada bu gece benim için geleceğini biliyordum. Bir kere kardeşime baktı ama bu sefer onunla ilgilenmedi, uyumasına izin verdi.

"Boyun uzamış," dedi bana.

O da uzamıştı, hemen fark ettim. O kıvrak çocuksu vücudu daha fidan gibi daha güçlü görünüyordu. Teninin orman tonu daha solgunlaşmıştı, ellerinin ve kollarının içlerine çiy damlalarının üzerlerindeki kıvrık buz parçaları gibi beyazlıklar sızmıştı.

"Neden bu kadar geç geldin?" diye sordum alçak bir ses tonuyla.

"Sana tam olarak nasıl yardımcı olabileceğimi bilmem gerekiyordu," diye cevap verdi çabucak gülümseyerek. "Senden bir işaret bekledim. Sonunda operada aldım o işareti."

Öfkemin yükselmesini mi beklemişti? "Bu bana nasıl yardımcı olacak?" diye sordum. "Ya da sana?"

"Üçüncü görevini tamamlama zamanın geldi." Omzunun üzerinden bana baktı. Saçlarındaki değerli taşlar şehrin çatılarının üzerinde dolanan aya doğru çınlıyordu. "Ama bu akşam acele etmeliyiz, Fraulein. İhtiyacım olan şeyi alıp getirmek için çok az zamanın var."

Israrla beni kalbimden çekiştiriyordu. Bacaklarım yatağımın kenarından sarkıyordu, çıplak ayaklarım soğuk parkenin üzerinde sürünerek ilerliyordu. Onu kaldığımız handan dışarı caddeye çıkana kadar takip ettim, caddede eğlence düşkünleri sendeleyerek evlerine gitmeye çalışıyorlardı. Hiçbiri beni fark etmedi, ancak içlerinden bir adam Hyacinth yanından geçerken sanki duvarda dalgalanan bir gölge görmüşçesine gözlerini kısarak kafası karışmış bir şekilde Hyacinth'e baktı.

İlerledikçe yosunlar caddenin kaldırım taşlarını gümüş bir battaniye gibi kaplamaya başladı. Taşların arasındaki çatlaklardan sarmaşıklar yol yapmıştı. Artık sadece birkaç kol boyu mesafesinde duran gökyüzünde ikiz aylar yuvarlak madeni para gibi parlıyordu. Yamuk ağaçlar binaların arasında kemer gibi uzanıyordu. Onlara bakmak için kafamı çevirdiğimde dallarının boş olduğunu fark ettim, sanki gördüğüm şey, gökyüzüne yükselen kökleriydi.

Giderek kalınlaşıp sonunda hep birlikte binalardan dışarı fışkırmışlar bize de artık pek tanıdık gelen bir ormanın içinden geçen üzerinde telaşla ilerlediğimiz yosunlu bir yol bırakmışlardı. Periler gecenin karanlığını noktalar halinde yolumuzu aydınlatıyordu.

Hyacinth hızla koşmaya başladı. Yolda depar atmaya başlayınca ona güçlükle yetişmeye çalıştım, karanlıkta onu önümde zar zor görüyordum.

Sonunda kendimizi parlak gümüş çiçeklerle kaplı bir çayırda bulduk. Taçyaprakları hafif rüzgâr eşliğinde dans ediyordu. Aralarında da periler dolanıyordu. Hyacinth gelince hepsi birden canlandılar, ışıkları heyecanla etrafımızı sardı ve ufacık dişleri ile ayak bileklerimi ısırdılar. Ayaklarımızın altındaki mavi çim dalgalanıp iç geçiriyordu.

"İşte," dedi Hyacinth bana iki uçurumu birleştiren taştan derin bir kemeri işaret ederek. Kaya sütunlar köprü

altında devasa bir daire oluşturmuşlardı, yoğun ağaç örtüsü ve çalılıklarla dolu bir vadi. "Uzun zaman önce burası büyük bir mağaraydı. Okyanus suları çekildiğinde çöktü, sadece taştan kemer kaldı." Ağaç altındaki çalılara doğru parmağını takip ettim. "İste orada, ay, kara köprüsünün üzerinden doğrudan parladığında üzerinde tek ok bulunan altından bir yaylı tüfek bulacaksın."

Dikkatle taştan kemere ve altındaki kalın bitki örtüsüne baktım. Buradaki hiçbir şey tehlikeli görünmüyordu. "Peki sen neden içeri girmiyorsun?" diye sordum.

Etrafımdaki periler kıpraştı, çayırda derin bir sessizlik oldu. Hyacinth'in muzır yüz ifadesi ciddileşmiş hatta ürkekleşmişti. Gözleri dairenin içinde yetişen dalgalanan mavi bitkilerin üzerinde geziniyordu. "Burası benim için zehirli topraklar," dedi. "Ben giremem."

Vadiye baktım. Sonra kaya sütunların yanından geçip oluşturdukları dairenin içine girdim.

Periler dairenin içine kadar beni takip etmediler. Sanki onlarda buradaki bitki örtüsünden korkuyorlardı, sanki onlara da zehirlilerdi. Tamamen tek başımaydım. Ben yaklaştıkça çimler iç geçiriyor bana arkamı dönmemi fısıldıyorlardı. İlerledikçe bacaklarıma asılıp kendimi derin sularda zorlanarak yürüyormuşum gibi hissettiren tuhaf, kötü bir his yapıştı sütunların içindeki zemine.

Omzumun üzerinden baktığımda Hyacinth'in çoktan gözden kaybolduğunu gördüm.

Vadinin zemininde yetişen çimler belime kadar yükseliyordu, uzun yaprakları ise keskindi, geceliğime sürtünerek onu aşındırıyordu. Gölgelerin arasında bir altın parıltısı arayıp zar zor ilerleyerek içinden geçtim. Tepemdeki aylar yavaşça birbirine yaklaşıyor taştan kemerin arkasından belli belirsiz görünüyorlardı.

Dalgalanan çimler ve kaya sütunlar başımı döndürünceye kadar daire içinde arayıp durduktan sonra yüzümü gökyüzüne çevirdim. İkiz aylar yavaş yavaş pozisyon alıyorlardı. Onlar ilerledikçe vadideki aydınlık sönmeye başlamıştı ve aylar kara köprüsünün her iki yanından ışık saçarken parlak bir kontur oluşmuştu. Bunun sonucu oluşan iki kemer ışığı, çimlerin üzerine vuruyor çim yapraklarını gümüş parlaklığıyla parlıyordu. Sonunda ışıklar daha geniş alanlara ilerleyip etrafımı saran kaya sütunların hepsini aydınlatmıştı.

Ayağımın altındaki zemin birden kaydı. Sendeleyerek aşağıya baktım ve orada toprağın içinde yeni açılmış bir yarığın içinden parlayan üzerinde tek bir okun takılı olduğu altın bir yaylı tüfek gördüm. Okun ucu korkunç derecede keskindi.

Bir zafer çığlığı atıp onu almak için eğildim. Elimle yaylı tüfeğin soğuk tutma yerini sımsıkı tuttum. Kolumu uyuşturan bir sızı hissettim. Bu duyguyla biden nefesimi içime çektim, ama yine de yaylı tüfeği kendime doğru çekip onu kollarımın arasına aldım.

"Bende, Hyacinth," diye seslendim kaya sütunlardan oluşan dairenin içinden çıkmak üzere arkamı dönüp.

Yürüdükçe kollarımın giderek yaylı tüfeğin etrafında kilitlendiğini hissettim, ileriye doğru attığım her adımda tüfeğin ağırlığı sanki beni geriye doğru çekiyordu. Vadinin içinde çimleri açık deniz gibi dalgalandıran sert bir rüzgâr esti. Dünya etrafımda yüzüyordu. Gözlerime kaçan saçlarımı dağıtmak için başımı iki yana salladım. Sütunların ötesinde beni bekleyen Hyacinth'in siluetini gördüm, bana sesleniyordu... daha hızlı koşmaya çalıştıkça sütunlar giderek benden uzaklaşıyorlardı sanki, dalgalanan manzarada kayboluyorlardı.

Kolumdaki uyuşukluk hissi yayılmaya başladı. Onunla birlikte binlerce sesin fısıltısı kulaklarımın dibinden hızla geçip gitti.

Periler gelir ama ayrılamazlar. Bu çimlerin zehrinden korkuyorlar.

Zihnimi meşgul eden sersemliğin içinde bir yerlerde bıçak gibi saplanan bir panik duygusu belirdi. "Ben peri değilim," diye cevapladım ama dilim ağır hareket ediyor alt damağıma doğru düşüyordu.

Bu toprakları zehirleyen sensin.

"Ben..." Sözler dudaklarımın arasında sıkışıp kaldı.

Krallıkta olmaman gerekiyor.

Gücümü toparlayıp bütün düşüncelerimi kafamdan atıp onları rüzgâra doğru haykırdım. Sessiz reveransımda saklamak yerine aslında bir izleyici kitlesine karşı haykırmayı dilediğim sözler. "Ben Nannerl adında bir besteciyim!"

Rüzgâr birden hızını kesti... hızlı geldiği gibi hızlı da gitti. Öne doğru sendeleyip çimlerin üzerine kapaklandım. Ayağa kalkarken çimlerin durgunlaştığını fark ettim ve önümde kaya sütunlar yeniden belirdi. Fısıltılar gitmiş hava sakinleşmişti.

Altın yaylı tüfeği kaybolur korkusuyla sımsıkı göğsüme yaslayıp sütunların yanından geçerek son birkaç adımı da koşarak geçtim. Kayaların yanından geçerken kocaman bir iç çektim. Yeniden normal nefes alabiliyordum, kollarımın ve bacaklarımın görünmeyen bir ağırlığın altında ezildiklerini hissetmiyordum artık. Hyacinth'in olduğu tarafa dönüp ona doğru koştum.

O kadar uzamıştı ki ona bakmam için başımı yukarı çevirmem gerekiyordu. "Başardın, Fraulein!" dedi sesinde hayretlik belirtisiyle. Sonra da buz gibi elleriyle yüzümü tutup beni öptü.

Donakaldım, hapsedilmiş bir kelebek gibi avuçlarının arasındaydım. Dudaklarında şeker tozu vardı sanki; tatlı ve buz gibi. Kutsal vadiden kalan son çekimi de üzerimden

temizliyordu. *Demek bir erkeği öpmek böyle bir şey*, diye düşündüm içim ürperip.

Johann davetsiz bir şekilde birden aklıma geldi; kalkık kaşları, hayat dolu gülümsemesi, kalbimi göğüs kafesimde dans ettirmesi. Ancak onun için yanıp tutuşan yanaklarım şimdi Hyacinth'in dokunuşu ile buz kesmişti; beraberinde taze yağmış karın parıltısını, donmuş bir nehrin yüzeyinde sıralanan çiy taneciklerini getirmişti.

Sonunda Hyacinth geri çektiğinde olduğum yerde salındım, bir süre konuşamadım. Parmaklarımı dudaklarımda gezdirdim. Karıncalanmışlardı, dokununca buz gibilerdi.

"Vadi," diye fısıldadım sonunda. "Neden benimle konuştu?"

Gülümsemesi bocaladı. "Ne dedi?"

Ona duyduklarımı tekrar ettim. *Bu toprakları zehirleyen sensin. Krallıkta olmaman gerekiyor.*

Sözleri duyunca ürperdi, sanki büyük bir acı içindeymiş gibi yüzünü başka yöne çevirdi. Gözlerinin parıltısı mavi rengi hafifçe yanaklarının üzerine yansıtıyordu. Onu sakinleştirmek üzere periler etrafında toplanıp yüzünü sardılar. "Burası bizi buradan uzak tutmak için elinden geleni yapıyor," diye mırıldandı kemerli köprüye doğru bir bakış atıp. "Gel, Nannerl, her şeyi geride bırakalım." Ona daha fazla şey soramadan elimi tutup geldiğimiz yola geri döndük.

ŞATO

Ertesi sabah Hyacinth ortalarda yoktu.

Odamızın içine sızan ışığın olağandışı bir titreşimi yoktu, ancak gördüğüm krallık rüyası her haliyle gerçek gibiydi bugün. Belki Hyacinth'in yüzümde hissettiğim buz gibi elleri beni kendine doğru çekmesiydi çok gerçekçi olan. Öpücüğünün o soğuk hissi hâlâ dudaklarımdaydı, çünkü parmağımı dudaklarımda gezdirdiğimde dudaklarım soğuktu.

Bir süre öylece hareketsiz bir şekilde uzanıp tüm ayrıntıları hatırlamaya çalıştım. Kalbimde birden tuhaf bir hafiflik ve boşluk hissettim. Şimdi ne olacaktı? Hyacinth bir sonraki adımda ne yapacaktı?

Ani bir hareketle Woferl'ın uyuduğu tarafa baktım. Gürültülü uyuyordu, küçük bedeni yorganın altında bir top gibi kıvrılmıştı. Dudaklarından sessiz bir mırıltı yükseldi. Onu izledim, yanakları hafif kızarıktı. Alnına dokunmak üzere elimi uzattım. Ateşten yanıyordu.

İki hafta boyunca ateş Woferl'ın bedenini yıkıp geçti. Her akşam sağa sola dönüp kaşları boncuk boncuk ter içinde bir şeyler mırıldanıyor sonunda da huzursuz bir uykuya dalıyordu.

Annem bu hastalığı babamın bizi son haftalarda dur durak bilmeden çalıştırdığı gerçeğine bağlıyordu. Babam ise soğuk ve rutubetli havaya bağlıyordu. Woferl'ın yanına oturup sessizce onu izledim. Bir anda kızıl hastalığına yakalandığında ne kadar halsiz göründüğü aklıma geldi, ona kalenin hikâyesini anlatmıştım, sonrasında da odasında süzülen gölgeler olduğunu hayal etmiştim.

Hyacinth için yerine getirdiğim görevler bende saklıydı. Kardeşim uykusunda yüzünü buruşturup koyu halkalar göz altlarını doldurmuşken her birini aklımdan geçirdim. Woferl'ın hastalıkları ile gördüğüm o güçlü rüyaların arka arkaya olması elbette bir tesadüftü.

Ancak hastalanmalarının krallığa ve oradaki görevlerimle bağlantılı olduğu hissinden bir türlü kurtulamıyordum. Kardeşimin, küçük prensin ve benim kaderlerimizin kemanın teli gibi birbirine iple gergince bağlı olduğunu hissediyordum. Woferl'ın sıcacık eli elimdeydi. Onu sımsıkı tutup, acınası ufacık bedenine baktım, gözleri göz kapaklarının altında dans ediyordu. Dudakları hafifçe kımıldıyordu. Arada bir sanki Hyacinth'in adını sayıklıyordu, sanki varlığı havada dolanıyordu. Ama hiçbir şey duymadım.

Kardeşim rüyasında küçük prensi mi görüyordu? Hyacinth gizliden gizliye onu ziyaret mi ediyordu?

Kalbimde bir kıskançlık kıvılcımı patlak verdi birden, ama yerini hemen suçluluk duygusuna bıraktı.

Orada hasta yatan eğer ben olsaydım, eminim kardeşim de her akşam yanımda oturmaya tereddüt etmez yaptığı bestelerden ufak tefek bir şeyler mırıldanır yanaklarımı öper bana daha güçlü olmam gerektiğini söylerdi. Öylece sessizce oturup kıskançlık beslemezdi. Bunu düşününce elini daha sıkı tuttum.

Eğer üçümüzün kaderinin birbirine bağlı olduğu gerçektiyse, bu Hyacinth için yaptıklarımı değiştirir miydi?

Önüme baktım, buna hemen cevap veremediğim için kendimden utandım. Yaşına göre öyle küçük, bedeni öyle savunmasızdı ki. Korumam altına girmek için yanıma sokulduğu zamanlar aklıma geldi ve kalbim şefkatle yumuşadı. Yüzümü onunkine yaklaştırıp ona bir an evvel iyileşmesini fısıldadım.

Üst üste her gece Woferl'ın yeniden elini tutuyor gölgelerin yüzünün etrafında dans edişlerini izliyordum. Yavaş yavaş karanlığın içinden çıkana kadar hep yanındaydım. Gözlerinin önündeki sis perdesi kayboldu, daha canlı görünmeye başladı yeniden. Sabahları uyanıp benden parşömen kâğıdı ve mürekkep istiyordu.

Annemle babam arasındaki tartışmalar sona erdi. Krallığın Woferl'ın sağlığı üzerindeki etkisi ile ilgili endişelerim de yeniden yok oldu. Ve sonunda hepimizin topluca içi rahatladı.

Bu zaman zarfında babam davranışlarından ötürü pişmanlık duymuş olmalıydı. Haftalarca beni ve Woferl'ı hiç durmadan çalıştırmış, parçalarımızın üzerinden defalarca geçirmişti. Woferl'ın soğuktan titrediği günlerde bile gece yarılarına kadar çalışmalarımızı izlemişti. Johann ile ilgili bana çıkışmasından dolayı da kendini suçluyor gibiydi. Woferl'ın iyileşmesini beklerken, izleyicilerin benimle konuşmak istediğini söylemişti; cazibeli bir yetenekmişim. Bazen kelimeleri toparlayamıyordu ve kendine kızıp gözlerini benden kaçırıyordu.

Bunun onun haftalar önce çalışma masasındaki olaya şahit olmamla ilgisi olabilir miydi? Ya da Hyacinth'in görevlerini yerine getirmemin bana şans getirmiş olabileceğiyle ilgili?

Sebebi her neydi ise Woferl iyileştikten sonra, Fransa'ya vardıktan kısa bir süre sonra bizim için bir günlük mola ayarladı. Hiçbir konser planlamadan bizi La Roche-Guyon'u gezmeye götürdü.

La Roche-Guyon, Fransa'nın kuzeyinde küçük bir ilçeydi. La Rochefoucauld ailesi bizi şatolarına davet etmişlerdi. Babam da soylularla yeni ilişkiler kurma şansını asla kaçırmazdı. Onlarla tanışacağımız gün babam Woferl'la beni kenara çekip bir sonraki ziyaretimizin neresi olacağını onlara söylememiz gerektiğini tembih etti çünkü seyahatimizin son bacağı Büyük Britanya olacaktı.

Woferl bunu büyük bir yaramazlık kaynağı olarak gördü. "Sence söylesem babam bana kızar mı?" diye sordu bana.

Ona sert bir bakış attım. "Eğer babam yapma diyorsa, yapma," dedim ona. "Söylemek sana bir şey kazandırmaz."

Woferl, at arabasının zeminine ayakkabılarıyla ritim tuttu. "Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum da ondan." Atışmamızı orada kestim ve Woferl konuştuğunda bir daha ona karşılık vermedim. Babamın bizden neden böyle bir isteği olduğunu çok iyi biliyordum. La Rochefoucauld ailesi buna minnettar olurdu çünkü Fransa-Hindistan savaşının sonu İngilizler açısından ağızlarında iyi bir tat bırakmamıştı.

Gökyüzünün masmavi parladığı güneşli bir günde zirveye doğru çıkan büyük bir tepenin yarısında yolun bitip kaldırım taşlarının başladığı bir yaya yolunda La Roche-Guyon'a vardık. Sıcak bir gündü, Frankfurt'ta sahne aldığımız o öğleden sonraki havadan farksızdı. Yürüdükçe güneş yanaklarımı kavurup tenimde hafif bir pembelik bırakıyordu.

Johann isimli gençle konuştuğumda yüzümde oluşan sıcaklığı anımsatıyordu bana. Eğer burada olsaydı, gökyüzü, nehir ve kumtaşı duvarlara karşın elbisemin rengine yorum

yapar mıydı? Hyacinth'in yaptığı gibi elimi tutar mıydı? Ya da yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına atar mıydı?

Düşüncelerimden utanıp başımı sağa sola sallayıp onları kafamdan attım. Son zamanlarda rüyamdaki öpücüğe dalıp gidiyor kendi dünyamda bunu Johann'la yaşamanın nasıl bir şey olabileceğini merak ediyordum. Daha önce babamı annemi öperken görmüştüm, her ne kadar elini yüzüne koymamış ve onu kendine doğru çekmemiş olsa da. Annem de gözlerinde şaşkınlıkla ona doğru eğilmemişti.

Johann'la öpüşmek de onların öpüşmesi gibi kibar ve mesafeli mi olurdu? Yoksa Hyacinth'in öpücüğü gibi soğuk şeker tadı mı verirdi; tatlı, buz gibi, samimi? Yoksa bambaşka bir şey mi olurdu?

Babam anında başını bize çevirdi. Hemen başımı öne eğdim, hayallerimin yüzüme yansıdığını görmesinden korkuyordum. Yanaklarımdaki kızarıklıklar arttı.

Madame Louise-Pauline de Gand de Mérode ile eşi çoktan bizleri bekliyordu. Genç kadın annemi nazik eldivenli elleriyle karşıladı. "Sizleri görmek ne kadar güzel," dedi anneme. Yüzü solgun ve hasta gibiydi, sanki yakın zamanda haftalarca süren bir hastalıktan kalkmış gibi ama ben asıl sesine hayran kaldım, sakinleştirici ve samimiyet doluydu.

Uzun suratlı ciddi bir adam olan Mösyö Louis-Alexandre, önce babamla tokalaşıp sessizce onunla konuştuktan sonra Woferl'la bana bakıp başıyla onayladı. Biri bana baktığında hep reverans yapardım. Neyse ki Woferl da beni taklit etti, ancak gözleri fıldır fıldır sağa sola bakıyor merakla dudağı seğiriyor bu yabancı ülkedeki yeni çevremizi keşfetmek için sabırsızlanıyordu.

"Uslu duracaksın, değil mi Woferl?" diye fısıldadım Woferl'a, annemler La Rochefoucauld ailesini kaldırım taşı yolda takip ederken. Biz de aramızda rahatça konuşabilecek mesafeden onları takip ediyorduk.

"Denerim," dedi. "Ama sana bir şey söylemem lazım."

"Öyle mi? Neymiş o?"

Woferl parmağını kaldırıp yaklaşmakta olduğumuz şatoya, La Rochefoucauld ailesine ait kaleye işaret etti. "Bunun en üstüne çıkmalıyız," dedi. "Orada bizi bekleyen biri olduğunu gördüm."

Parmağını takip ettim, sonunda ben de gözlerimi şatoya diktim. Başta üzerine çok fazla kafa yormadım çünkü fark etmemiştim. Şato bir zamanlar sarp bir kayalık olan bir tepeye dikilmiş ağır tuğla kuleleri ve camsız pencereleri ile bir hisar gibi görünüyordu. Tepenin o kadar üst noktasındaydı ki bulunduğumuz yerden Sen Nehrinin kıyısını görebiliyorduk.

Yeniden Woferl'a baktım. O da boş boş bana bakıyordu. Kafası karışmışa benziyordu, sanki kendi gördüğü şeyi benim göremememi bir türlü anlayamıyormuş gibi.

"En üste çıkmalıyız," dedi tekrar iç kalenin ağır kapılarından içeri girerken. Önümüzde babam ve Sebastian dikkatle Mösyö'yü dinliyor annem ise alçak sesle Madam'la konuşuyordu. Woferl elimden çekiştiriyordu.

"Yanımdan ayrılma," diye fısıldadım ona. Parmaklarımı parmaklarına sımsıkı doladım.

Ama Woferl beni dinlemiyordu. "Kulenin en üstüne çıkmak istiyorum."

Derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım ve annemlerin konuştuklarına kulak vermeye çalıştım. Woferl gözlerini merdivenlerden ayırmadı. Helezon şeklinde ilerleyip duvarın kenarında gözden kayboluyordu. Kısmen de aşağıdaki nehre bakan ufak pencereden gelen günışığı ile aydınlanıyordu. Woferl'ın neden bu kadar yerinde duramadığına anlam veremiyordum. Hâlâ çocuktu ve belki de bugün yaramazlık yapma günündeydi.

Bir şey söylemeden Woferl birden elimden kayıp merdivenlere doğru fırladı. Derin bir nefes aldım. "Woferl!"

Babam arkasını dönüp Woferl'ın aceleyle merdivenlerden çıktığını gördü. Bir şey söylemesine fırsat bile olmadan Woferl gözden kayboldu. Babam kınayıcı bir bakış attı bana. Mösyö ile Madam'dan özür dileyerek reverans yapıp duymayacaklarını bildiğim halde bir şeyler mırıldanıp ben de merdivenlere koşturdum. Babamın, peşimden gelmek isteyen Sebastian'ı durdurduğunu duydum.

"Bırak o getirsin," dedi. "Bu onun sorumluluğu. Nasıl olsa yakın zamanda nasıl bir anne olması gerektiğini öğrenmesi gerekecek."

Kelimeleri diken gibi canımı yakmıştı. İç eteğimi kollarımın arasına toplayıp koştum. Yine, kardeşime öfkelenmeye başlamıştım. Söyleneni dinleyebilseydi keşke, babam da bunları söylemek zorunda kalmayacaktı.

Basamaklar yüksek, eğri ve eskiydi, hatta bazı noktalarda parçalanmıştı. Her basamağın orta yeri yüzyıllardır üzerine basanlardan dolayı çukurlaşmış yıpranmıştı. Ayakkabılarımın oluşturduğu ritim yeni bir melodinin başlangıcı gibiydi. Woferl'a yeniden seslendim. İleriden ayak seslerini duyabiliyordum, ancak çok uzaktan geliyordu.

"Nannerl!" dedi uzaktan gelen ince sesiyle. Sessiz bir keman gibi geliyordu sesi. "Hadi, acele etsene?"

"Hemen aşağıya in!" diye seslendim ona.

"Ama Hyacinth yukarı çağırdı beni! Benimle gelmek istemiyor musun?"

Donakaldım. *Hyacinth ona söylemiş olabilir mi?* Hemen aklıma kardeşimin uykusundan uyanıp tarif edemeyeceği rüyalar görmüş gibi sersem sersem baktığı sabahlar geldi. Ateşli uykusunda göz kapaklarının altında sağa sola dönen gözlerini hatırladım.

Yukarı doğru dolanan merdivenlere baktım. Havada bir başka dünyadan uzanan hafif bir müzik esintisi vardı. İçimde oluşan bir ürpertiyle birden korkmaya başladım. Hyacinth'in ona söyleyip bana söylemediği ne olmuş olabilirdi?

"Woferl!" diye seslendim yine korkumun içinde güç bularak.

Basamaklar devam ediyordu. Ara sıra karşıma bir pencere çıkıyor oradan bakınca tepenin eteklerini, kale hendeğini, nehri ve parça parça gökyüzü ile günışığını görüyordum. Manzara bana çok tanıdıktı, bir sonraki pencereden manzarayı daha iyi görebilmek için yavaşladım. O sırada kaygan bir şeyin üzerine bastım. Aşağı baktığımda bazı basamakların ıslak olduğunu fark ettim, sanki bir yağmur fırtınasından çıkmış gibi.

Daha yükseklere tırmandım. Artık güçlükle nefes alıyordum, fakat Woferl hâlâ çağrılarıma cevap vermiyordu. Sinirlerim iyice bozulmaya başlamıştı. Kendi kendime ona ceza olarak yarınki çalışmasında yanında oturmayacağımı ve beste yaparken benden yardım istediğinde ona yardım etmeyeceğimi söyledim. Ama Woferl bana ne yaptığını zaten hatırlamazdı. Bana sonrasında surat asar neden ona eskisi gibi şefkat göstermediğimi sorardı.

Dinlenmek için bir pencerenin yanında durdum. Basamakların ıslak yerlerinde oturmamaya dikkat ettim. Dışarıda ağaçların rüzgâr eşliğindeki hışırtısını ve nehrin sesini duyuyordum. Dünyadaki her şeyin oturduğum şu basamaklara çok uzak geldiği gibi onlar da bana çok uzak geliyordu. Pencereden dışarı bakıp bir süre öylece düşüncelere daldım. Hafif rüzgârda bir melodi süzülüyordu ama daha ne olduğunu anlamadan birden kayboldu.

İlk o anda fark ettim. Gökyüzü biraz kararmıştı, bulutlar hafif kızıla boyanmış nehir birden gürültülü akmaya başlamıştı. Kale hendeği her zamankinden daha da geniş

görünüyordu. Pencere küçüldü. Başımın üstüne kapanır korkusuyla arkama yaslandım.

Daralan açıklığın arasında iç kalenin zemininin etrafında süzülen karanlık bir siluet gözüme çarptı. Siyah bir paçavraya sarılı ve şekilsizdi. Ellerim titremeye başladı.

Şato artık kesinlikle bir şato gibi görünmüyordu. O artık tepedeki kaleydi.

Pencereden yeniden dışarı baktığımda nehrin karşı kıyısında bekleyen birini gördüm.

Sular kararmıştı, bulanıklıktan dibinin ayırt edilmesi olanaksızdı ve yüzeyin tam altında tuhaf gölgeler geçiyordu, uzun kuyruklu devasa bir yaratığın parçaları.

Nehrin karşı kıyısında duran siluet Hyacinth'di.

Buradan bakınca bile farklı göründüğünü görebiliyordum. Daha da uzamıştı, tenine beyazlık sızmıştı, tıpkı bir ağacın üzerinden rengini soyan kış mevsimi gibi. Parlak mavi gözleri ile bana öyle delici bakıyordu ki birden soluklanmak için pencereden geri çekildim. Kımıldadığım sırada ayağım basamaklardan birinin altında yetişen bir tutam edelvays çiçeğine sürtündü.

Basamaklardan yukarı doğru bakınca çiçeklerin her yeri sardığını fark ettim, etraflarını çimler sarmıştı. Sertçe yutkundum. Her ne kadar beni duymayacağını bilsem de yine de "Woferl," diye fısıldadım.

Pencerenin dışından biri bana sesleniyordu. "Fraulein. Fraulein."

Seslenen Hyacinth'di; onun o tatlı, vahşi, yırtıcı sesiydi. Dudağımdaki öpücük yeniden buz kesti. Titremeye başladım, her ne kadar onun gelmesi için yanıp tutuşuyor olsam da tek kelime etmedim.

"Sevgilim Fraulein," dedi. "Zamanı geldi. Yapmamız gerekenleri yaptık. Şimdi benim için getirdiğin hazineleri kullanma zamanın geldi."

Nefes alışverişlerim çok hızlanmıştı, yeniden pencereden dışarı baktığımda kollarını bana doğru açtığını gördüm. Yüz hatlarını tam olarak seçemiyordum, bana çok uzaktı ama gülümsediğini biliyordum.

"Bana hiç Woferl'a da konuştuğunu söylemedin," dedim sonunda.

Başını olumsuz anlamda salladı. "Kardeşinle birebir konuşmuyorum," diye cevap verdi.

Yalan, diye düşündüm. Çok belliydi. "Ona ne anlatıyorsun peki? Ondan ne istiyorsun?"

Hyacinth başını bana doğru eğdi. "Bu nedir? Beni sorguluyor musun yoksa?" Hafifçe güldü ve kollarını açtı. "Ben senin koruyucunum, her zaman olduğum gibi. Şimdi gel. Bir sonraki görevimiz yaklaşıyor. Ölümsüzlüğünü elde etmende sana yardım etmek için bir sonraki adımı atmalıyım."

Ona baktım, temkinli olmaya çalışıyordum. Bütün bu olanlardan emin değildim. Belki de bana numara yapan Woferl'dı, belki de o yalan söylüyordu bana Hyacinth'le ilgili. "Bir sonraki görev ne?" diye sormaya karar verdim.

Hyacinth nehrin içinde yüzen devasa yaratığı işaret etti, yüzgeçleri siyah ve parlıyordu. "Kalemi saran nehir şu derin sularda kol gezen bir canavar tarafından zehirlendi. Benim için getirdiğin altın ok onun kabuğunu delebilecek nitelikteki tek silah."

Kaya sütunlardan getirdiğim yaylı tüfek zaten elimdeydi. O gecede olanları birden yeniden hatırladım.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye fısıldadım, yaylı tüfeğin tutma yerini parmaklarım bembeyaz olana kadar sımsıkı tutup.

"Çünkü," dedi Hyacinth sesi dehşet içinde. "Beni daha önce soktu."

Silahın okuna yeniden baktığımda ucundaki kan dikkatimi çekti, kararmış ve kurumuştu.

Aşağıda nehirde canavar döndü, yüzgeçlerini çevirdi, suyu bulandırdı. Kardeşim uzaklardan bir yerden bana sesleniyordu.

Yaylı tüfeği yukarı kaldırıp pencere kenarına dayayıp hareket halindeki yaratığa doğrulttum. Ellerimin titremesi bir türlü geçmiyordu. Hayatımda bir böcek bile ezmemiştim ben. Parmaklarım donmuştu, Hyacinth'in bu isteğini yerine getirmek de direniyorlardı.

"Çok fazla beklersen şansını kaybedeceksin," dedi Hyacinth sesi rüzgârın içinde dolanarak.

Kızıl gökyüzü, canavarın tam olarak nerede yüzdüğünü görmemi zorlaştırıyordu. Dudağımı ısırıp bekledim. Garip bir güç beni geri çekiyordu; düşüncelerimin derinliklerinin bilip benim bilmediğim bir güç. Orada bekledikçe zihnim giderek bulanıyordu. Ya gökyüzü fazla kızıldı ya da Hyacinth kocaman gülümsüyordu. Bu küçük prensi bana çeken o ilk dileğimin ne olduğunu hatırlayamıyordum.

"Bekle," dedim alçak bir sesle. "Bana zaman ver. Bir düşünmem lazım."

Birden sessizlik oldu. Sonra Hyacinth bana doğru başını eğdi. "Neyi düşünmen lazım? Kılıcımız bende, onunla nehrin karşı tarafındaki dikenleri kesebiliriz. Sende de yaylı tüfek var, onunla da nehri geçeceğiz."

Gece çiçeğinin dikenleri ne içindi? Yaylı tüfek ve kılıç neden varlardı? Ogre kimdi? Hyacinth Woferl'a neler anlatıyordu? Bütün bu sorular kafamda tek tek birikmişti, sonunda kuru gürültülerinden başka bir şey duyamaz hale gelmiştim. Tepede krallığın yıkık dökük kalesini saran dikenli karaçalıları ve geri dönmeyen genç kraliçeyi düşündüm.

"Hâlâ bekliyor musun, Frauleinim?" dedi Hyacinth. Ses tonu hâlâ kibardı, hâlâ keyifliydi, ama şimdi altında gizli bir sabırsızlık hissetmiştim. "Seni böyle durgunlaştıran şey nedir?"

"Ben..." Genzim kurudu. Birden Woferl'ın ateşi aklıma geldi, Hyacinth ile aramızdaki bağlantılara duyduğum tüm endişeleri. "Kardeşimin neden hastalandığını biliyor musun?" diye sordum.

Bir sessizlik oldu. Keskin, akordan çıkan bir nota havadaki müziği altüst etti. Hyacinth yeniden konuşmaya başladığında ses tonu dargın geliyordu. "Sence kardeşinin zarar görmesinden ben mi sorumluyum?"

Ses tonundaki suçlanmışlık duygusu o kadar deliciydi ki birden sorduğum için pişmanlık duydum. Elbette Hyacinth böyle bir şey yapmazdı. "Özür dilerim," dedim kekeleyerek, kafam her zamankinden daha karışıktı. "Sadece anlamadığım bir şey var. Woferl son zamanlarda sürekli hastalandı, genelde de ona krallıktan bahsettiğimde ya da görevlerimi tamamlamak için sana geldiğimde oluyor. Bazen sersem gibi görünüyor, ya da uykusunda sanki senin adını sayıklıyor."

Bu sefer Hyacinth sessizdi. Yüzü hâlâ bana dönüktü. Etrafımda uğuldayan müzik birden keskinleşti, huzursuzlaştı.

"Çok ayıp," dedi sonunda. Şimdi sesi soğuktu, hatta üzgün. "Ben sana yardım etmek için, senin gizli dileğini gerçekleştirmek için buradayım ve sen bana yardım etmeyeceksin, öyle mi? Yaptığın onca şeyden sonra mı? Ya benim yaptığım onca şey? Ve ne için, bu ufak tefek tesadüflerden ve kardeşinin gördüğü bir rüyadan dolayı mı? Ona zarar verecek bir şey yaptığımı düşündüğünden mi?" Birden kahkaha attı. "Herhalde şimdiye kadar senin için çok şey yapmışımdır. Sen bana güvenmiyorsun, Fraulein. Ve sen hâlâ, şimdi bile sadece Woferl'ı düşünüyorsun. Peki ya kendini? Ya ölümsüzlüğünü? O şimdiye kadar senin için ne yaptı?"

Ellerim şiddetle titremeye başladı. "Ben..." Ona ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Göğsümde büyük bir korku hissi yükseldi.

Hyacinth doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Benimle mutsuz musun, Fraulein?" dedi.

Sustum, öpücüğünün hayaleti kapalı dudaklarımı donduruyordu. *Hyacinth, Hyacinth!* diye fısıldıyorlardı perileri. Arkamdaki karanlık koridoru dolduran mavi ışıklarını, ayak bileklerime dokunan keskin dişlerini fark etmemiştim. Annemle birlikte pazar yerine gittiğimde bana çiçekleri gösterdiğinde kümelenmiş çiçeklerin üzerinde ellerimi dolaştırdığımı anımsadım birden.

Sümbüller, baharın ve yaşamın müjdecisidirler, demişti, *ama aynı zamanda da zehirlidirler.*

Bu sözleri hatırlayınca birden titremeye başladım.

"Sabrım kalmadı artık. Gel de bana bu kale hendeğini geçmem için yardım et," diye tekrarladı. Hava artık kapkaranlık görünüyordu, tablomdaki şarap gibi kızıl tondaydı.

Ona yardım edeceğimi söylemek için ağzımı açıyordum ki, ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadı. Sözler boğazımda düğümlenmişti. Sanki bir şeylerin yolunda gitmediğini belli eden sonsuz hissiyat tarafından geri tutuluyormuş gibi. "Lütfen," diye fısıldadım sonunda. "Bana düşünmem için biraz zaman versen. Benim sorularımı bir cevaplasan..."

Sözlerim kaydı gitti. Korkuyla Hyacinth'in cevabını bekliyordum, Onun öfkelendirmiş olmalıydım. Ama hiç cevap gelmedi. Sonunda pencereye biraz daha yaklaşıp aşağıdaki nehre baktım. Yüreğim ezildi.

Hyacinth yoktu.

Biraz sonra elimdeki yaylı tüfeğin de yok olduğunu fark ettim. Omuzlarım çöktü. Ellerimi göğsüme koydum ve tam orada onun yokluğunun derin boşluğunu hissettim.

Neden tereddüt ettim? Şimdiye kadar çok vefalı olmuştum, o da gerçekten bana çok vefalı davranmıştı. Davranmamış mıydı? Woferl'ı rüyalarında ziyaret etme konusunda neden yalan söylesindi ki? Dudağımı ısırdım, yaptığımdan pişmanlık duyuyordum, kendimden nefret ediyordum.

Bunca zaman sıkıntılı zamanlarımın çoğunda yanımda olan Hyacinth'di. Az önce bana olan güvenini mi yitirmişti? Bütün yerine getirdiğim o görevler... boşuna mıydı? Dileğimi gerçekleştireceğine söz vermişti bana. Peki şimdi ne olacaktı? O olmadan hatırlanmayı nasıl umut edecektim ben?

Birden paniğe kapıldım. Mutlu olduğu anlarda bana iyi davrandıysa onu kızdırdığımda kim bilir bana ne yapabilirdi?

Kendimi toparlayıp basamakları çıkmaya devam ettim, loş ışıkta düşmemeye gayret ediyordum. Kardeşimi bulmalıydım. Şimdi önümü görmede zorlanınca kule daha da korkutucu geliyordu. Basamaklardaki kıvrık, kalıplaşmış tuhaf gölgelerden dolayı adımlarımı hızlandırdım. Havadaki melodide bir uyumsuzluk vardı. Bir daha pencereden bakmaya cesaret edemedim. İç kalenin oraya yakın havada süzülen kara kapüşonlu siluetler görmekten korkuyordum, daha kötüsü, kale hendeğinin iç kenarında beni bulmak için kuleye doğru koşan Hyacinth'i görmekten.

"Woferl!" diye seslendim tekrar.

Ya Hyacinth, Woferl'ı kaçırdıysa? Birden dehşete kapıldım. Basamakların en üstüne çıkıp orada hiç kimseyi görememenin ve Woferl'ın orada olduğuna dair hiçbir işaret dahi bulamamanın korkusu sardı bedenimi.

Sonunda basamakların yukarılarından bana doğru telaşla koşturan duvara vuran ufak ayak sesleri duydum. İçim rahatladı.

"Nannerl!"

Derken onu gördüm, saçları darmadağınık ve ayakkabıları çamur içindeydi. Sıska bacakları elverdiği kadarıyla hızla merdivenlerden iniyordu. Tek eli duvara dayalıydı. Yanıma gelene kadar bekledim sonra sımsıkı elini tutup birlikte basamaklardan aşağıya indik.

"Annemlerin yanından ne cesaretle kaçarsın öyle?" dedim nefes nefese. Korkum öfkeye dönüşmüştü. "Misafirlerimizin önünde ne cesaretle elimi bırakıp kaçarsın?"

"Ben sadece kulenin en üstünü görmek istedim," dedi Woferl tekrar öfkeme şaşırmış bir şekilde. Omzunun üzerinden basamakların karanlığın içine kaybolduğu yere bir göz attı. "Onu duydum, Nannerl. Kalenin tepesine hapsedilmiş biri var. Hyacinth, onun prenses olduğunu söyledi! Onu sana göstermek istemiştim."

Hyacinth söyledi. Kalenin en yüksek kulesine hapsedilmiş genç bir prenses. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim, oyuk göğsümde uğuldayan sessizlik vardı bir tek. Demek ki Woferl küçük prensle tek başına konuşuyordu. Hyacinth ona bir şeyler fısıldıyordu demek.

Hyacinth ne yapmaya çalışıyordu? Bana neden gerçekleri söylemiyordu? Kardeşime rüyalarında, benim orada olmadığım zamanlarda ne anlatıyordu?

Woferl'ın kolunu tuttum. "Hyacinth sana neler söyledi anlata bakalım bana," dedim.

O da kolunu çekiştirdi. "Bana krallıkta olmayı sevip sevmediğimi sordu."

Dahası da vardı, bunu hissedebiliyordum. Ama kardeşim ya bana anlatmak istemiyordu ya da bunun farkında değildi. "Woferl, dur," dedim ısrarla. "Yukarı çıkmıyoruz."

"Ama Hyacinth yukarı çıkmamızı istiyor."

"Onun söylediği her şeye kulak asma." Sesim kısıktı, küçük prens duyar diye korkuyordum sanki."

Bununla birlikte kuşkulu bir bakış attı. "Ama ben ona güveniyorum, Nannerl. Sen neden güvenmiyorsun?"

Sözleri o kadar içtendi ki birden içim ürperdi. Hyacinth onu ne kadar sıklıkla ziyaret etmiş olabilirdi? Woferl'ın yatağında otururken hissettiğim kıskançlık duygusu geldi aklıma sonrasından da hissettiğim suçluluk duygusu. Şimdi

her iki duygu da göğsümde korkuyla kabarıyordu. Yutkunup ince bir siluetle karşılaşma korkusuyla tepemizde yükselen karanlık basamaklara baktım.

"Ben seni güvende tutmaya çalışıyorum," dedim kardeşime.

"Elbette güvendeyim," diye söylendi.

"Hadi gidelim," dedim sertçe.

"Ama ben prensesin sesini duydum yukarıda!"

"Hayır, duymadın," dedim sesimi yeniden toparlayınca. Ama çıkardığım ses de kendi sesimin çatallı gıcırtısıydı.

"Evet, duydum!" diye karşı çıktı Woferl. Elini çekmeye çalıştı elimden ama ben sımsıkı tuttum.

"Hiçbir şey görmedin, hiçbir şey duymadın." Sesim giderek yükseliyordu, giderek korkmaya başlamıştım. Aklımda Hyacinth'in sözleri dolanıyordu. "Bugünlük bu kadar yaramazlık yeter. Annemlerin karşısında beni küçük düşürdün."

Woferl kaşlarını çattı. "Onu duydum, Nannerl. Yemin ederim, duydum. Açamadığım ağır bir kapının ardındaydı."

Onu duymazlıktan geldim. Etrafımızı saran müziğin sesi yükseldi. *Seni korumaya çalışıyorum Woferl*, dedim içimden telaş içinde, her ne kadar onu neyden korumaya çalıştığımdan hâlâ emin olmasam da. Bildiğim tek şey onu gerçek dünyanın güvenliğine geri getirmem gerektiğiydi. Bu tepedeki kaleden ayrılmalıydık.

"Bana neden inanmıyorsun?" dedi Woferl bir kez daha elini benden çekmeye çalışarak.

Bu sefer istemeden kolunu daha sert çekiştirdim. Basamaklara takılıp yere düştü ve dizini sertçe bir taşa çarptı. Ağlamaya başladı.

Durup onu ayağa kaldırdım. Onu teselli etmeye korkuyordum. "Hiçbir şey duymadın, beni duyuyor musun?" diye bağırdım ona. "Sen daha çocuksun. Sırt Krallığı ger-

çek değil. Bunların hiçbiri gerçek değil! Şimdi daha fazla sıkıntı çıkarmadan kes şunu."

Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Ama sen bana krallığa her zaman birlikte gideceğimizi söylemiştin!" dedi. "Hikâyelerimizin sadece bizim hikâyelerimiz olduklarını söylemiştin! Sırlarımızın!"

"Onlar sadece çocuklar için hikâyeler! Ve belki sen de hâlâ bu tür çocuksu sırları seven bir çocuksun, ama ben artık öyle değilim! Şimdi, bu aptal durumdan sıyrılıp bütün bu saçmalıkları unutacaksın... ya da herkesin sonsuza kadar seni küçük bir çocuk olarak mı görmelerini istiyorsun?"

Saçmalık. Bu babamın sözüydü. Kardeşim sanki benden tokat yemiş gibi görünüyordu. *Sen bir çocuksun*, demiştim ona *ve ben değilim*. Dışarıda gökyüzü kızıl tonunu kaybedip yeniden yavaşça aydınlanmaya başlamıştı. Şimdi kardeşimin gözlerini daha net görebiliyordum. Yaşlılardı ama ardında da öfke vardı. Eğilip dizine baktım. Düşmesiyle birlikte çoraplarında bir delik açılmıştı.

"Kendi sırlarını kendine sakla," dedi. Gözlerini ovaladı. "Sana bir daha asla bir şey anlatmayacağım, asla. Eğer tekrar krallığa gidersen, tek başına git ve asla geri dönme."

Onu söyledikten sonra elini elimden çekerek bensiz basamaklardan aşağıya koşturdu. Ona seslenmek istedim, ona çıkıştığım için ondan özür dilemek için ağzımı açtım ama artık çok geçti.

Woferl'ın acımasızlığı tıpkı sevgisi gibi hızla ve şiddetle azaldı. Gecenin ilerleyen saatlerinde nota defterimin sayfalarının karıştırılmış olduğunu fark ettim. Üzerine ilk müzik ölçülerimi, ilk sırrımı yazdığım sondan ikinci sayfayı açtığımda sayfanın yırtılarak ikiye ayrılmıştı.

Parmağımı yırtık kenarlarında gezdirip nota defterimi göğsüme yaslayıp ağlamaya başladım.

YAŞANMAMIŞ RÜYA

Ertesi gün itibariyle Woferl beste yaparken onu izlemem izin vermedi. Klavye başındayken bir tek babamın yanında durmasına izin veriyordu. Babam da bana boş durmak yerine anneme işlerde yardım edebileceğimi söylüyordu. Woferl geceleri bana hikâyelerini anlatmıyordu. Uyku hazırlığı yaptığımızda bana arkasını dönüp beni duymazlıktan geliyordu. Ona Sırt Krallığı'ndan bahsettiğimde ise bana cevap vermiyordu.

Belki ona çıkışıma içerlemişti ve bir daha bana inanmayacaktı.

Bestelerimi alıp onları kalbime gömdüm, artık tamamen tek başıma yapıyordum bestelerimi. Woferl'ın yardımı olmadan bunun altından kalkmak çok zor oluyordu, benim için sessizce mürekkebi ve tüy kalemi klavyenin üzerine bırakan kimse yoktu. Yalnız kaldığım nadir değerli anlarımda daha dikkatli olmalıydım. Hızlıca birkaç satır karalar sonra onları eşyalarımın olduğu kıyafetlerimin en altlarına sıkıştırıp diğer gizli kâğıtlarımın arasına sokuştururdum. Ama artık beni heyecanlandıran bir beste yaptığımda onu paylaşacak kimsem yoktu.

Sırlarım artık sadece bana aitti. Ve bunun için kendimden başka kimseyi suçlayamazdım.

Her geçen gün Hyacinth'i yeniden görmeyi bekliyordum; hanımızın köşesinde durmuş izleyicilerin arasından bana gülmesini, caddelerin gölgeleri arasındaki saklanışını. Uykumdaki0 çatlakların arasına korku doluyordu. Sözümde durmadığım için bana ne yapabileceğini merak ediyordum. İntikam almak, belki de. Beste yapma yeteneğimi benden almak, ya da klavyeyi bir daha çalmamam için görme yetimi elimden almak. Belki de hıncını kardeşimden çıkarırdı. Woferl'ın yanaklarındaki canlılığı sabahın ilk ışıklarıyla birlikte solana kadar almak.

Ya da belki de Hyacinth bana tamamen sırtını dönmüş kardeşimin dileklerini yerine getirmeyi seçmişti. Bu düşünce, yani koruyucumun Woferl'ın isteği üzerine beni terk etmiş olabileceği düşüncesi içimi kemiriyordu.

"Ona bu kadar kızmamalısın, Nannerl," dedi annem bana bir gün. İngiltere topraklarına bir gün önce girmiş olup şimdi Londra'ya gitmek üzereydik.

Sözleri karşısında donakaldım. "Neden?" diye sordum temkinli bir şekilde çünkü Hyacinth'den mi yoksa Woferl'dan mı bahsettiğinden emin değildim.

"O senin kardeşin tatlım ve seni çok seviyor." Annem elimi tuttu. "Ona karşı sabırlı olmaya çalış. Hâlâ çok küçük ve bazen yaramazlığı onu ele geçiriyor. Evlendiğinde bir oğlun olursa beni anlarsın."

Şatoyu düşündüm tekrar, tepedeki kaleyi. Bir süre sonra, "Ben ona kızgın değilim anne, o bana kızgın."

Londra'ya vardığımızda gökyüzü kasvetliydi, güneş neredeyse hiç yüzünü göstermiyordu. Şehrin üzerine etrafı rutubetlendiren ağır bir sis çökmüştü. Yanımızdan geçen insanlar ceketlerini sarıp sarmalıyorlar bize hiç bakmıyorlardı. Hava bir tek Woferl'ı rahatsız etmiyordu. Karşılaştığımız insanlara kocaman gülümsüyor, onlara şarkılar söylüyor ve ufak tefek şakalarıyla onları güldürmeyi be-

ceriyordu. Ne zaman konuşmaya hazırlansam hemen muziplikler yapmaya başlıyordu ve her zamanki gibi ilgi ona kayıyordu... şu an hariç, kardeşim bile beni dikkate almıyordu. Sessizce oturup hiç kimsenin göremediği bir dünyanın içine kayboluyor gibiydim.

İngiltere'de bir hafta geçirdikten sonra Bloomsbury yakınlarında, Londra şehir merkezine gelmeden hemen önce küçük bir hana yerleştik. Johann isimli gençle burada yeniden karşılaştım.

Onu, bir sabah hanımızın girişinde durmuş babamın kral ile kraliçeyi ziyaretinden dönüşünü beklerken gördüm. Woferl, elbette benimle birlikte beklemek istemedi, onun yerine annem ve Sebastian'la birlikte bir yerlere kayboldu. Soğuk havada titriyordum. Havada ağır bir sis kokusu ve tavernalardan sızan bira, tuz ve sirke aromaları vardı.

Johann, yüzünün alt kısmı atkıya sarılı bir şekilde hanımızın önünden geçiyordu. Omuzları soğuktan kulak hizasındaydı, elleri de sıkıca ceketinin ceplerindeydi. Ancak kalkık kaşlarını ve o sevgi dolu kara bakışlarını yakalayabilmiştim.

"Johann?" dedim yine de pek emin olmadan.

Çocuk çoktan önümden geçmişti, ancak beni duyunca aniden durup şaşkın bir şekilde etrafına bakındı. Ona bir kez daha seslenmeye cesaret edemedim. Babam birazdan burada olurdu.

Bir an için Johann'ın sesimi sadece hayal ürünü olduğunu sanıp yoluna devam edeceğini sandım. Ancak tam devam edecekti ki hanın kapısında beni gördü. Sessiz kalmak zorunda olduğumdan ve yüzüm kızarmaya başladığından utandım. Ama yine de kafamı çevirmedim.

Johann hızla yanıma geldi. Rahat konuşabilmek için atkısını indirdi, birden nefesi bir bulut gibi yükseldi. "Sen misin, Fraulein?" dedi. Gözlerinin içi parladı, önümde hızla biçimsizce eğildi. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Ona gülümsemeden edemedim. Aramızdaki o tanıdık dilimizi duymak beni rahatlatmıştı. "Ben de," dedim. "Londra'da ne işin var?"

Johann soğukta gözlerini biraz nemlendirmek için gözlerini kırptı, o sırada kirpiklerinin donukluğunu fark ettim, üzerlerinde boncuk boncuk çiy damlaları vardı. Caddenin ötesini işaret etti. "Babam seneye hukuk okumam için üniversiteye girmemi istiyor. Buraya okulları görmeye geldik." Bana tek kaşını kaldırıp yan yan gülümsedi. "Ama Almanya'da da okuyabilirim, çünkü buradaki okulların hiçbirinin onu cezbettiğini söyleyemem. Oxford'u beğendim, ama yüzünü görmeliydin. Öğrencilerin arsızlığını görünce şoke oldu... gürültülü ve küstah bir tarzları var, her zaman protesto edecek bir şey buluyorlar."

Elimle ağzımı kapatıp gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Kulağa hoş geliyor," dedim öyle bir niyeti olduğundan etkilenmiş olarak.

Johann omuzlarını silkti, hâlâ gülümsüyordu. "Peki ya sen?" dedi. "Sen ailenle beraber mi geldin buraya? Londra halkına konser vermek için mi?"

"Babam kralla görüşmeye gitti," dedim. "Sanırım, yakında Woferl'la birlikte onun huzurunda çalacağız."

"Hiç şüphesiz onu göreceksindir," dedi Johann el kol hareketi yapamadan soğuktan ellerini geri ceplerine sokup. "Duyduğum kadarıyla Amerikalılar kralın vergilerinden mutsuzlarmış ve Parlamentoyu eleştiriyorlarmış. O yüzden keyiflenmek için mutlaka bir eğlenceye ihtiyacı olacaktır."

"O zaman bu durumda Amerikalılara teşekkür etmeliyiz." Bu çocukla gülmek çok kolaydı. Woferl yanımdan

gitmişken ve Hyacinth'den de ses çıkmıyorken bu kısacık anın keyfini çıkarmaya çalışıyordum.

Bana ailesinden bahsetti, sonra da babasından. Pek çok ortak noktamız olduğunu öğrendim. O ve yaşıtım olan kız kardeşi ailenin tek hayatta kalan çocuklarıydı. Kendini Johann'ın eğitimine adamış olan babası ona edebiyat, sanat, yabancı dil ve tarih öğretmeleri için bir öğretmen ve bilim insanı ordusu ayarlamıştı. Bana resim yapmayı çok sevdiğini söyledi.

Birden içimde ona Sırt Krallığı'ndan bahsetme isteği oluştu; oraya dair her şeyi, nefesimi kesen güzelliğini, uyanık rüyalarımda peşimde dolanan karanlığı. O bir ressamdı, o da başka diyarlarda yaşıyordu. Belki beni anlardı.

"Londra'da ne kadar kalacaksın?" diye sordu bana.

"Emin değilim. En az bir ay."

"Seni tekrar görmeye çalışacağım," dedi. Mahcup bir gülümseme belirdi yüzünde, bakışları çok içtendi. "Eğer görüşemezsek sana yazmaya iznim var mı?"

Babam buna asla izin vermez, diye düşündüm. Ama savunma çizgimi çoktan aşmıştı ve Londra'nın soğuk havası beni cesaretlendirmişti. "Evet," dedim. Ona Getreidegasse 9 numaradaki evimizden ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca kalacağımız Londra'nın dışındaki evden bahsettim.

Johann'ın gözlerinin içi parladı. Acaba ben ona nasıl görünüyordum? Kendinden yaşça biraz büyük bir çocuğun karşısında ne diyeceğini bilemeyen, aptal bir kız. Ben babasından sırlar saklayabilen bir kız olarak yetiştirilmemiştim, ancak yine de pek çok sırrım vardı. Fakat bunları düşünmeden ben de Johann'a gülümsedim, şu anda düşündüğüm tek şey ondan bir daha ne zaman haber alacağımdı. Johann atkısını yüzünü örtecek şekilde boynuna sıkıca dolayıp boğuk bir mırıldanmayla benimle vedalaşıp yoluna devam etti. Rüzgâr koyu renk saçlarını darmadağınık yapıyordu.

Onun vedasına karşılık vermekte zorluk çekiyordum, kelimeler boğazımda düğümlendi. Sonunda, kalabalığın içine karışınca kafamı babamın her an gelmek üzere olduğu tarafa çevirdim.

Orada, hanın tam kenarında Woferl'ı gördüm. Kısmen köşenin arkasına saklıydı.

Dondum kaldım, her şeyi görmüş olmalıydı.

Woferl'ın yüzü bana dönüktü. Ne kadardır orada durduğunu ve neler duymuş olabileceğini merak ediyordum, bana gülümsemiyordu ama kızgın da görünmüyordu. Sadece bakıyordu.

"Woferl," diye seslendim ona.

Bana cevap vermedi. Sertçe yutkundum. Hyacinth'in bana görünmeden onun yanında olup olmadığını merak ediyordum. Düşüncesi beni titretti. Kardeşim beni sevdiği zamanlarda sırlarımı içinde saklardı, ancak aramızda hâlâ küskünlük havası esiyordu, tıpkı akorsuz bir nota gibi. Bakışlarında onu benden uzaklaştırıp temkinli olmamı düşündüren bir şey vardı, yapabileceklerinden dolayı beni korkutan bir şey.

Derken babam caddeden koşturarak eve geldi, soğuk rüzgârda gözlerini kısarak bakıyordu, o sırada Woferl gözlerini benden kaçırdı. Hemen arkasını dönüp babama doğru koşup sevgiyle ona gülümseyip babamın ceplerinde şeker olup olmadığına bakmak için ceplerini çekiştirdi. Onları dikkatle izledim. Babam bana başıyla onayladığında ben de ona gülümseyip görüşmesinin nasıl geçtiğini sordum.

"Gayet iyi geçti," dedi bana. "Sarayın huzurunda çalacağız."

Ama yüzü yorgundu, omuzları çökmüştü. Bundan, babamın bu özel konserimizden iyi bir ücret beklemediğini ve kralın kesenin ağzını sıkabileceği anlamına geldiğini anlamıştım. Babamın sesindeki hayal kırıklığını duyunca yüre-

ğim ağzıma geldi. İngiltere bize kazanabileceğimizden çok daha pahalıya mal oluyordu.

Düşüncelerimin keyfimi kaçırmasına rağmen kendimi toparlayıp babama başımla onayladım. "Sevindim, baba," dedim. Gözlerimi kardeşime çevirdim. Nefesimi tutup konuşacağı anı bekledim.

Ama o an hiç gelmedi. Onun yerine Woferl ağzındaki şekeri emiyor sessizce bir başka dünyaya ait bir melodiyi mırıldanıyordu.

O gece rüyamda Johann'ı gördüm. Birlikte İngiliz tipi müstakil bir evin kırlara açılan kapısının kenarında, bahçede, yaşlı sarmaşık yaprakları sarmış duvarının dibinde oturuyorduk. Ay, alışılmışın dışında parlıyordu, kusursuz bir yarım aydı ve Johann'ın yüzünün tamamını aydınlatıyordu. Bu yakın açıdan bana göre tüm Avrupa'nın en hoş çocuğuydu benim için.

"Mutlu musun, Nannerl?" diye sordu. "Hayatının izlediği yolu seviyor musun?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. Gözlerimi ondan kaçırıp uzaktaki safir ağaç siluetlerine odaklandım. Bir yanım Hyacinth'in ortaya çıkmasını bekliyordu ama gelmedi. Mavi pandantif kolyem elimdeydi, baş parmaklarımla cam yüzeyini ovalıyordum. Parmaklarımı kaldırıp havada hareket ettirdiğimde her yer ışıkla dalgalanıyordu. Dokunduğum her yerde müzik çalıyordu. Etrafımızı saran çimler inişli çıkışlı bir deniz gibi dalgalanıyordu.

İşte, burası, bu rüya bana aitti.

Ona döndüm. "Peki *sen* mutlu musun? Dünyadaki başka bir yere seyahat etme hayallerin var mı?"

Johann dudakları yanaklarıma değinceye kadar yaklaştı bana. "Elimizden geleni yapıyoruz." Sonra sarmaşık duvarın üstünden yıldızları işaret etti. "Eğer seni tekrar görürsem, sen de beni tekrar görürsen," dedi, "kaçıp bembeyaz bir kumsalda evlenelim. Yunanistan'a kaçalım, Asya'ya, oradan Amerikalara, istediğin her izleyiciye konser verebileceğin yerlere. Seni o kadar çok severler ki bir daha bestelerini saklamak zorunda kalmazsın. Beni tekrar görürsen benimle birlikte gelir misin? Bana bunun sözünü verir misin?"

Evet, demekten başka bir şansım yoktu, kalbim bana ait olan bu dünyanın arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Dudaklarımda kelimeyi mırıldanarak uykumdan uyandım.

Cam kolyemi avcumun içinde sımsıkı tutuyordum. Uzun bir süre öylesine uyanık bir şekilde uzanıp parmaklarımı cam yüzeyinde dolaştırdım. Sonra yastığıma doğru iç çekip uykusunda düzenli nefes alıp veren Woferl'a baktım, sonra da dönüp cam kolyemi ay ışığına doğru tuttum.

Gözüme farklı görünüyordu.

Gözlerimi kıstım, kaşlarımı çatarak bana yaklaştırdım. Derken birden sessiz bir çığlık yükseldi ağzımdan. Kolyemi kucağıma düşürdüm.

Woferl'ı sarsarak uyandırmak istedim, ama tek yapabildiğim bir zamanlar pürüzsüz, saydam mavilikteki güzelliğe bakakalmak oldu.

Yüzeyi binlerce parçaya bölünmüştü.

HYACINTH'İN İNTİKAMI

Günler sonra babam ağır bir hastalığa yakalandı.

Başta sadece hafif bir soğuk algınlığından, sırt ve boğaz ağrısından şikâyet ediyor bunları gelip geçici bir rahatsızlık olarak görüp pek önemsemiyordu. Ertesi gün ellerini karnında birleştirmiş iki büklüm yatağa girmişti. Annemle Sebastian doktor çağırmak zorunda kaldılar. Ateş, yanan bir bulut gibi yerleşmişti üzerine.

Woferl'la ben klavye derslerimizi mümkün olduğu kadar sessizce tek başımıza sürdürdük. Aklımdan geçenleri kendime sakladım, kardeşimle paylaşmaya cesaret edemiyordum. Paramparça olmuş kolyem şifonyerimin en altında duruyordu.

Woferl Johann'la beni gördüğünden hiç bahsetmedi, babam da bunu asla öğrenemedi.

Babam hastalığını İngiltere'nin havasına, sise ve yağmura bağlıyordu. Planları ve görüşmeleri aksayınca pek çok konserimiz iptal edildi. Almanya'da kazandığımız paralarla geçinmek zorunda kaldık. Bu da babamın hayal kırıklığını derinleştiriyor ve bunun sonucunda durumu kötüleşiyordu.

Sürekli annemlerin yatak odasının etrafında dolanıp annemim babamın alnına koymak üzere ıslak havlu sıkmasını izler olmuştum. Onun solgun, hastalıklı yüzüne bakıp sessizce iyileşmesini diliyordum. Hâlâ benimle konuşmaya

isteksiz olan kardeşim de bana sessizce babamın nasıl olduğunu soruyordu. Ona hiçbir zaman ne diyeceğimi bilemedim. Babamın gölgesi yanımızda dikilmeden çalışmamız çok tuhaf bir duyguydu.

Birkaç haftalık ufak tefek ilerlemeler ve konser iptallerinden sonra annem sonunda hepimizi babamın huzur içinde iyileşmesi için Londra'nın dışında, İngiliz kırsalında, Ebury Row'da Gürcü mimarisindeki küçük bir eve taşıdı. Ev sadeydi ama ferahtı. Oraya vardığımızda ilk kez at arabasından dışarı baktığımda çayırı ve mülkleri hayranlıkla izledim.

Evdeki ilk günümüzde annem klavyenin evin bir köşesine yerleştirilip üzerine örtü örtülmesini istedi. Babamız hastayken çalmamalıydık.

Ama bu Woferl'ın beste yapmasını engelleyemedi. Geceleri onu hep çalışırken görüyordum, babamın ona Frankfurt'taki turumuzdan sonra aldığı nota defterine ölçüler karalıyordu.

Bir öğleden sonra Woferl'ı bahçeye bakan çalışma masasının üzerine kapanmış halde görünce yanına gittim. Konuşmadı ama gözlerini bana dikti, bana doğru bilinçsizce dönerken küçük bedenindeki kımıldamayı gördüm.

"Yazdıklarına bakabilir miyim?" dedim.

Woferl başını kaldırmadı. Eli devamlı kâğıdın üzerine ıslak notalar çiziyordu. "Bitirdikten sonra," dedi sonunda. "Senfonimi bitirmek üzereyim."

Bu bir cevaptı. Kalbim bu hareketinin karşılığında hafif çarpmaya başladı. Şatodaki olaydan beri benimle hiç böyle konuşmamıştı. Belki babamın hastalığı aramızdaki buzları sonunda eritmişti.

Bekledim. Woferl sayfasını bitirip yeni bir sayfaya geçtiğinde onunla tekrar konuşmayı denedim. "Yarın evin etrafını keşfe çıkacağım ve bahçede yürüyüş yapacağım. Bana eşlik eder misin?"

Woferl bir şey söylemedi. Yazdığı ölçüleri görmek için bu sefer omzunun üzerinden baktım. Senfoni hafif ve akışkandı, bir süre önce gördüğüm, ilk sayfalarından hatırladım o canlılık hâlâ geçerliydi. Yavaşça armoniyi zihnimde canlandırarak sayfayı sessizce baştan aşağıya okudum. Gözüm Woferl'ın yazmış olduğu son ölçüye takıldı.

Bir akordu bu; hiç ayrım olmadan birlikte çalan üç nota. "Bu pek uymamış," dedim otomatik olarak düşünmeden.

Woferl kaşlarını çattı. Ben bir şey belirtmediğim halde gözleri aynı akora gitti.

"Haklısın," diye cevap verdi. "Pek uyumadı."

Benimle anlaşmaya varması beni şaşırttı. Uzanıp parmağımı kâğıdın üzerine koyup üç görünmeyen nota çizdim. Aynı akordu, her bir nota peş peşe gelecek şekilde ayrılmış. "Böyle daha iyi olacak," dedim sessizce.

Woferl, uzun bir süre gözlerini sayfadan ayırmadı. Tüy kalemini mürekkep şişesine batırıp eski akorun üzerini çizip benimki ile değiştirdi. O yazdıkça onu dikkatle izleyip benimle ters bir tavırla konuşmasını bekledim.

Ancak bana yeniden baktığında dudaklarında iyi bir müzik ölçüsünün memnuniyetiyle hafif bir tebessüm oluştu.

"Böyle daha iyi oldu," dedi.

Zamanla Woferl yeniden benim fikrimi almaya başladı. Gizlice bestelerimi yaparken beni takip ediyor sevdiği bir ölçü olursa ağzında bir şeyler mırıldanarak beni takdir ediyordu. Evin etrafını keşfetmek için bana eşlik etmedi ama bahçede dolandığım zamanlarda pencereden beni izliyordu. Bazen de eğer keyfi yerindeyse ufacık elini avcumun içine sokup dikkatini başka bir şey çekene kadar elimi tutardı.

Babam yavaşça yatak odasında iyileşmeye başladı. Penceresi kırlara doğru açıktı ve komodin çekmecesi hep bahçenin taze çiçekleri ile doluydu. Soğuk Londra caddelerinden uzak olunca onun da keyfi yerine gelmişti. Zaman zaman annemle kahkahalarını duyardım ya da ılık akşam üstlerinde aralarında bir şeyler fısıldaştıklarını duyardım. Duyduğum bu ses bir yaz yağmuru kadar tatlıydı.

Woferl'ın da sağlığı yerine gelmişti. Yanakları yuvarlak ve pembeydi. O çocuksu kıkırdamaları evin dışına taşıyordu. Hâlâ klavyeye dokunma yasağımız olduğundan günün çoğunu birlikte oyunlar oynayarak geçiriyorduk. Onu eğlendirmek için müzikal oyunlar bulmuş evin içine bulması için biblolar yerleştirmiştim.

Bir gün Woferl, Sebastian'ı odamıza çağırıp ondan krallığın haritasını çizmesini istedi. Şaşkınlıkla dinledim. Woferl'la aramızdaki küskünlük krallıktan dolayı oluşmuştu ancak şimdi bunun bir haritasının çizilmesini istiyordu. Sebastian da çizdi. Kardeşim Sebastian'ın bizim için çizdiği komik küçük kutuları ve tepedeki yamuk kaleyi ile kıvrımlı ağaçları görünce sevinçten kahkaha atıp ellerini çırptı.

Eğlenerek seyrettim ancak kardeşimin coşkusu benim biraz tedirgin etmişti. Krallık kâğıt üzerinde o kadar güçlü ya da korkunç görünmüyordu. Babam yavaş yavaş sağlığına kavuşuyordu. Sebastian'ın Woferl'ı eğlendirmesini izlerken bir yandan krallığın belki de sadece bir peri masalından ibaret olabileceğini düşündüm. Burada, bu gül kokulu günışığına bulanmış evde böyle düşünmemek elde değildi. Hyacinth'i şatodan beri görmüyordum. Woferl da artık kâbuslar görmüyordu.

Belki Hyacinth bizi tamamen terk etmişti. Geceleri buna kafa yormaktan uyuyamıyordum. Çok uzun zaman olmuştu. O kadar ki, artık Hyacinth'in ona olan ihanetimi unut-

muş olmasını ve ona sırtımı döndüğüm için benden intikam almayı düşünmemesini ummaya başlamıştım.

Belki de o hiçbir zaman gerçek değildi.

Hâlâ ara sıra odamdaki gölgelere dalıp gidip oralarda saklanan zayıf bir siluet görmüş hissine kapılıyorum. Küçük prensin benden istediği üç görevi de yerine getirmiştim. Bana söz vermişti. Ona yardım ederdiysem eğer karşılık olarak dileğimi gerçekleştirecekti.

Gerçekten de Hyacinth'le olan ilişkim böyle sessizce mi bitecekti? Kardeşim bensiz ilerleyip babam ona eşlik ederken benim de kaderimde unutulup kaybolmak mı vardı? Woferl bir gün bana dönüp boş bir köşeyi işaret edip, Hyacinth'in tek başına ona geri döndüğünü söyleyecek miydi?

Babam bizi şehre geri götürecek kadar iyileştiğinde Londra'ya çoktan kış gelmiş günler kararmış havalar soğumuştu. Acı bir şekilde kırsalda geçirdiğimiz güneşli günlerin tam zıttıydı. Konserlerimiz makul bir şekilde doluyordu ancak daha önceki turnelerimizle aralarında dağlar kadar fark vardı. Takip eden birkaç ay boyunca bizi hayal kırıklığına uğratan konserlerden sonra babam İngiltere'nin yettiğini düşünüp oradan ayrılmamız için hazırlıklarımızı başlattı.

"Burada Tanrı'nın müziğine karşı bir tutku yok," diye söylendi anneme at arabasıyla Dover'deki rıhtıma giderken.

"Belki de fazlasıyla var, Leopold," dedi annem. "Herr Johann Christian Bach'ın bizzat kendisi, kraliçenin müzik öğretmeni."

Babam buna üzülerek başıyla onayladı. Herr Bach her şeyden önce bize İngiliz kraliyet sarayında bir izleyici kitlesi edinmemizi sağlamıştı. Ama Londra'nın bu müzik ustasıyla nasıl rekabet ederdik? "Ah, Anna," dedi babam iç geçirerek. "Burada yaptığı müzikle geçinen pek çok kişi var. Biz

de başka bir yere gideriz. Lahey'in elçisi bana [illegible] ulaştı. Montmorency düşesi ile çoktan hazırlıklara [illegible]ptım bile."

Annemin yüz ifadesi çok değişmedi ama yüzündeki hayal kırıklığını okuyabiliyordum. "Hollanda'ya gitmeyeceğimizi sanıyordum," dedi. "Salzburg'dan o kadar uzak kaldık ki."

"Prenses-Regent Carolina ve erkek kardeşi [illegible] görmek için sabırsızlanıyorlar," dedi babam. "Prensin on sekizinci yaş gününe çocukların konser vermelerini ve Woferl'ın bestelerinden derlenmiş ciltli bir baskı istediler."

"Cilt mi?" diye sordu annem. "İçinde kaç beste olacak?"

"Oraya vardığımızda altı sonat basılmaya hazır olur diye düşündüm."

Altı sonat. Bu babamın tahmini olamazdı; mutlaka Hollandalıların istediği babamın da yapacağına söz verdiği adetlerdir.

Annemin surat asmasına karşılık babam sesini alçaltıp yumuşak tonuna düşürdü. "Anna," dedi, "Emin ol Londra'dan daha iyi olacak."

"Prusya'da ne olduğunu unuttun mu?"

"Prusya." Babam yüzünü ekşitip ilgisizce elini salladı. "Bu farklı. Hollandalılar bize gulden ödeyecekler, öpücük değil. Bir düşün." Annemin ellerini tuttu. "Her gece hamilerle dolu konserler vereceğiz, opera binaları ve bahçeleri akın akın iyi müziğe doyamayan insanlarla dolup taşacak. Her bir soylu bizi ağırlamak için can atacak. Prenses Carolina bizim büyük hayranımız ve teşriflerimiz için ısrar etti."

Aşağıya baktığımda kardeşimi dudağını ısırmış sessizce babamı izlerken gördüm, hevesle bakıyordu. O da benim kadar iyi biliyordu ki babam bir kere kararını verdiyse onunla asla tartışılmazdı. Hollandalı elçi, Londra turnemizin sonunda kötüye gittiğini biliyordu ve babamı o konserlerin telafisini yapmaya teşvik için bu zayıf anı beklemişti. Ayrıca,

Woferl'ın da gözlerindeki parıltıyı, yorgunluğuna rağmen ona sunulan bu fırsat için can attığını görebiliyordum.

Ama yine de. Altı sonat. Woferl kırsalda kaldığımız zaman zarfında sadece iki tane bestelemişti. Memnuniyetle dört tane daha yazardı. Ama bu kadar kısa zamanda nasıl olacaktı? Babamın böyle imkânsız bir teslim tarihini kabul ettiğine göre birikimlerimiz tahminimden daha çabuk suyunu çekmiş olmalıydı. Ev sahibimiz, Herr Hagenauer, babama yine bir mektup yazıp kiramızı mı istemişti acaba?

"Harika," dedi annem, o da son sözüydü.

Hemen gerekli hazırlık yapıp valizlerimizi hazırladık. Woferl varını yoğunu ortaya koyarak beste yapmaya başladı. Tüy kalemi elinde ve kolunun altında henüz tamamlanmamış notalarıyla onu uyuklarken bulduğumda uyandırıyordum.

Ayrılacağımız gün, babam valizleri bagaja koymak için arabacıya yardım edip elimizde kalan son paramızı da hancıya verdi. Bu sabah keyfi yerindeydi, sessizce tuhaf, bilmediğim bir melodi mırıldanıyordu. Başım öne eğik üstümü ve elbisemi düzeltip yeni şapkamı tülle bağlamakla meşguldüm.

Arabada giderken babamı izledim. Kısık sesle annemle konuşuyordu, onu Hollandalıların bizden istediklerinin teklif ettikleri ücrete değeceğini ikna etmeye çalışıyordu.

"Çünkü başkalarının yapamadığını Woferl başarıyor," dedi kardeşime dönüp, nadir görülen gülümsemesiyle. "Aradıkları şey bir mucize ve o mucize sensin."

Babamın gözlerini bana da çevirmesini, keyfine beni ve gerçekten bir mucize olan ailemizi de katmasını bekledim. Ama beni umursamayıp annemle sohbetine devam etti. Yutkunup camdan dışarı baktım.

Dinlenmek üzere geceyi bir handa geçirdik ve Channel'ı ertesi gün geçtik. Arabamız tıngırdayarak Lahey'in kanallarının üzerinden bakan bir köprüden geçerken babam, ileride yükselen, insanlarla hıncahınç dolu bir opera binası görünce buraya gelmekle ne kadar doğru iş yaptığımızı ve bizim için ne kadar mutlu olduğunu belirtti.

Lahey'deki ilk gecemizde Woferl yatakta yanıma iyice sokuldu.

"Neyin var?" diye sordum.

Başını iki yana sallayıp kaldırmamak için direniyordu. "Kâbuslarımdan korkuyorum," diye fısıldadı. Fısıldamasıyla birlikte odanın karanlık köşelerinde bir kıpırdanma oldu.

Ertesi sabah, hatırlayamadığım rüyalarımın bulanıklıklarıyla sersem bir şekilde uyandığımda babam çoktan etrafta dolanıyordu. Üstüne ceketini geçiriyor annem de yakasını düzeltiyordu. "En güzel hediye," diyordu anneme.

Yatakta doğrulup babama baktığımda odadaki masanın üzerine bir kitap bırakıp telaşla kapıdan çıktığını gördüm. Annem de peşinden gidiyordu.

Gözlerimi tekrar kitabı çevirdim. Hayal meyal babamın Woferl'ın bestelerini prens ve prensese verilmek üzere ciltlettirmeyi planladığını hatırladım. Gözlerimi kırpıştırdım, o kitabın çoktan hazır olduğunu görünce şaşırdım. Woferl durmaksızın beste yapmıştı ancak ne kadarını bitirdiğini ve daha ne kadar yapması gerektiğini az çok tahmin edebiliyordum. Sahi, ciltletmek için yeteri kadar beste yapmış mıydı? Cilt oldukça kalın görünüyordu. Babam kardeşimin eski bestelerinden de eklemiş olmalıydı doldurmak için.

Meraktan yataktan kalkıp annemle babam gelmeden yazı masasındaki kitaba bir göz atmak istedim. Arkamda

Woferl hâlâ uyuyordu. Dikkatlice elimi kitabın üzerinde dolaştırıp kapağını açtım.

Başta gördüklerime hiçbir anlam veremedim. Tıpkı bir ayna gibiydi, tek fark siyah notaların olduğu bir kâğıdın içindeydi. Bu notaları biliyordum, her birini tek tek.

İlk sayfayı çevirdim, sonra diğerini ve diğerini, daha hızlı ve daha hızlı.

Gözlerimi kapadım, başım dönüyordu. Bu rüyadan uyanıp yatağımda bulmak istiyordum kendimi. Ancak gözlerimi açtığımda cilt hâlâ elimdeydi. Benim müziğim hâlâ oradan bana bakıyordu.

Benim müziğim. Woferl'ın değil. *Benim*.

Ellerim o kadar titriyordu ki ince kâğıdı yırtarım diye korkuyordum. Birden hıçkırıklara boğulup bir adım geri attım... Sonradan sendeleyerek bacaklarım güçsüz düştü ve birden eteklerim etrafımda toplanmış bir şekilde kendimi yerde buldum. Köşede, Woferl uyanmak üzere gözlerini uykulu bir şekilde ovuşturuyordu. "Nannerl?" diye mırıldandı. "Ne oldu?"

Ona cevap vermedim. Hiçbir şey anlamıyordum.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Sersem bir şekilde odaya bakındım. Sonra ayağa kalkıp sandığıma gittim. Telaş içinde içini karıştırdım. Elbiselerim, ayakkabılarım, saç tokalarım, her şey havada uçuşuyordu, sonunda bomboş bir tabana bakakaldım.

Sandığa tutundum.

Düzgün bir şekilde katlı duran parşömen kâğıtlarım, kendi yarattığım ve aylardır dikkatlice herkesten sakladığım bütün o bestelerim, hiçbir yoktu.

Woferl, yüz ifademi görünce panik içinde hemen ayağa fırlayıp yatakta doğrulmuştu. "İyi misin?" dedi. "Yüzün solgun görünüyor."

Dünya etrafımda dönüyordu. "Babama sen mi söyledin, Woferl?" diye fısıldadım, sözler kendiliğinden dökülüyordu dudaklarımdan.

"Neyi?" dedi Woferl. Doğrudan gözlerinin içine baktığımda gözlerini bir an olsun bile kırpmadı. Kafasının karıştığı yüzünden okunuyordu, sözlerimdeki kırıcılıktan bembeyaz olmuştu. Gözlerini sandığımın etrafında toplanmış eşyalarıma çevirdi.

"Bestelerimi babama sen mi söyledin?" dedim. Sesim titriyordu.

Bir anda kardeşimin yüzünde idrak belirtisi oluştu, peşine de korku. "Asla öyle bir şey yapmam," dedi.

Boş çekmeceme yaslandım. Düşüncelerim kafamda dur durak bilmeden dolanıyordu, sonunda olduğum yerde sallanmaya başladım. Bu olamazdı. *Bu olamazdı.* Kendimi toparlayıp sendeleyerek masada halen açık duran cilde bakmak için kendimi zorladım. Sayfalar oradaydı. Notalar oradaydı. Bestelerim sandıktan alınmıştı, babam tarafından çalınmıştı.

Ya da küçük bir prens tarafından.

Hyacinth, Hyacinth, Hyacinth. İsmi düşüncelerimde çan gibi çalıyordu.

Onun sessizce hayatımızdan çıkmış olduğunu düşünmekle ne büyük aptallık etmiştim. İşte yeniden buradaydı, işte parmakları havanın içinde uçuşuyordu. Beni en güçlü nereden vuracağını her zaman bilmişti ve bunu bana karşı kullanmak için ona sırtımı döneceğim güne kadar beklemişti. Anlaşmamızı ben bozmuştum, bunun neticesinde o da benim dileğimi benden alıp kardeşime vermişti.

Bu Hyacinth'in intikamıydı. Beni cezalandırmak için planladığı bir hainlikti.

Woferl yeniden seslendi bana yataktan ama onu güçlükle duyuyordum. Cildin her sayfasını sonuna kadar karıştırdım.

Bana ait altı sonat, üzerinde ufak tefek değişikliklerle. Her zaman hayalini kurduğum gibi bir cilt halinde basılmıştı ama hiçbir yerde adım yazmıyordu. Tam tersine, Woferl'ın imzası vardı.

Wolfgang Amadeus Mozart benim müziğimi çalmıştı.

ANLAŞMA

Ne çığlık attım ne de ağladım. Woferl bana iyi olup olmadığımı sorduğunda ona cevap vermemeye devam ettim. Sebastian etrafımızdayken davranışlarımı değiştirmedim ya da konuyla ilgili annemle babama tek kelime etmedim.

Ne gereği vardı?

Onun yerine öfkemi içime atıp kendi kendimi yiyip bitirdim.

Aynı gün akşam üstü erkenden yatağa girdim, sersem gibiydim ve yaralıydım. Ertesi gün olduğunda ateşten yanıyordum ve kusmaya başladım. Kaslarım o kadar ağrıyordu ki gözyaşlarımı zor tutuyordum. O gün Sebastian taşıdı beni yatağıma. Cildim bembeyazdı ve terden sırılsıklamdı, gözlerim ise şiş ve yorgun. Göğsümde kırmızı noktalar belirdi. Saçlarım nemden tutamlar halinde enseme alnıma ve omzuma yapışıyordu. Güçlükle nefes alıyordum, ciğerlerim efor sarf etmekten tahriş oluyordu.

Annem panik içinde Hollandalı elçinin önerdiği bir doktoru çağırdı ve aynı akşam onu otelimize getirdi. Tepemde öyle bir renk bulutu gibi dikilmişti ki adamın ciddi yüz ifadesini neredeyse göremiyordum. Anneme kalp atışlarımın yavaşladığını ve ciddi tehlike altında olabileceğimi söyledi.

Benden önce kan aldı sonra da beni acı bir sıvıya bağlayıp yanımızdan ayrıldı.

Uykuya dalıp dalıp uyandım. Günler birbirine girmişti. Etrafımda neler olduğunu anlamada güçlük çekiyordum. Tek bir şey haricinde. O da prens ile prensesin huzurunda verilecek konserin ve onlara teslim edilecek cildin tarihinin gelip geçtiği. Babamla Woferl bensiz katılmışlardı.

Zaman zaman sanki başucumda annemle babamın kısık seslerle konuştuklarını görüyordum. Diğer zamanlarda ise Woferl'ın yüzünü görüyordum; hüzünlü ve korku dolu. Benimle konuşmaya çalışıyordu. Avcumun içinde tuttuğum yumuşacık ellerini anımsadım. Benden sürekli özür dilediğini, ne yapması ya da söylemesi gerektiğini bilmediğini, hiçbir fikri olmadığını söylediğini duyar gibiydim.

Yakınımda olduğunda kafamı çeviriyordum. Gözünün içine bakamıyordum.

Woferl babama bestelerime yaptıklarından dolayı tepki göstermiş miydi bilmiyordum. Artık benim için ne zaman uyanık ne zaman rüyada olduğumu ayırt etmek zordu. Ama ailede kimse bu konu hakkında konuşmuyordu, en azından benimle. Ben de hiç sorgulamadım. Sebebini biliyordum. Babam için basit ve mutlak bir karar olmuştur.

Paraya ihtiyacımız vardı, Woferl'ın da verilen zamanda cildi tamamlamasına imkân yoktu ve halihazırda benim bestelediğim ve benim imzamla basılamayacak tamamlanmış bir sürü beste vardı. Babam benim bestelerimi bu şekilde feda etmeye hazırdı elbette.

Haftalar ilerledikçe hastalığım giderek kötüleşti. Günde pek çok kez uykularımda debelendiğim kâbuslar görmeye başladım. Annemle Sebastian odama girip bir şeyler mırıldanarak beni sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Babam ayak ucumda dualar ediyordu. Annemin sırtında solgun bir çift kanat görüyordum, ayakları da sanki yere sabitlenmişti,

sanki krallığın yer altı mağarasında hapsolan peri oymuş gibi. Etrafımda dolanıp ağlıyordu. Kardeşim elimi tutup bana anlayamadığım sorular soruyordu. Yatak odamın zemini edelvays örtüsüyle sağa sola savruluyordu. Karyola direğimi tuhaf yosunlar ve mantarlar sarmıştı. Bir tane değil, iki tane ay penceremden odamın zeminini aydınlatıyordu. Gece gökyüzünde giderek birbirine yaklaşıyorlardı.

Bazen, Johann'ı yüzünde ciddi bir ifadeyle yatak kenarımda otururken buluyordum. *Mutlu musun?* diye soruyordu bana. Ben de ağzımı açıp tek kelime edemiyordum.

Düşüncelerim bulanıyordu ve giderek kafam karışıyordu. Bazı zamanlarda neden bu kadar öfkeli olduğumu, ya da göğsümü yarıp kaburgalarımı açıp benden ruhumu neyin çaldığını bile hatırlamıyordum.

Bir gece penceremin kenarından tepedeki kaleden gelen kıvrık elli yırtık pırtık pelerinli, kapüşonlu hayaletlerin, o karanlık biçimsiz şekillerin geçtiğini gördüm. Onları oradan yok edip bir zamanlar Woferl hastalandığında ona yaptığım gibi odama daha çok mum getirmek istedim. Ancak odada benden başka kimse yoktu. Bu yüzden öylece uzanıp çaresiz bir şekilde şafak vakti onları kovalayana kadar içimde yükselen korkuyla onları izledim.

Her zamandan daha kötü bir gecede, dudaklarımda Hyacinth'in adı aniden uyandım. Rüyamda ona sesleniyordum. Odamın gölgeleri iç geçirip nefes alıyordu. Hezeyanımın içinde bekledim, ürkerek dönüşünü bekledim.

⚜

Ben giderek kötüleşirken babama altı sonatımın Prenses Carolina tarafından beğenildiğini ve herkesin Woferl'ın yeteneğinin mucizesine hayran olduklarının haberi geldi. Babamı Londra'dan Fransa'ya kadar izleyen Hollandalı elçi

ailemle yemek yemişti, annem bana sonradan söyledi. Öğle yemeklerini yerken bir yandan babama bu kadar kısa sürede gelmeyi kabul ettiği için ona teşekkür etmişti.

Babam cepleri parayla dolu geri gelmişti.

Annem talihsizliğim hakkında hiç konuşmadı benimle, en azından doğrudan değil ama çok yaklaştı. Bana Hollandalı elçinin hikâyesini anlatıyordu aralarda mola verip tereddüt ederek. Çünkü acıma acı katmak istemezdi özellikle ben ona sormasaydım.

O gün gecenin geç saatinde babam odama girdi. Onu daha mutlu görmeyi bekliyordum çünkü prenses ona iyi bir meblağ ödemişti. Ama gözleri oyuklaşmış, kaşları çatıktı. Omuzları çöküк bir şekilde içeri girip yatağımın kenarındaki sandalyeye oturdu ve elimi avcunun içine aldı. Ateşimden güçlükle hissediyordum babamın elini, ama elinin soğukluğunu hatırlıyordum.

"Cesur olmalısın, Nannerl," dedi babam. "Ateşin canını yok yakıyor, biliyorum."

Babamın yüzüne odaklanmaya çalıştım ancak gözlerim bulanık görüyordu ve bu da baş ağrımı tetikliyordu. "Ölüyor muyum?" dedim babama. Hatta bir yanım şiddetle bunun gerçek olmasını bile umuyordu, sırf babamın yüzünü acıyla buruşturup buruşturmayacağını görmek için.

Babam elimi bırakmıyordu. "Prenses sevgilerini yollayıp geçmiş olsun dileklerini iletti. Senin için dua edeceğini söyledi. Woferl bana devamlı senin iyileşeceğini söylüyor. Bundan eminmiş." Gülümsedi, sonra huzursuzca kımıldadı. Bir an için sandalyenin, sırtını rahatsız etmiş olabileceğini düşündüm. Kısa bir sessizlikten sonra konuşmaya devam etti. "Seni bu durumda görmeye dayanamıyorum," dedi bu sefer daha yumuşak bir ses tonuyla. "Woferl'ın krizlerine ve hastalıkların alıştım ama senin durumuna..."

Babamın kızı olan parçam tüm olanlara rağmen ona endişe etmemesini, iyi olacağımı söylemek istiyordu. Ama öylece uzanıp ona baktım, ona bu rahatlama hissini vermek istemiyordum, acısına acı katmak istiyordum.

Uzun bir süre dikkatlice yüzümü inceledi. Olanlarla ilgili bana bir şeyler anlatıp anlatmayacağını merak ettim, tabi eğer sonunda bunu kabul ederdiyse. Bekledim, oda bir anda bulanıp sonra yeniden netleşiyor sonra yeniden bulanıklaşıyordu, babamın yüz ifadelerine odaklanmak için çabalıyordum.

Bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu, sonra birden fikrini değiştirmiş gibi konuşmaya girdi. "Woferl bana pek çok kez senin yanında kalmak istediğini söyledi. Neden çağırmıyorsun onu yanına?"

Cevap vermedim. Ne diyebilirdim ki? Babam müziğimi alıp kardeşime vermişti ama yine de onu yanıma çağırmadığım için kötü olan bendim.

"Ona kızma, Nannerl," dedi babam. Bakışları ciddiydi ama sert değildi. Hatta bakışlarından bana biraz acıdığını bile düşünüyordum, ya da belki de Woferl'a acıyordu. "Seni çok seviyor ve senin için çok endişe ediyor."

Hâlâ ona cevap vermeyince utanma inceliğini gösterip başını öne eğdi. Bir süre sonra ayaklanıp başını iki yana sallayıp sessizce duyamadığım bir şeyler mırıldanıp odamdan ayrıldı.

Ağlamaya başladım; içimden geldiği gibi, sessizce ve için için. İçimdeki acıyı daha fazla tutamıyordum. Duramıyordum. Gözyaşlarım sel olmuş yüzümden akarken yanaklarım ve kulaklarım ıslanıyor zaten nemli olan saçlarımı daha da ıslatıyordu. Oradan yastıklarımın üzerine damlayıp koyu halkalar oluşturuyorlardı.

Senden çalmanı ister, çalarsın. Reverans yapmanı ister, yaparsın. Sana yapman gerekeni söyler, yaparsın ya da

yapmazsın. Sana kızmamanı söyler, sen gülümsersin, başını öne eğersin, susarsın ve istediğinin bu olduğunu düşünüp dediğini yaparsın. Derken bir gece fark edersin ki kendinden o kadar çok şey vermişsindir ki ona, onun için bir reverans, gülümseme ve sessizlikten başka bir şey değilsindir. Değilsindir.

Günler geçti, sonra haftalar. Her ne kadar yatakta doğrulmam tüm gücümü yitirmeme sebep olduysa da Lille'e gitmek üzere Lahey'den ayrıldık. Yavaş yavaş kaybolduğumu hissediyordum. Nefes alışverişlerim daha hırıltılıydı, daha sık öksürüyordum, sanki göğsümdeki tek bir çetin taşı bile çıkarıp kaldıramıyormuşum gibi. Artık parmak eklemlerimi çok net görebiliyordum. Woferl yatak odamın kapısında bekleyip kocaman acı dolu gözlerle izliyordu beni. Annem de pek çok kez yanıma oturduğu zamanlarda başucumda ağlıyordu. Elimi tutup o kadar çok konuşuyordu ki benimle bazen dediklerini anlayacak enerji bile bulamıyordum.

"Cesur ol, Nannerl," diyordu, tıpkı babam gibi. Ancak daha sonra öğrenecektim ki demek istediği şey, ölüme karşı cesur ol demekti. Ailem çoktan papazın bana son duasını okuması için gün bile kararlaştırmıştı.

Nihayet, iki hafta sonra, Hyacinth, ölmeden önce bir daha hiç göremeyeceğime inandığım bir gün, bana geldi.

Başta onu tanımadım. Yatak odam çok loşlaşmıştı, çünkü mum ışığı az yanıyor ve karanlığa gömülüyordu. Penceremin dışında hareket eden kapüşonlu siluetler görmeye alışmıştım artık. Onları şimdi de görüyordum, şekilleri duvarların üzerinde hareketli gölgeler oluşturuyordu. Odanın köşesinde parça parça mantar ve asmalar yetişiyordu, kırmızı ve tehlikeli.

Gözlerimi kırpıştırınca terler damladı. Bu gece gölgelerin gerçek ağırlıkları vardı, gerçek varlıklar gibi. O gölgelerden birinin Hyacinth olduğunu kavramam biraz zaman aldı.

Onu son hatırladığım gibi görünmüyordu. Bir zamanlar solgun olan teni kış mevsiminde ölen bir huş ağacı kadar bembeyaz renk atmıştı ve mavi gözleri altın rengine dönüşmüştü. Onu şatoda gördüğümden daha uzundu. Üzerime eğildi. Gülümsediğinde ağzı o kadar genişliyor ve korkunç bir görünüm alıyordu ki gözlerimi kapamak istedim. Dişleri de daha keskindi; yan yana sıralanmış binlerce iğne. Gözbebeklerini neredeyse göremiyordum artık, altın renk o kadar açıktı ki göz akıyla bir bütün olmuştu.

Beni korkutmasına rağmen yüzü her zamanki gibi pürüzsüz ve güzeldi.

"Ne kadar kötü durumdasın, Fraulein," dedi bana. Ses tonu değişikti, kulağı tırmalıyordu ama hâlâ vahşi ve unutulmazdı. "Özlediğin için mi çağırdın beni?"

Başımı kaldıracak gücüm yoktu. Ciğerlerim güçlükle inip kalkıyordu, derken birden öksürük krizine kapıldım. Yatağımın kenarında dolaşırken ona bakarak nefes alıp vermeye odaklandım.

Hyacinth'in gözleri alev alevdi. "Söyle bana, Frauleinim, seni son gördüğümden beri nasılsın?"

"Bana koruyucum olduğunu söylemiştin." Sesim kısık ve yumuşak çıkıyordu. "Ve sonra bana yalan söyledin. Woferl'ı gizlice ziyaret ediyorsun. Dileğimi kardeşime verdin."

Anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Zavallım sevgilim benim," dedi tatlı bir ses tonuyla. Elini bana uzatıp yanağıma dokundu. Elinin soğukluğuna sıçradım. "Sana ihanet eden kardeşindi. Bunu göremiyor musun? Tarihin seni yüceltebileceği şeyi elinden aldı. Hatırlanan o olacak, unutulan ise sen. Beni bu yüzden çağırdın, öyle değil mi? Kendine bir bak, Maria Anna Mozart, ölüm döşeğinde güçlükle

nefes alıyorsun. Biliyor musun, bunu çoktan gördüm ben. Senin zamanın geldi. Eğer bu gece ölürsen, tarih seni sadece kardeşinin ablası olarak kaydedecek, güzel yüzlü ve mütevazı başarıları olan kız. Halktan biri."

Gözlerimi kapadım. Onu görmeye hazır olduğumu sanmıştım ama bu sözleri canımı acıtıyordu.

"Kardeşini hâlâ seviyor musun, Nannerl?"

"Evet."

Hyacinth bana sitemli bir bakış attı. "Gerçekten hâlâ seviyor musun, Fraulein?" diye sordu tekrar.

"Bilmiyorum," dedim kaşlarımı çatarak. Cevabım kafamı karıştırmıştı.

Küçük prens o kadar yaklaşmıştı ki bana nefesinin ağır kokusunu alabiliyordum, deniz altı mağarasının kokusu. Gülümsedi. Tenime vuran nefesi buz gibiydi. "Sen ve ben, biz biriz, Nannerl. Ben senin arkadaşınım. Arkadaşlar birbirlerine yardım ederler ve birbirlerinin sıkıntılı olmalarını istemezler. Ben senin olmak isteğin kişi olmana yardım edebilirim. Seni iyileştirebilir ya da arkandan sadece annen, baban ve kardeşin yas tutacak şekilde bugün ölmeni sağlayabilirim. Ancak ben sadece sana yardım etmeme izin verdiğin müddetçe sana koruyuculuk yapabilirim. Şimdi, istediğin nedir?"

Küçükken rüyamda krallığı ilk kez gördüğüm geceyi düşündüm yine. Dünyaya gönderdiğim dileğimi düşündüm, babası tarafından geride bırakılma korkusu olan masum umutlarla dolu bir kızın dileği.

Hatırlanmayı o kadar çok istemiştim ki.

Şimdi ise konuştukça kelimeler dudaklarımdan bir kış rüzgârı gibi sert ve soğuk bir fısıltı gibi dökülüyordu dudaklarımdan. Dileğim değişmemişti. Sadece dikenleri çıkmıştı.

"Bana ait olanı istiyorum," dedim. Yeteneğimi. Bestelerimi. Hatırlanma hakkımı. Hatıramın yaşatılmasını.

Hyacinth gülümsedi. "Çiçek, ok ve kılıç bende. İlk dileğin hâlâ kulaklarımda yankılanıyor. Ölümsüzlüğün." Harika sarı gözlerini kıstı. "Anlaşmamızı tamamlamak istiyor musun?"

Başımla onayladım. "Evet," dedim ve sözü orada bıraktım. Başladığım şeyi bitirme zamanım gelmişti.

Hyacinth de başını onaylarcasına hafifçe eğdi. "O zaman kardeşine söyleme," dedi. "İki hafta sonra gece yarısı bu odada buluşalım ve tıpkı arkadaşların yaptığı gibi birbirimize yardımcı olalım."

KULEDEKİ PRENSES

Ertesi hafta gücüm artmaya başladı.

Ateşim azaldı, görüş kabiliyetim güçlendi ve göğsümdeki pembe noktalar ten rengini alana kadar açıldı. Yanaklarıma canlılık geri geldi. Saçlarım ise artık tutam halinde enseme yapışmıyordu. Annem kafamı yastıklarımdan kaldırıp hafif bir çorba içtiğimde bu sefer mutluluktan ağladı.

Bir haftalık bir zaman içinde artık yatakta rahatça doğrulabiliyor pencereme kadar yürüyüp Lille sokaklarına bakabiliyordum. Doktor şanslı olduğumu söyleyip duruyordu. Benim gibi güzel bir kızı yanına almamakla Tanrı'nın bana merhamet gösterdiğini söyledi.

Zarif bir şekilde ona gülümsedim. Beni iyileştirenin kim olduğunu çok iyi biliyordum ve onun Tanrı'nın acıma duygusuyla işi olmazdı.

Bir tek Woferl görmüştü farkı. Yine eski disiplinimle klavyede çalışıyor, uslu bir şekilde babamın talimatlarını ve eleştirilerini uyguluyordum. Hâlâ Sebastian'la sohbet edip boş zamanlarımızda Woferl'a hikâyeler anlatıyordum. Ama gözlerim değişmişti; aramızdaki sevginin kati suretle değiştiği gibi, tıpkı Hyacinth'in değiştiği gibi. Kardeşime iyi geceler demek için sarıldığımda artık rahatça ve eski sıcaklıkla sarılmıyordum. Bana dokunduğunda eskisi gibi

ellerini avcumun içine alıp sıkmıyordum. Bestelerini yaparken onu izlediğimde, ölçüde tril yerine bir set arpejin uygun olduğunu bilsem bile sesimi çıkarmıyordum.

Bazen Woferl'ın hatalarını kasten sırf beni test etmek için yapmış olabileceğini düşünüyordum. Neyse neydi. Artık ona odaklanmıyordum.

İki hafta geçti. Sonunda Hyacinth'e söz verdiğim o gece yarısı geldi çattı. Yatağımda uyanık bir şekilde uzanıyordum. İyileştikten sonra artık bir odada yalnız kalmama gerek yoktu. Annemle babam da odalarına kavuştuktan sonra Woferl yeniden benimle uyumaya başladı. Fiziksel yakınlığımız ona karşı olan tutumumu değiştirmedi. Ona karşı hâlâ mesafeliydim, hatta mümkün olduğu kadar yatağın diğer ucuna kayıyordum. Woferl da bunu anlayıp kendi tarafında kalıyordu.

O gece karanlıkta kardeşimin sık nefes alışverişlerini dinledim. Bu kadar büyüdüğünü fark etmemiştim. Ama o hâlâ top gibi kıvrılarak uyuyan ufak tefek bir çocuktu. Bir keresinde bana böyle yatmasının sebebini ayaklarını yatağın altındaki hortlaktan koruduğundan olduğunu söylemişti, yorganın doğaüstü şeylere karşı bizi koruyan bir bariyer olduğunu söylemişti. O zamanlar çok eğlenmiş buna gülümsemiştim. Şimdi ise ayaklarımı kendime çekip sımsıkı kıvrılıyordum.

Tam Hyacinth'in geleceğinden, randevumuzu hatırlayacağından ümidimi kesmiştim ki odamızın kapısına sessizce bir şey sürtündü. Ani bir dürtüyle yataktan kalkıp duyduğum sese doğru yürümek istedim.

Doğrulup ayaklarımı yataktan sallandırdım, kardeşimi uyandırmamak için dikkat ediyordum. Zemin ayaklarımın

altında buz gibiydi. Titriyordum, dirseklerime acınası bir şekilde sarıldım. Tuhaf gümüş bir ışık, ay ışığı olamayacak kadar ürkütücü, kapının altındaki çatlaktan içeri girip zemini beyaza kapladı.

Kapıya gidip kolu indirdim. Gecenin erken saatlerinde babam kapıdan geçerken kapıyı çekip sürgüyü kilitlediğinde kapı bir canlı gibi inleyip gıcırdamıştı ama şimdi sessizce açılıyordu. Koridordan geçip yanından geçtiğim ışık dilimlerini ve karanlığı sayarak merdivenlerden indim.

Hyacinth beni orada bekliyordu, tam merdivenlerin başında.

Ağzı, bıçağımsı dişleriyle suratında sanki bir yarık açmıştı. Boynunda ve göğsünde kaslar çıkmıştı. Ona yaklaşmam için bana işaret etti. Birden ondan koşarak kaçmak istedim, merdivenlerden çıkıp geri yatağıma gidip Woferl'a olanları anlatmak istiyordum. Ama kardeşim artık benim arkadaşım değildi.

Korkumu hisseden Hyacinth eliyle çeneme dokundu. "Söyle bana Fraulein," diye fısıldadı. "Sırt Krallığı'nı en son ne zaman gördün?"

"Kuledeyken," diye fısıldadım. "Woferl'la birlikte."

Bana dikkatli bir şekilde baktı. "Evet," dedi. "Hatırladığım kadarıyla biraz bozuşmuştuk o gün."

Sertçe yutkundum. Onu yeniden kızdırmış olabilir miyim diye düşündüm.

Ama o bana hemen gülümsedi. "Krallığa son geldiğinden beri fark edeceğin üzere pek çok şey değişti. Sonuçta dünyanda senin başına pek çok şey geldi, öyle değil mi?" Eliyle Lille caddelerini gösterdi, sanki oraları özellikle vurgulamak ister gibi.

"Ne yapayım?" diye sordum ona.

"Gözlerini kapat, Fraulein," dedi.

Önce tereddüt ettim ama sonra dediği gibi yaptım.

"Şimdi aç," diye devam etti. "Ve beni takip et."

Gözlerimi açtığımda Lille kaybolmuştu. Yerinde neredeyse birbirine dokunacak kadar yakın duran ikiz ay ışığının altında daha önce hiç görmediğim bir orman vardı. Ağaçlar, sanki kovalarca boya ile boyanmış gibi simsiyahtı. Dalları yamuk yumuk eller gibi yerlere doğru sarkıyordu, kökleri ise acı içindeki ayak kemerleri gibi toprağı yararak çıkıyordu. Hepsi birbiriyle bir alan savaşına girmiş gibi birbirlerini ittirerek uzuyorlardı.

Üzerimizde gökyüzü kızıl ve öfkeli biçimde alçaktan seyrediyordu.

"Ağaçlar neden değişti?" diye sordum kekeleyerek.

"Değişen *sensin*," dedi hemen Hyacinth. Yüzümü incelemek için iyice yanıma geldi. "Ah, demek ki büyüdükçe burası ilgini çekmeye başladı. Bir zamanlar buradan korkardın ve şimdi buraya geri dönmek için can atıyorsun. Her zaman elde edemediğin şeyi istiyorsun, Fraulein."

Birlikte ormandaki girintili çıkıntılı patika yola gittik, yerdeki çamur şimdi ağaçların rengi gibi karaydı. Bir yana doğru eğik duran tabela çürüdüğünden okunaklı değildi. Kaldırım taşları yarık ve üstleri kül doluydu. Kar yol kenarında is gibi birikmişti. Ağaçlarla iç içeydik. Dalları geceliğimin kenarlarını tırmalıyor, kökleri de yerden her an beni kapacakmış gibi beni tehdit ediyordu. Arkamıza baktım. Otelimiz artık görünmüyordu. Ağaçlar geldiğimiz yönü tamamen örtmüştü.

Sonunda Hyacinth eliyle ufku işaret etmek için durdu.

İşte, kale göründü, çok uzakta değildi... ancak aklımda kalan haliyle değildi. Daha önceden eski gibi gelmişti bana kale; kral ve halkının yokluğundan harap haldeydi, esrarengiz pencereleri ve geniş kale hendeğiyle. Şimdi ise tuğla-

lar kapkaraydı, sanki yangından kavrulmuş gibi ve duvarları dikenli sarmaşıklar sarmıştı. Kale hendeğinin suyu bile kararmıştı. O kadar ki artık suyun dibini göremiyordum. Ara sıra yanımızdan devasa bir gölge geçiyordu; nehrin canavarının yüzeyi acımasızca kesen yüzgeçleri.

Hyacinth bana döndü. Elinde birden ogreden aldığım kılıç ve kara köprüsünün altından getirdiğim yaylı tüfek belirdi. "Al bu kılıcı," dedi. "Ve arkana bağla. Yaylı tüfeği de kollarının arasında tut."

Benden ne istediğini biliyordum. Karanlık nehir kenarları boyunca canavar geçtikçe su çalkalanıyordu.

Hyacinth nehir boyunu işaret etti. "Su orada daha sığ," dedi. "Oradan daha iyi görürsün. Yoldan çok fazla sapmamaya dikkat et yüzerken. Eğer daha karanlık sulara çekilirsen, nehir muhafızı akımda mücadele ettiğini hisseder ve seni suyun içine çeker." Yaylı tüfeği tek eliyle temizledi. "Doğru nişan al, Fraulein. Çünkü sadece tek bir şansın var."

Sessizce başımla onayladım. Silah elime çok ağır geliyordu. "Peki diğer tarafa geçtikten sonra?"

"Kılıcını al ve dikenleri keserek ilerle," dedi. "Onlar sana yol açacak, ama sürekli hareket halinde olmalısın, yoksa arkandan hemen kapanıp seni bacaklarından yakalarlar. Ve eğer yakalarlarsa ellerinden kurtulamazsın."

Sonunda Hyacinth gece çiçeğini bana uzattı. Dikenli sapına baktım, bitkinin ortasından hâlâ gece mavisi bir parıltı yükseliyordu. "Bunu yanında tut. Sakın kimseye verme."

Kimseye verme mi? "Kalede birilerinin olabileceğini hiç düşünmemiştim," dedim.

"Hayır. İnsanlar değil." Hyacinth bana sert bir bakış attı. "Ben senin arkanda olacağım, ancak kale bir zamanlar benim yuvam olduğundan benim varlığımı daha kolay hissederler. Bu yüzden sen önden gitmelisin. Basamaklarda

birini görürsen sakın başını kaldırıp bakma. Sana soru sorarlarsa, cevap verme. Onlar insan değiller."

Titriyordum. "Peki neler o zaman?" diye sordum.

Hyacinth bana cevap vermedi. Onun yerine kalenin en yüksek kulesine çevirdi başını. Bakışlarında birden bir özlem belirdi. "En yüksek kuleye çık. Tepedeki kilitli kapıya ulaştığında gece çiçeğini al ve elinde onu tuzla buz edene kadar ez ve kilidin üzerine serpiştir, göreceksin, kilit eriyecek."

Prenses kulede hapsedilmişti. Bu gece, sonunda onu serbest bırakıp onu kardeşine kavuşturabilirdim. Ama arkamdaki karanlık nehre baktıkça ellerim titriyordu. "Bunu yapamam," dedim nefes nefese. "Çok korkuyorum."

Hyacinth altın bakışlarını bana çevirdi. Belki de ölmek üzere olan krallık onu da öldürüyor tenini ölümün solgun rengine boyuyordu. "Fazla zamanım yok, Fraulein," dedi sessizce bana. Bu sefer sesinde homurdanma vardı. "Senin de yok. Gizli dileğini hatırlıyor musun? Birbirimize verdiğimiz sözleri hatırlıyor musun?"

Yaylı tüfeği sıkıca kavradım, cebimdeki gece çiçeğinin dikenlerini hissedebiliyordum. Hyacinth'in yanından ayrılıp kale hendeğinin sığ tarafına doğru yürümeye başladım. Durup tek ayağımı suya daldırdım. Anında tıslayıp geri çekildim. Su buz gibiydi. Biraz tereddüt ettikten sonra önce bacaklarıma sonra belime, göğsüme ve kollarıma kadar içeri girdim. Buz gibi su her yerden basınç yapıyor boğazıma doğru yükseliyordu. Bacaklarımın etrafında dolanan akıma karşı savaşarak tekme ata ata ilerlemeye çalıştım.

Göz ucuyla baktığımda tekmelerime doğru yaklaşan nehir canavarının siyah yüzgecini görebiliyordum. Başımı suyun üstünde tutmaya gayret ettim. Soğuk su bacaklarımı uyuşturmaya başlayınca suyun derinliklerine çekilmemek için akıntıya karşı daha hızlı adımlar atmaya çalıştım. Hyacinth de karadan hızla beni takip ediyor izliyordu.

Birden akıntı ayaklarımı yerden kesti ve başım suya girdi. Bir süre öylece suyun içinde kontrolsüzce asılı kaldım. Akıntıya kapılmış bir bez bebek gibi. Panikledim. Nefesim bir baloncuk bulutu halinde çıkıyordu ağzımdan, çılgınca suyu tekmelemeye başladım. Etrafımda fısıltılar dolanıyordu; Woferl'ın, babamın, annemin fısıltıları. Çırpınırken etrafımı görmek için gözlerimi açtım. Belirsiz bir mesafeden bir gölge belirdi. Başımı ona doğru uzatınca görünen şeyin bana doğru yaklaşan nehir canavarı olduğunu fark ettim. Gözleri bembeyazdı, çenesi ise başını ortadan ikiye ayırıyordu.

Durmadan çığlık attım. Önümde baloncuklar oluşuyor görüntüme engel oluyordu. Duyduğum dehşet duygusunun içinden Hyacinth'in kelimeleri bir bıçak gibi net ve keskin geldi.

Doğru nişan al, Fraulein, çünkü sadece tek bir şansın var.

Nehir canavarı hızlandı. Yaylı tüfeği göğsümün üstünde tuttum. Zamanın şu donmuş anında kendimi suyun içinde asılmış halde buldum, birden silahımın parlayan ucunu yaratığın açık ağzına doğrulttum.

Tetiği çektim.

Ok suyu yararak direkt canavarın çenesine isabet edip gırtlağının karanlıklarında kayboldu.

Yaratık kükredi. Yolundan çıkıp kıvranarak nehir yatağından çamur sıçrata sıçrata bana doğru yaklaştı. Etrafımdaki her şey kapkaranlık bir sis bulutuna dönüştü. Önümü görmeden bocalayarak yüzeye çıkmaya çalıştım. Göğsüm patlamak üzereydi.

Mucizevi bir şekilde yolumu bulup nefes nefese suyun yüzeyine çıktım. Arkamda su, yaratığın ölüm sancılarıyla çalkalanıyordu. Feryatları lıkırdıyor sesi kanla doluyordu. Havada metal kokusu hâkimdi. Karşı kıyıya ulaşıp sürünerek karaya çıktım. Tırnaklarımın arası çamur ve kirle doldu.

Kıyının en üst noktasına ulaşıp kendimi yere fırlattım. Nehre dönüp baktığımda geldiğim yerden nehrin içine akan koyu kan izlerini gördüm. Nehir canavarı ortada yoktu. Biraz soluklanmak için oturdum, yanaklarımdan akan gözyaşlarımı sildim. Yaylı tüfek yanımdaydı, işi bitmişti artık.

Karşı kıyıda, Hyacinth kale hendeğine doğru ilerliyordu. Bastığı yerde suyun ikiye ayrılmış olması beni şoke etti; sanki Tanrı suya dokunmuş ve onu Kızıl Deniz gibi ikiye bölmüştü. Kuru nehir yatağı Hyacinth'in hiç düşünmeden üzerinden atladığı nehir canavarının cansız bedenini gözler önüne seriyordu.

Dikenli ormana döndüm, kılıcı sırtımdan çıkardım ve ayağa kalktım.

Hyacinth'in dediği gibi, dikenler kılıcın çalılara ilk dokunuşuyla tıslayarak parçalandılar. Kılıcımla kese kese ilerledim, ta ki etrafımda sadece sivri uçlarını görene kadar. Elbiseme takıldılar, yürüdükçe kumaşta çizikler oluşturdular. Arkamda Hyacinth nehrin bu yakasına geçip benim açtığım dikenli yolun başından geliyordu.

Sert bir dal parçası ayağımın üzerine atladı, dikenleri ayak bileğimi çizip kanattı. Bir çığlık attım, kılıcı gözü kör bir şekilde üzerine salladım. Kılıç dala değince çalılar yangından kaçar gibi kaçıştı. Diğer dallar üzerime geliyordu, ete susamışlardı. Bana yaklaştıkça onları kılıçla doğruyordum.

Gözümden kaçan bir dal gergin bir şekilde ayak bileğimi sardı, dikenleri de etimin derinliklerine battı.

Her şey bitti, diye hıçkırıklarla ağlamak istedim. Ondan kurtaramayacaktım kendimi.

Birden bileğimi bıraktı. Hyacinth dişleri meydanda arkamda duruyordu; çene kemiği dalı ortadan ikiye bölmüştü. "Acele et," diye homurdandı.

İçimden yükselen bir güç hissettim. Kılıcı sertçe salladım ve önümdeki son dikenler de parçalandı. Tökezleye-

rek dalların arasından sıyrılıp sert bir zeminde dizlerimin üzerine düştüm.

Başımı kaldırdığımda kalenin girişiyle karşılaştım. Ön kapıları ağzına kadar açıktı. Demir parmaklıkların her birini tutam tutam kurumuş, cansız çimler bürümüştü. Bana okun olduğu tepedeki dalgalanan çimleri anımsatıyordu. Birden rüzgârın fısıltısı aklıma gelince tüylerim ürperdi.

Elimdeki kılıç körleşmeye başlamıştı, yüzeyi yavaş yavaş dikenlerdeki zehirler tarafından yıpranıyordu. Elimden bıraktım, kılıcın keskin kısmı birden yok olup sadece sapı kaldı. Sonra da kendimi toparlayıp arkama bakmadan yoluma devam ettim.

Zamanında içinden pek çok büyük alayın geçmiş olabileceği çorak bir avlunun içinden geçtim. Kale pencerelerinin her birinde kapkara perdeler asılıydı. Bir zamanların koskoca krallığına ait eski bayraklar şimdi bir paçavra gibi kale surlarından sarkıyordu. Üzerlerindeki solmuş nakışları dikkatle izlerken güneşe benzeyen bir işaret fark ettim, merkezdeki bir dairenin içinden altından iplik parıltıları gözümü alıyordu. Çok tanıdık bir semboldü. Yüzümü buruşturup işareti nereden görmüş olabileceğimi düşündüm.

Yürüdükçe ensemdeki tüylerim diken diken oldu. Bu yollarda kimse yürümemişti ve etrafta taş zemine vuran ayak seslerimden başka duyulan bir ses yoktu, ancak yine de gizli bir yerden izlendiğim hissine kapılmıştım.

Sonunda kulenin girişine geldim. Yukarı doğru kıvrılan basamaklar, şatodaki ile aynı olup ıslaktı ve her bir basamağın yıpranmış taşlarının oyuklarında sular birikmişti. Kimsenin orada olmadığından emin olmak için gölgelere bir bakış attım, ancak görebildiğim tek şey karanlığa doğru yükselip gözden kaybolan basamaklardı.

Tırmanmaya başladım.

Pencereler daha önce hiç görmediğim kadar küçüktü, kara perdeleri dalgalanıyordu. İçerlerinden sızan ışık önümdeki basamakları görmeme yetmiyordu. Elimi duvarın kıvrımlarına yasladım. Taş duvarlarda üzerinde krallığın kraliyet ailesinin olduğu duvar kilimleri asılıydı. Zamanla yağmur ve rüzgârdan eskimiş yıpranmışlardı, fakat kralın gençlik yüzünü çıkartabiliyordum, özgüvenli bir şekilde gülümsüyordu, yanında da genç kraliçesi duruyordu. Arkalarında bayraklardaki aynı güneş sembolü parlıyordu. Kollarının arasında da iki küçük çocuk vardı.

Merdivenlerde durup kraliçenin tasvirine baktım. Elbisesi beyaz ve altındandı, dantel işlemeliydi. Etrafını bir su birikintisi gibi saran etekleri yerleri süpürüyordu. Elbisesi, elmacık kemiklerinin kıvrımları, boynundaki çıkıntı, kısacası ona dair her şey çok tanıdık geliyordu.

Basamaklar ben ilerledikçe giderek uzayıp daralıyor gibiydi. Bu yüzden ilerlerken zaman zaman durup bir sonraki basamağa dokunma gereği hissediyordum. Ara sıra su birikintilerine bastığımda su sıçrama sesi duyuyordum.

Pencerelerden birinde hızla bir şeyin geçtiğini gördüm. Geçerken de rüzgârın fısıltısını duydum sanki. Arkamdan bir ses yükseldi. Hyacinth olabileceğini düşündüm. Aşağı bakmak için döndüm ancak gördüğüm tek şey alt pencerenin dalgalanan perdeleriydi. Sanki içeri bir şey kayarak girmişti. Yine etrafta birinin varlığının hissiyle tüylerim diken diken oldu.

Ağır ve güçlükle ilerleyen ayak sesleri aşağılardan bir yerden geliyordu.

"Hyacinth?" diye fısıldadım karanlığa. Cevap yoktu.

Genzimde yeniden panik hissi yükseldi. Kaygan taşlarda kaymamaya dikkat ederken elimden geldiği kadar hızlı bir şekilde tırmanmaya devam ettim. Arkamdaki ayak sesleri beni takip ediyordu.

Basamaklar hâlâ giderek daralıyordu. Tepeye yaklaşmak üzereydim. İlerledikçe cebimdeki gece çiçeği tenime batıyordu. Orada olduğundan emin olmak için ara sıra elimle yokluyordum ve arkama hiç bakmıyordum.

Derken birden basamakların son dönemecinin ununca oturan gölgemsi bir şekil gördüm.

İnsana benziyordu ama emin değildim. Kambur bir şekilde duvara yaslanmış oturuyordu. Siyahlara bürünmüştü ve yüzü kapüşonlu pelerinin içine gizliydi. Bir şeyler mırıldandığını duyar gibiydim.

Basamaklarda birini görürsen sakın başını kaldırıp bakma.

Başımı hemen basamaklardan aşağıya çevirdim. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Yavaşça yukarıya doğru adım atmaya başladım, siluete yaklaştıkça ayaklarım geri geri gidiyordu. Arkamda karanlığın içinden yaklaşan ayak sesleri basamakları yutarak ilerliyordu.

Oturan siluete iyice yaklaştım. Göz ucuyla baktığımda onu sadece belli belirsiz bir gölge olarak görüyordum. İçimdeki her şey ona bakmam için bana bağırıyordu, ancak adımlarım hızlandıkça ona bakmamaya zorladım kendimi. Yanından koşarak geçip onu tahrik etmeyi ya da yavaşça yanından geçip beni yakalamasını göze alabilmeli miydim? Duvara yaslanıp kendimi toparlamaya çalıştım. Başka seçeneğim yoktu. Yoluma devam etmeliydim.

Mırıldanmalarını daha net duyuyordum şimdi. Tuhaf bir şarkı söylüyordu, adi ölçülerden üçte bir notalara doğru değişen bir şarkı; keskin, düzensiz geçiş müzikleriyle harmanlanmış şen notalar. Melodi Hyacinth'in isteğini geri çevirdiğim gün şatoda duyduğum melodiyi anımsatıyordu bana.

Siluete yaklaştım, şimdi tam karşısındaydım. Geceliğim sessizce onun kıyafetine sürtündü. Tüylerim diken diken oldu.

Dikkatli ol, dedim kendi kendime dehşet içinde. Düşsem aşağıda beni takip eden görünmeyen yaratığın ellerine düşebilirdim. *Hyacinth, yardım et. Neredesin?*

Yavaşça oturan siluetin yanından geçtim. Hareketsizdi. Mırıldanma giderek zayıfladı. Kulenin tavanı o kadar yakındı ki bana neredeyse oradaydım.

Derken oturan siluet birden konuştu. Sesi etrafımı saran bir fısıltı gibi yükseldi.

"Nannerl."

Sesimi duyunca içgüdüsel olarak başımı çevirdim. Doğrudan bana bakıyordu. Kemikli ellerinden biri kıyafetinin içinden dışarı fırlamıştı. Farkında olmadan gözlerim yüzüne kilitlendi.

Kapüşonunun gölgesinin altında görünen suratta sadece diş dolu bir ağız vardı. "Benim için bir şey çalacak mısın?" diye fısıldadı

Sana soru sorarlarsa, cevap verme.

Sonra birden öne doğru eğilip bana doğru basamakları tırmanmaya başladı. Hemen dibinden bir tane daha geldi. Her biri bir önceki tarafından hayat buluyordu. Bunlar hastalığım boyunca kulenin etrafında ve evimizin dışında dolanan yaratıkların ta kendisiydi.

Dikkatlice yürüyüşümü bölüp koşmaya başladım. Ayağım kaydı ve ıslak taşların üzerine sertçe kapaklandım. Dişlerimi sıkıp dört ayak üstünde tırmandım. Arkamdan taşı sıyıran kemik çatırtısı geliyordu. Yaratıklar peşimdeydi.

Yukarıda kulenin en tepesine açılan kapı belirdi, kolunda da ağır paslı bir zincir asılıydı.

Kapalı kapıya sıkıca tutundum. Basamaklardaki yaratıklardan biri bana seslendi yine. *Nannerl.* İsmim havada asılı kaldı, perili ve kulak tırmalayıcıydı. *Bana çiçeği vermeyecek misin?*

Paniğimin arasında Hyacinth'in çiçekle ilgili yaptığı uyarısı aklıma geldi.

Sakın kimseye verme.

Gece çiçeğini cebimden çıkarıp elimde un ufak ettim. Dudağımı öyle sert ısırdım ki ağzıma kan tadı geldi, ama durmadım. Çiçek avcumun içinde küle döndü. Taçyaprakları sert ve kıtır kıtırdı, dikenleri ise toza döndü. Yaratıklar basamaklarda giderek yaklaşıyorlar sesleri hırıltılar kakofonisine dönüşüyordu. Görebildiğim tek şey dişleriydi.

Elimdeki toz karışımıyla kapıdaki zinciri ovaladım.

Başta hiçbir şey olmadı. Derken birden zincirin erimeye başladığını gördüm, paslı metal yoğun sıvı taneciklerine dönüştü. Ayaklarımın dibinde gümüş su birikintisi oluşturdular. Kapıyı sertçe ittirdim.

En yakınımdaki yaratık bana uzanarak beni kapmaya çalıştı. Ayak bileklerimin etrafında kemikler hissettim. Boğazımdan bir çığlık yükseldi. Onu tekmeleyerek üzerimden atmaya çalıştım.

"Hyacinth!" diye bağırıp her iki elimle kapının çürümüş ahşabına bastırıp bir kez daha var gücümle ittirdim.

Kapı yavaşça açıldı. Kendimi saman tabakası ile kaplı bir zemini olan bir odada buldum.

Odanın köşesinde yıpranmış bir klavye duruyordu. Kızıl gökyüzü ufacık bir pencereden görünüyordu. Ve önümde odanın tam ortasında bir yumak gibi kıvrılmış bana çok benzeyen bir genç bir kız vardı. Saçlarının koyu dalgaları tıpkı benim gibi serbestçe dökülüyordu omuzlarına, gözleri bir gece yarısı gölünü andırıyordu. Beyaz ve mavi renkteki basit elbisesi bile uzun zaman önce ilk kez Herr Schachtner için çaldığım gün giydiğim elbiseye benziyordu.

Kız doğrulup dehşet içinde bana baktı.

"Nehir muhafızını katlettin," diye fısıldadı bana. "Babamın diktiği dikenleri paramparça ettin."

Nehir muhafızını mı? Ama o dikenler ölen kral için orada değillerdi ki, öyle değil mi? Ona bunları söylemek için ağzımı açmıştım ama tek kelime edemedim.

Arkamda duyduğum seslere başımı çevirdim, elbette peşimdeki yaratıkların sesleri olmalıydı. Ama gelen Hyacinth'di. Bembeyaz teni susuzluktan yeni kurtulmuş gibi nehrin ıslaklığıyla hâlâ parlıyordu, gözleri ise kısık ve deliciydi.

Kızın gözleri Hyacinth'e kaydı. Kız birden uzaklaştı. "Onun geçmesine izin verdin," diye fısıldadı bana.

Kız tam o anda benimle göz göze geldi ve sanki kafasından geçenleri bana aktarmış gibi gerçekler bir anda beynimde bir flaş gibi patladı.

Bayraklardaki güneş sembolü ve kraliyet ailesine ait kilimler hemen tanıdık geldi. Ogrenin evindeki kalkanın üzerine işlenmişti bunlar.

Kraliçenin yüksek elmacık kemikleri grottoda hapsedilen perinin elmacık kemikleriyle aynıydı. Kraliçenin beyaz-altın renklerindeki elbisesi perinin ince bedenin saran grottonun zeminiyle bütünleşmiş ayaklarına kadar sarkan yıpranmış beyaz elbisesiyle aynıydı. Hyacinth'e göre ateşin korkunç gücü olan sihri ise onu bağrına basan Güneş'in bir hediyesiydi ona.

Gece'nin Kraliçesi kötü kalpli bir cadı değildi ama kraliçenin kendisi öyleydi. Açık alandaki ogre aslında hiç de ogre değildi, ama kraliçe ile oğlunu bulmayı başaramayan kralın şövalyesi öyleydi.

Ve Hyacinth... Ona karşı muhafızlık yapan nehir canavarını ve kalenin geçitlerini saran tutam tutam cansız çimleri düşündüm. Hepsi Hyacinth'in okuyla açıklıkta dokunamadığı çimlerin aynısıydı, ona zehirli olan çimlerin. Çimler kale için bir koruma teşkil ediyordu, Hyacinth'i oradan uzak tutmak için.

Hyacinth hiçbir zaman krallığın küçük prensi ve kraliçenin kayıp oğlu olmamıştı. O küçük çocuğu kaçıran bir peri yaratıktı, krallığın hep uzak tutmaya çalıştığı canavardı.

Çığlık attım. Kıza kalkan oluşturmak için kollarımı kaldırdım. Ancak Hyacinth koşarak hızla yanımdan geçti. Onu izlerken prensese saldırıp onu bir çırpıda midesine indirdi.

GECE ORMANINDAN MEKTUPLAR

Uykumdan sıçrayarak uyandım.

Sabah tam olarak daha kendini göstermemişti. Gölgeler hâlâ yatak odasının kapısının arkasında ve pencere kenarlarında gidip geliyordu. Ellerimi önüme doğru Hyacinth'in durabileceğini düşündüğüm yere doğru ezbere uzattım. Sessiz çığlığımla dudaklarım hafif aralıktı, kan içindeki dişlerinin görüntüsüne karşılık gözlerim hâlâ fal taşı gibi kocamandı.

Hayal dünyam sonunda gerçek dünyama geçiş yaptığında Hyacinth'in, karyola direğimden başka bir şey olmadığını idrak ettim. Hemen Woferl'ın uyuduğu tarafa baktım, onu uyandırmış olmalıydım. Ama hareket etmiyordu ve nefes alışverişi düzenliydi.

İliklerime kadar işleyen bir soğuk hissettim. O kadar titriyordum ki ellerimi güçlükle ovuşturuyordum. Sırt Krallığı'nda korkunç bir şey meydana gelmişti. Olanları hatırlamaya gayret ederken bile gördüğüm sahnelerin yavaş yavaş kaybolmasının dehşetine kapıldım, keskin kenarlar yumuşuyordu. Kuledeki prenses benim yüzüme sahipti ve benim hayal gücümün ürünüydü. Sahi, ne kadarını görmüştüm ki? Hyacinth *benim* koruyucumdu ve elbette bu da bana ihanet etmiş olamayacağı anlamına gelirdi.

Ancak bu sabah kafamda farklı bir bulanıklık vardı; sanki düşüncelerimin içine biri elini sokmuş onları karıştırıp berrak suları bulandırmıştı. Sanki gizlice içine biri girmişti. Rüyamın sonlarını görmek için gözlerimi kapadım. *Kraliçeyi. Şövalyeyi. Prensesi.*

Hyacinth Sırt Krallığı'nın küçük prensi değildi. Krallığı yıkıma uğratmıştı o ve ben de ona yardım etmiştim.

"İyi misin, Nannerl?"

Woferl'ın sesiyle birden zıpladım. Ona baktım. Gözlerini kırpmadan o da bana bakıyordu. "Seni uyandırmak istememiştim," dedim ona.

"Tuhaf bir rüya gördüm," dedi Woferl.

İçimden her yerimi saran bir korku yükseldi. "Neler oldu rüyanda?" diye sordum.

"Bir şehirdeydim. Her yer yanıyordu, alevler tenimi yakıyordu ve duman gözlerimi kör etmişti."

"Bir şehir mi? Lille mi?"

"Hayır." Sesi boğuktu. "İsimsiz bir şehir."

Woferl'ın bu rüyası Hyacinth'in işiydi. Varlığını kardeşimin dile getirdiği kelimelerinin arasında hissedebiliyordum, hem de her şeyi ile. Woferl'ın yeniden konuşmasını bekledim. Ama sadece diğer tarafa dönüp gözlerini kapatınca ben de öbür tarafa dönüp camdan içeri sızan giderek güçlenen aydınlığa baktım.

Hyacinth krallığın küçük prensi değildi.

Bu demek oluyordu ki, vatandaşlık hakkını ve tahtını geri alma ve kız kardeşine kavuşma dileği, hepsi birer yalandı. Peki gerçek dileği neydi o zaman? Benimle bir anlaşmaya girmişti... Peki ne amaçla? Kulenin tepesinde gözlerinde gördüğüm o açlığı düşündüm, yaptığı onca şeyi ve bana yaptırdığı onca şeyi.

Kalenin tepesinde prensesi parçalayıp midesine indirmek istemişti.

Gözlerimi kardeşimin narin kıvrılmış vücuduna çevirdim, göğsü yumuşak bir ritimle alçalıp yükseldi. Kafamda bir şey şekilleniyordu. Hyacinth bazen bir keresinde genç prensin asla bulunamadığını söylemiş miydi? Ve Gece'nin Kraliçesi'nin çocuğunun başına ne geldiğini hiçbir zaman öğrenemediğini. Hyacinth kralığın küçük prensi değildi belki ama ortada bir küçük prens vardı. Ve eğer Hyacinth'in hep istediği şey prensesi midesini doldurmaktıysa belki şimdi küçük prense de büyük bir açlık duyuyordu.

Belki Woferl'ın eline gece çiçeğinin batmasının sebebi buydu. Hastalığının, tuhaf rüyalarının, dalgın bakışlarının sebebi de buydu belki de. Her şeyden çok belki de Hyacinth'in dileğimi yerine getireceğine dair söz vermesinin sebebi de buydu. İçerideki hava durulmuştu. Diğer tarafa döndüm, gerçekler başımı döndürüyordu.

Sırt Krallığı'nın küçük prensi Woferl'dı.

Ve belki de Hyacinth'in yaptığı her şey tıpkı prensesin ruhunu aldığı gibi Woferl'ın da ruhunu almak içindi.

O unutulursa, sen hatırlanırsın. Bu yüzden onu senden uzaklaştırmama izin ver, Fraulein.

Sözleri sanki yanı başımda kulağıma fısıldıyormuş gibi net duyuyordum.

Zihnimin köşesinde bir yerde, Hyacinth karanlıktan göz kırptı, kıpırdadı ve gülümsedi.

Önce Amsterdam'a, oradan Rotterdam'a sonra da Hollanda'nın Avusturya'ya ait bölgelerine gitmek üzere Lille'den ayrılırken tuhaf şeyler olmaya başladı:

Güneşli bir öğleden sonra konserimiz esnasında kar yağdı. Londra'dan gelen habere göre İngiltere kırsalında olağandışı bir veba patlak verdi. Aynı zamanda Fransa'da,

Périgord yakınlarındaki dağ yollarında dolaşan insan yiyen kurt köpeklerinin şiddetli saldırı haberlerini duymaya başladık

"Herr von Grimm, Gévaudan Canavar'ının boyum kadar kuyruğu olduğunu söyledi," dedi Woferl dizlerinin üzerinde sandalyesine çıkıp hep birlikte akşam yemeğinde mercimek çorbası ve *spaetzle** yerken. Kollarını öne doğru açıp, "Ve herhangi bir kurdun dişlerinin iki katı kadar da dişi varmış."

Annem doğru dürüst oturmasın için onu uyardı, babam ise kıkırdıyordu. "Herr von Grimm'in her söylediğine nasıl inanabiliyorsun?" diye sordu.

Woferl'ın gözlerinin içi parladı. Babamızı daha çok güldürmeye kararlıydı. "Bana dedi ki, yaşıma göre Avrupa'daki pek çok *kapellmeisterdan* daha çok şey biliyormuşum." Bana döndü. "Nannerl'ın da klavsende çok güzel bir performans sergilediğini söyledi. Bunların hepsi de doğru, öyle değil mi?"

Kardeşimin beni öven sözlerini duyunca başımı kaldırdım. Onunla bir an için göz göze geldikten sonra başını çevirdi. Son günlerde sessiz büyülerim ve dalgın yüz ifadelerimle ruh halimi fazlasıyla merak ediyordu. Bu onun bana ulaşma şekliydi.

Ona minnettar bir şekilde temkinli ancak tecrübeli bir ifadeyle baktım. "Çok naziksin, Woferl," dedim. "Teşekkür ederim."

Woferl'ın neşesi verdiğim cevapla kırıldı. Çünkü biliyordu ki ben bu tip kibar cevapları soylulara çaldığımızda onlarda iyi bir intiba bırakmak istediğim zamanlarda verirdim. Gözlerimin içine bakıp bu duymaya alışık olduğu cevabımın altında yatan gerçeği aramaya çalışıyordu, ama ben gözlerimi kaçırıp tabağıma baktım. Belki hâlâ bestelerimden do-

* (Alm.) geleneksel bir Alman makarnası. (ç.n.)

layı ona kızgın olduğumu düşünüyordu. Belki de öyleydim. Ancak ona bakınca krallıkta olanlar ve Hyacinth'in ondan ne istemiş olabileceği bir bir aklıma geliyordu.

Babam aramızdaki bu tuhaf gerginliği hiç fark etmiyordu. İçten bir kahkaha atıyordu. Babama konserlerimize hayran kalan sarayların hatırlatılmasından daha çok keyif veren birkaç şey vardı ve Herr von Grimm biz Paris'te Conti Prensi'ne bir akşamüstü çayı esnasında çalarken bunu gerçekten de dile getirmişti.

Annem babamla göz göze gelmek için duraksadı. "Dağ yollarından vazgeçmek fena fikir değil," dedi anlamlı bir şekilde babama.

Babam çorbasını karıştırırken umursamaz bir tavırla elini salladı. "Paniğe kapılan görgü tanıklarının abartılı uydurmalarından başka bir şey değildir eminim. Paris çevresinden gelen herhangi bir rapor yok."

"XV. Louis, kendisine teslim edilen her kurt cesedine ikramiye verecekmiş," dedi annem. "Eğer kral bu canavardan korkuyorsa belki bizim de korkmamız gerekir."

"Canavar," dedi babam ağzını bükerek, hayali bir şeyin keyfini bozmasının hoşnutsuzluğuyla. "Böyle bir canavar yok."

Sessizce yemeğimi yedim. Konuşulan şeyler etrafımda bulanık bir gölün suları gibi dolanıp duruyordu, ailem de bu çarpıklığın içinde kayboluyordu. Hiçbirimiz Oranj Prensi'nin doğum günü için hediye olarak basılan bestelerimi hakkında konuşmuyorduk. Babamın bunu unutmuş olması da muhtemeldi, parasını almış ve benim bestelerimi apar topar aklının tozlu bir köşesine kaldırmıştı.

Ve ben hâlâ bu ihanetin ağırlığını soframızın üzerinde bir fırtına gibi estiğini hissedebiliyordum. Herkes biliyordu. Bazen babamın beni cezalandırmasını bekliyordum, so-

nunda bestelerimle ilgili benimle yüzleşmesini ve her zaman korktuğum gibi onları ateşin içine atmasını.

Bu sessizliğe onu tercih ederdim, bestelerimin ortadan kaldırılmasını.

Düşüncesi o kadar ürpertmişti ki beni sıcacık odada birden titremeye başlamıştım, dudaklarımı büküp yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tutuyordum.

Périgord ve Gévaudan halkını kimin öldürdüğünü çok iyi biliyordum. Dün gece çimlerin arasında dolaşırken onun şekil almış halini görmüştüm. Bir kurt köpeği değildi, bir peri masalı yaratığıydı, keskin bir gülümseyişi ve sarı gözleri olan; ona açlığını bastırmasına yardım ettikten sonra daha fazla et peşinde olan.

Bilmediğim bir şey vardıysa o da şu anki dileğimdi. Bir parçam yaptığım yanlışı düzeltmem için Sırt Krallığı'na geri dönme ihtiyacı duyuyordu. Gece'nin Kraliçesi beni uyarmaya çalışmıştı, ama ben ona inanmamıştım. Kralın şövalyesi bana geri dönmemi söylemişti, ama ben onu ogre sanıp ondan kaçmıştım. Nehir muhafızı beni uzaklaştırmaya çalışmıştı. Bense bir canavara yardım etmiştim. Yaptıklarımı düzeltmem gerekiyordu.

Ama bir parçam hâlâ asıl dileğim için yanıp tutuşuyordu, onu sonsuza dek kaybetmiş olmamdan korkuyordu. Hyacinth'in yardımı olmadan hatırlanabilir miydim? Onun istekleri doğrultusunda ilerlemezdiysem unutulmaya mahkûm mu olurdum? *Bana ait olanı istiyorum*, demiştim ona. Hâlâ da diyordum.

Ve beni korkutan bir diğer parçam ise... gölgelerdeki bir fısıltı, ormanda bekleyen bir siluet... kardeşimin gökyüzüne yükselişini görmek istiyordu. Giderek hafifleyecek ve nihayet şekli görülmeyecek bir hale gelecek, sonunda gözlerini açıp kapadığında yok olmuş olacaktı.

Haftalar sonra nihayet Salzburg'a geri döndük.

Getreidgasse'den geçerken annemle Sebastian her ne kadar bana doğru dürüst oturmamı söyledilerse de manzaranın keyfini çıkarmak için arabadan başımı dışarı sarkıttım. Havanın dokunuşu, sonbaharın son ayları ile birlikte gelen kokular, hepsi yıllar önce bıraktığımız gibi yerli yerindeydi. Bir an için Hyacinth'le ilgili her şeyi ve müziğimi unutup evime geri dönmenin keyfini çıkardım. Apartmanımızın olduğu sıraya doğru yaklaşırken yüreğim ağzımda kontrolsüz bir beklenti içindeydim.

Burası evimdi. Bu arada, Johann'ın şahsen bana yazdığı mektubu gelmiş olabilirdi. Onun umut dolu yüz ifadesini gözümün önüne getirmeye çalıştım, eski rüyamda onunla konuşmalarımızı ve gülüşmelerimizi. Bir mektuba ne yazmış olabilirdi? Hâlâ üniversite arayışıyla Avrupa'yı mı dolaşıyordu? Avusturya'ya gelmeyi planlıyor muydu? Benim için fark etmezdi. Bildiğim tek şey eğer mektupları geldiyse, annemlerin eline geçmeden onları bir an evvel almalıydım.

Yanımda Woferl, gerginliğimi hissetmiş yüzünü bana çevirip beni inceliyordu. Aydınlıkta ergen elmacık kemiklerinin ilk işaretlerini gördüm. Ne çabuk on iki yaşına basmıştı; ben de on altı yaşıma. Birlikte geçireceğimiz fazla yıllarımız kalmamıştı artık. Heyecanlı bir şekilde başımı Woferl'dan caddeye doğru çevirdim. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum.

Araba durur durmaz babam aşağıya atladı. Ev sahibimiz Herr Hagenauer apartmanımızın hemen girişinde duruyordu. Babam ellerini sıkmak için yanına gittiğinde gözlerinin içi parlıyordu. Aralarında kirayla ilgili telaşlı bir konuşma geçiyordu, babam evde bulunmadığımız ayların

kirasını ödemek için biraz zaman talep ediyordu. Woferl'ın babamın peşinden inmesi için bekleyip annemin koluna dokundum.

"Anne," diye fısıldadım gözlerimi babamla Herr Hagenauer'in gürültülü bir sohbete daldıkları yere çevirip. Annem bana döndü. "Posta kutusuna bakıp bana gelen bir şey var mı diye bakabilir misin, lütfen?"

Annem şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Sadece sana gelen mi, Nannerl?" Bunu fısıldayarak söylemeyi akıl etmişti.

Birden kıpkırmızı olduğumu hissettim. Kimsenin bunu fark etmeyeceğini umuyordum. "Evet, anne," diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı. "Peki kimden gelecekti?"

"Adı Johann." Yutkundum. Böyle bir şeyi annemin benim için gizli tutup tutmayacağından bir an için emin olamadım. "Bizim konserlerimizden birine gelmişti ve bana iyi dileklerini göndermek istediğini söylemişti."

Kelimeler annemin sert bakışıyla boğazımda düğümlendi. "Bir erkek," diye mırıldandı. "Peki baban, Johann'ın kim olduğunu biliyor mu?"

"Babam ondan pek hoşlanmadı. Lütfen, anne," diye fısıldadım başımı öne eğip. "Bana Frankfurt'tan yazıyor."

Annem bana acımak için yüzümde ne gördü bilmiyordum. Belki yüz ifadem onu yıllar öncesindeki anılarına, henüz evlenmediği yaşlarına götürmüştü. Sebebi her neydiyse iç geçirip başını iki yana salladı ve arabadan inip Sebastian'ın ona uzanan elinin tutmak için elini uzattı.

"Bakacağım," dedi bana omzunun üzerinden.

Valizlerimizi kapıya yığıp eve girdikten sonra babam telaşla başpiskoposun sarayına gitmek için dışarı çıkınca annem de beni yatak odamda tek başıma yakalayıp bana kuyruklu el yazısıyla yazılmış üç adet kahverengi zarf uzattı.

İç rahatlığıyla anneme baktım ama o hiç konuşmadı.

Onun yerine bir kere omzumu sıkıp odadan çıktı ve sessizce kapıyı örttü. Dışarıdan Woferl'ın klavye başından boğuk sesleri geliyordu. Enstrümanını o kadar özlemişti ki bir süre elbet onunla meşgul olacaktı. Elimdeki zarflara baktım yeniden. Odaya girmek isteyen biri olduğu takdirde onu durdurabilmek için sırtımı kapıya yaslayıp yere oturdum. Sonra eteklerimi etrafıma kabartıp ilk zarfın diline parmağımı soktum. Yapışkanlı kâğıt tek hamlede açıldı.

Mektuptaki el yazısı zarfın üstündekiyle uyumluydu... kuyruklu ve çok zarif. Kültürlü bir gencin el yazısı... ve okudukça gülümserken buldum kendimi:

Frauleinim Mozart'a

Biliyor musun? Frankfurt'tan eve döner dönmez yaptığım ilk şey aklımda kaldığın kadarıyla senin resmini çizmek oldu. Fırsat buldukça çiziyorum. Benim sanatım seninki kadar mucizevi olamaz ama ben yine de çiziyorum. Senin beste yaptığını tahmin ettiğim gibi ben de çiziyorum.

Babam beni burada Frankfurt'ta hukuk fakültesine göndermeye karar verdi. Aslında ben uzaklarda bir üniversitede okumak istemiştim ancak Almanya'da kalmak da hiç fena olmayacak. Böylece senden daha sık mektup almayı umut edebilirim.

Sık sık seni düşünüyorum. Bazen seni tıpkı o gün Londra'da gördüğüm gibi mahallemizin pastanesinde ya da meydanında dururken göreceğimi hayal ediyorum. Ama sanırım ben sadece optimist düşünceleri olan basit bir gencim. Frankfurt'ta yeniden konser vereceksen lütfen bana haber ver. Seni bekleyeceğim.

Yeniden buluşana dek, sevgilerimle

Johann

Yüzümdeki kızarıklığı kimsenin görmediğine sevinmiştim: ben yanaklarıma dokundum ve bundan hiç utanmıyordum. Mektubu katlayıp ikincisini elime aldım. Dışarıda Woferl bir minüetini çalmayı bitirmiş daha önce hiç duymadığım bir başkasına geçmişti. Belki de ilerledikçe kendi uyduruyordu. Çok fazla kurcalama gereği duymadım çünkü merakla Johann'ın bir sonraki mektubunu okumaya başladım:

Frauleinim Mozart'a,

Belki bilmiyorsundur ancak sen ve ailenin Hollandalıları büyülediğinizin ve sizi dinlemekle ne kadar şanslı oldukları dedikoduları Frankfurt'a çoktan ulaştı. Caddeden geçerken kulağıma geldi. Düşünsene Nannerl, henüz genç bir kız olarak sokaktan geçen yabancıların bile dilinde dolanacak kadar çoktan bir ün elde ettin. Senin kadar kimse beni bu kadar şaşırtmamıştı ve büyülememişti.

Bir şiir yazıyorum. Yazma becerimin resim yapma becerimden biraz daha kuvvetli olduğunu keşfettim. İyi ki yaptığım sanatı görmedin. Utanırdım.

Eğer Frankfurt'a gelirsen, bildiğin üzere seni görmek için her zaman müsaitim.

Johann

Başımı kapıya yaslayıp gözlerimi kapadım. Johann sokakta benimle ilgili duyduğu herhangi bir dedikodunun her zaman için kardeşimden ötürü olduğunu bilemezdi. Yine de sözlerinden akan ışık içimi ısıtıyordu. Birlikte gece açık havada oturduğumuzu gördüğüm rüya gerçekte yaşanmış gibi şekil buldu gözlerimin önünde.

Anın tadını çıkarırken birden Woferl'ın ikinci minüetini bitirip üçüncüye geçtiğini duydum. Minör anahtarda çalınan melankolik bir parçaydı. Ben de üçüncü mektubun kapağını açıp okumaya başladım.

Dehşet içinde mektubu fırlattım. Dudaklarımdan ince bir çığlık yükseldi:

Sevgili Frauleinim.

Sen bana yardım ettin. Anlaşma anlaşmadır. Viyana'da yanıma gelirsen seni baloya götüreceğim.

Altında imza yoktu, ama olmak zorunda da değildi. Bu mektup Frankfurt'tan değildi. Bu mektup ay ışığı altındaki bir ormandan geliyordu. Hyacinth'in sesindeki vahşet buradaki sözlerinde, her sivri uçlu, telaşlı satırda vardı. Daha önce yazısını görmemiş olmamama rağmen o olduğunu anladım.

Dışarıda Woferl'ın minüeti kreşendoya yükseldi. Notalar birbiri ardına yığılıyordu, tıpkı cam bir tezgâh üzerindeki boncuklar gibi.

Zihnimde bir yerlerde bir kahkaha yankılandı, gecenin sesi.

Mektupları alıp dikkatlice zarfların içine geri koydum. Sonra da onları sandığımdaki kıyafetlerimin altına sakladım. Daha sonra onları yakacaktım.

Hyacinth beni geri çağırıyordu.

PARŞÖMEN KÂĞIDINDAKİ HAYALET

O gece babam başpiskoposun sarayından telaş içinde koşarak döndü. Dudakları gergin bir ip gibiydi.

Woferl, annem ve ben şaşkınlıkla sofradan başımızı kaldırıp babama baktık, ama babamızın yüz ifadesinin altında yatan şeyi tek bakışta fark eden annemdi. Çünkü bir seferde koşarak hemen babamın yanına gitti. Sebastian'a fırsat vermeden babamın şapkasını aldı, sonra da ceketini asmadan önce onu rahatlatmak için omzuna dokundu.

Babam sofradaki yemeklere sönük bir bakış attı. "Yine mi balık?" diye mırıldandı. Elini sandalyenin sırtına dayayıp memnuniyetsizlikle üst üste başını sağa sola salladı. Gözlerini evin içinde dolaştırdı; tam olarak yerini bilmediği bir şeyi arıyormuş gibiydi.

"Neyin var, Leopold?" diye sordu sonunda annem.

"Bu daire çok sıkışık," diye söylendi elini antreye doğru sıkıntıyla sallayarak. "Şimdiye kadar ne kadar küçük olduğunu fark etmemişim. Bak Anna, valizlerimizi ne kadar zor sığdırıyoruz şuraya."

"Yerimiz çok, baba," dedi Woferl. "Benim için sorun yok."

"Tabii ki senin için sorun yok," diye cevapladı babam. "Sen hâlâ küçük bir çocuksun."

Babamın kardeşimle soğuk konuşması pek alışılagelmiş bir durum değildi. Gözü korkmuş ve meraklı bir şekilde yanaştım. Babam bana dönüp gözlerini bana dikti. "Ancak Nannerl, genç bir kadına dönüşüyor. Ve siz ikiniz hâlâ bir odayı paylaşıyorsunuz."

Korku, buz gibi işlemeye başlamıştı illiklerime. Babamın sözlerinin arkasında yatan henüz konuşulmamış sözleri duyabiliyordum. *Yaş aldıkça daha az ihtişamlı görünecek.* Mucize çocuk olarak fazla zamanım kalmamıştı.

Annem babama doğru eğilip elini babamın elinin üstüne koydu. "Elbette Nannerl'a bir oda verebiliriz," dedi hâlâ babamın keyifsizliğinin kökenine inmeye çalışarak.

Woferl şoke olmuş bir şekilde annemize baktı. "Neden ama?" diye sordu.

Annem araya girmesine kızarak kaşlarını çattı. "Woferl. Artık on iki yaşındasın. Ablanla aynı odada kalmaya devam edemezsin... bu uygun değil."

Kardeşim buna karşı çıkacağım beklentisiyle bana baktı. Karşı çıkmayınca da dudaklarını büzdü. Tek başına yatıp kâbusları ve gece ziyaretçileriyle yalnız kalacağının verdiği korkuyu yüzünde görebiliyordum. Belki hâlâ rüyalarında Hyacinth'den kaçıyordu. Fransız kırsalında dolanan vahşi hayvanlar aklıma geldi ve peri çocuğun keskin dişlerini kardeşimin etine geçirdiğini hayal ettim.

"Evet." Babam annemin sözlerini başıyla onayladı. "O zaman karar verilmiştir. Sebastian'ın konaklaması için yandaki binayı düzenlemeliyiz. Nannerl da onun eski odasında kalır."

Woferl'la birbirimize baktık. Ben yanında olmadığımda ona musallat olan ne olabilirdi?

Sessizce masadaki yemeğine baktı. Hastalığımdan ve aramızı bozan şeyden önce olsaydı ortalığı ayağa kaldırırdı böyle bir şey için. Şimdi ise çatalını tabağına götürüp ba-

lığını parçalara bölüyordu. Düşüncelerimin derinliklerinde bir yerden başı eğik bir siluet onu izliyordu.

Annem, babamı yakinen izliyor bu huysuzluğunun altında yatan diğer şeyi bulmaya çalışıyordu. "Bazı haberler duydum," dedi annem sonunda. "Seninle ilgili hiç adil olmayan haberler."

Bununla birlikte babamın omuzları çöktü. "Çok saçma," dedi bir süre sonra. "Ne bir mektup aldım ne de bir uyarı."

"Başpiskopos ne yaptı?"

"Maaşımı kestiler, Anna, uzun süreli yokluğumdan dolayı. Şimdi geri döndükten sonra da alacağımdan bir elli gulden daha kesinti yapmışlar."

Annem aydınlanmanın etkisiyle donakaldı. "Elli gulden," dedi nefes nefese. "Ve hiçbir sebep yokken?"

"Sadece buradan uzak kaldığım için," dedi babam. "Ki bunu da önceden bilmesine rağmen. Bir daha gitmemize izin vermeyecekmiş."

"Peki ya Herr Hagenauer?"

Babam kaşının ortasındaki kırışığını ovaladı, sanki sertçe ovalasa yerinden çıkacak ve sorunu çözecekmiş gibi. "Kiramızı ödeyebilmek için bir ay daha tanıdı bize. O kadar."

Maaş kesintisi. Ödenmemiş kira. Babamın yaşımla ilgili söylenmeleri. Yakında ailem çeyizim hakkında da konuşmaya başlardı. Ailemin üzerine yüklenecek bir masraf daha. Geleceğime bakıp önüme serilen patika yolu net bir şekilde görebiliyordum. Babam bana eş olabilecek adamı seçecekti. Adam beni istemeye gelecekti. Evlenecektim ve tıpkı annem gibi karnımda eşimin soyadını taşıyan çocukları taşıyacaktım. Bunun için kendi ailemi geride bırakacaktım ve Woferl operalarda konserler verip müziğinden dolayı onu çalıştırmak isteyen hevesli soylularla dolu ışıltılı dünyaya açılırken ben sadece onu izleyecektim.

Kaderi çoktan çizilmiş olan geleceğimin düşüncesi başımı döndürüyordu. Mevcut hayatımın ötesindeki bir değişimi hayal bile edemiyordum. Arabada kardeşimin yanında oturmadığım ve bir sarayın önünde çalmadığım bir hayatı gözümün önüne getiremiyordum.

Gecenin geç saatinde kollarını dirseklerine kadar sıvamış masasında oturan babam geldi gözümün önüne. Bu geceyi orada mı geçirirdi, hepimiz yataklarımıza geçtikten sonra?

"Belki onunla konuşmalısın," dedi annem. "Başpiskopos anlayışla karşılayabilir."

"Woferl'ın yeteneğinden hâlâ kuşku duyuyor. Onun... onun tabiriyle seyyar bir sirkle Avrupa saraylarında..." düşüncesi bile babamın yanaklarını öfkeden kızarttı... "dolanmamız çok anlamsızmış."

"Peki ne istiyor?"

"Kanıt." Babamın yüzü iyice karardı. "Sanki Woferl'ın konserlerinden ve Nannerl'ın da ona eşlik ettiğinden bihabermiş gibi. Sanki onların mucizelerine kendisi de tanık olmamış gibi! Ve bu adam kendine din adamı diyor!"

"Leopold," dedi annem birden.

Babam çok konuştuğunun farkındaydı ve hemen sesini kesti. Sanki başpiskopos onun aşağılamasını saraydan duyacakmış gibi camdan dışarı bir göz attı. İç çekip parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Onun isteğini kabul ettim."

"Ne tür bir istek?"

Babam kardeşime baktı. Mahcup görünüyordu. "Başpiskopos, Woferlimiz'i bir oratoryo ile görevlendirmek istiyor."

Annem kocasının yüzünü dikkatle inceledi. "Bu iyi haber, öyle değil mi?" diye sordu, öyle olmadığını bile bile.

"Bunu bir hafta içinde istiyor," dedi babam.

Bir hafta. "Bu imkânsız," diye fısıldadım yüksek sesle elimde olmadan. İmkânsızdı, Woferl için bile.

Masada karşımda Woferl dikkatle babama bakıyordu, gözlerinin altındaki halkalar kapkaraydı, yüzü de babamı memnun etmenin umuduyla fitil gibi ateşli bir şekilde. "Yapabilirim," dedi sessizliğin içinde. "Lütfen. Kafamda çoktan dünyanın en güzel bir armoni var."

Annem ne cevap verdi ne de karşı çıktı. Bunun bir işe yaramayacağını hepimiz biliyorduk. Babam, henüz oratoryo için başpiskopostan alacağımız ücretten bahsetmemişti bile. Bu da demek oluyordu ki ödeme aslında babamın maaşının devam etmesiydi.

Sanki aklımdan geçenleri duymuş gibi babam tam o sırada bana döndü. Gözlerinde Oranj Prensesi'ne teslim edilmek üzere benim bestelerimle dolu cildin son haliyle eve döndüğü gün gördüğüm ışığın aynısını gördüm.

O anda aklıma ne geldi bilmiyordum. Belki düşüncelerimde dolanan Hyacinth'in ruhu, ya da ondan istediğim şeyin anısı; çoktan kaybetmiş olmanın kayıtsızlığı ve daha fazla kaybetmeyeceğini bilmek.

İçimde bir yerlerde bekleyen öfkem, patlamak için doğru zamanı bekliyordu.

Çenemi havaya kaldırdım, gözlerimi babamın gözlerine diktim ve meydan okur gibi gözlerimi ondan ayırmadım. Şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı ama kafamı çevirmedim. Sahi, şu anda bana ne yapabilirdi ki? En kötüsü zaten başıma gelmişti. Hayatım çoktan planlanmıştı ve onu durdurabilmek için fazla gücüm yoktu. Sınırları zorlasam şimdi ne fark edecekti?

Bakışlarımı hiç geri çekmedim. Ve içimi döktüm. *Benden ne isteyeceğini biliyorsun. Ve eğer ben ona yardım edersem, benim bestelerimi, benim gerçek yeteneğimi kabullenmen gerekecek.*

Yaptıklarımı itiraf etmen gerekecek.

Babam önce başını çevirdi. Annem ellerini omzuna koyup kulağına bir şeyler fısıldayarak onu teselli etmeye çalışıyordu. Ancak babam buna pek izin vermedi. "Ben odama çekiliyorum," dedi. Annem cevap verene kadar hızla onun yanından geçip telaşla yatak odalarının yönünde koştu, yemeğini unuttu.

O gece babam beni müzik odasına çağırıp mum ışığı altında bana bir şeyler fısıldadı. "Nannerl," dedi tuhaf bir şekilde hafif bastırılmış ses tonuyla. Woferl, böyle bir işi sekiz günde tamamlayamaz."

"Biliyorum," dedim, çünkü bu gerçekti. Ellerim kucağımda omuzlarımda bir şal örtülü sakince oturuyordum. Belli ki babam benden gönüllü bir şekilde yardım teklifi bekliyordu, kardeşimle iş birliği yapma önerimi bekliyordu.

Ama ben sessiz kaldım. Gözlerimi gözlerinden ayırmadım, önce ondan duymak istedim. Ona meydan okumak için gücümü daha önce zorlamıştım, şimdi geri adım atamazdım.

Babam tereddüt etti, huzursuzca elleriyle oynuyordu. Bitkindi, yüzündeki kırışıklıklar bu gece fazlasıyla öne çıkmıştı. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor gözlerini sürekli pencereye dikiyordu. Her ne kadar Hyacinth'i görmediğini bilsem de yine tüylerim diken diken oluyor odada onun varlığını hissedebiliyordum.

Sonunda ben konuştum. "Bunun benimle ne ilgisi var baba?"

Bir an için babamın bana karşı bakışları yumuşadı. Ve o yumuşaklıkla içgüdüsel olarak ona biraz daha yaklaşırken nadir olan bu anı ölümsüzleştirmek istedim.

"Senin bestelerinin tarzı da kardeşinden farklı değil," dedi babam sonunda. Sözleri sert değildi ancak gönülsüzdü, sanki içinde uzun bir süredir hapsettiği bir düşünceyi seslendiriyormuş gibi.

Odanın sessizliği üzerimize çöktü. Donakalmıştım, ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Sözleri bir çan sesi gibi içimde yankılanıyordu. İşte bu diye düşündüm, emeklerimin kabulü.

Kardeşim gibi beste yapıyordum ben. *Yapıyordum.* Bu benim sonat cildimin bir onayı idi. Babam bana dolaylı bir yola o bestelerin bana ait olduklarını söylüyordu. Mum ışığının titrek ışığı kavuşmuş olan ellerimin üzerine vuruyor bedenimde yükselen titremeyi gizliyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum babama sessizce.

"Nannerl," dedi gözlerini bana dikip. "Nereden bildiğimi biliyorsun."

Nereden bildiğimi biliyorsun. Müzik odasına bakındım. İçerideki gölgeler uzuyor mum ışığından titriyordu. Olanlarla ilgili hissetmiş olabileceğim herhangi bir kuşku kalmamıştı artık içimde. Şimdi burada, kasten benim bestelerimi alıp üzerine kardeşimin imzasını attırıp o şekilde bastırdığının itirafıydı bu.

"Bana neden söylemedin?" dedim

"Bu neye yarardı ki?" diye mırıldandı. "Zamansız canını sıkmaktan başka? Bana karşı gelir miydin? Bu işler böyle."

Bana böyle gelip savunmasız bir şekilde gerçeği kabullenmekten pek hoşlanmamıştı. Huzursuzluğu beni heyecanlandırmıştı. Bir kere de olsa babamdan özür dileyen taraf ben olmayacaktım, onayını bekleyen ben olmayacaktım, gönlünü almaya çalışan ben olmayacaktım. Şimdi sıra ondaydı. Yanımdan çekildi, sessiz suçlamamın dışında başka bir şeye odaklanmaya çalışarak gözlerini önce bana sonra hayal kırıklığı ile başka yöne çevirdi.

"Bunları neden yapıyorsun baba?" diye sordum. "Derslerimiz. Turnelerimiz Başpiskoposun karşısında duruşunu

değiştirmek. Bütün bunların sebebi ne? Biliyorum hepsi para için. Ama sadece bundan dolayı olamaz."

Duruşu donuk ve kamburdu. Parmakları birbirine kenetlenmişti. Sözlerini toparlayana kadar onu sabırla bekledim.

"Ben aslında ne olmayı bekliyordum, biliyor musun Nannerl?" Başımı olumsuz anlamında sallayınca devam etti. "Bir misyoner. Annemle babam beni geleceğin papazı olarak görüyorlardı hep, tutkumun kutsal olduğunu düşünüyorlardı." Bir an için sustuktan sonra devam etti. "Uzun süre hayattaki yegâne amacımın bir misyoner olmak olduğunu, ancak bunu başaramadığımı düşündüm. Müzik ve beste? Evet, bu konuda iyiyim ama kalıcı bir isim değilim." Ellerindeki kırışıklıklara baktı. "Derken bir gün seni ve kardeşini klavye başında dinledim. İşte o zaman Tanrı'nın bu dünyada bana verdiği görevi anladım. Bir anlamda evet, misyoner oldum. Sizlerin mümkün olan en fazla insan tarafından duyulmanızı sağlamaktan daha büyük bir amaç yok benim için."

Önüne eğik başını incelerken ne kadar yaşlı göründüğünü fark ettim. Ve o an ona acıdım. Babama inanıyordum ama onun kendisini, sandığı kadar iyi anladığını düşünmüyordum. Duyulmamı istiyordu ama ismimle değil. Fark edilmemi istiyordu ama ürettiklerimle değil. Ve yine de kendini bir misyoner, Tanrı'nın elçisi gibi görüyordu, aslında tek istediği kendini doğrulamak iken.

Az önce kabullenişi ve savunmasızlığı ile duyduğum memnuniyet duygusu yavaş yavaş kayboluyordu. Ondan istediğimi almıştım. Şimdi, mum ışığı altında yaşlanan yüzüne bakarken yapmak istediğim tek şey başımı iki yana sallamaktı. Sert görüntüsünün altında güvensizliğe gömülmüş acınası bir adam yatıyordu. Bu konuyu uzatmak birden bana keyif vermemeye başlamıştı.

"Ona yardım edeceğim," dedim.

Babam hayretle bana baktı.

"Ona yardım edeceğim," dedim tekrar. "Zor olacak ama bunu başarabiliriz."

Babam ağzını açtı, sonra kapadı ve gözlerimin içine baktı. Hiç gülümsemiyordu. Yüzünde bir suçluluk duygusu, bir özür belirtisi bulma ümidiyle bekledim.

Ama zaten bir gecede fazlasıyla kabulleniş yaşamıştı. Bir süre sonra kaşlarını çatıp arkasına yaslandı. "Elbette yardımcı olacaksın," dedi. Ben alçak gönüllü duruşuma, emrinde olan kızına geri dönünce babamın ses tonu da otoriter tavrına dönmüştü. "Bu sekiz gün boyunca Woferl'la birlikte oratoryoyu tamamlayana kadar başka hiçbir işle uğraşmanızı hiçbir yere gitmenizi istemiyorum. Sizi günde iki kez, sabahları ve akşamları kontrol edeceğim, anneniz de size yemek getirecek. Woferl yorulduğunda yerine sen geçersin."

"Tamam baba."

"Başpiskoposun Woferl'ın Avrupa'da kazandığı itibarını hak etmediğini düşünmesini istemem doğrusu. Bunu anlıyorsun tabi Nannerl, değil mi?"

Başımla onayladım. Babam da tasvip edercesine dudaklarını dümdüz gerdi ve tek bir hareketle sandalyesinden kalktı. Ben de onunla ayağa kalkıp mum ışığından çıkıp kendi odasının gölgelerinin arasında kayboluşunu izledim. Tamamen gözden kaybolunca da arkamı döndüm.

Babama, oratoryo başlığında Woferl'ın isminin yanında benim ismimin de olup olmayacağını sormamıştım bile.

Ertesi sabah babam Woferl'la beni yeni kâğıtlarımız, tüy kalemlerimiz, mürekkebimiz ve klavyemizle baş başa bırakıp müzik odasına kilitledi. Gece yarısına kadar çıkmayacaktık.

Bir anlamda içim rahattı. Hyacinth her zaman için bizi bulabilmişti, ancak şimdi bu odaya hapsedilmişken onun bile babamın kilitlediği bir kapıyı açamayabileceğini düşündüm. Ayrıca her ne kadar Woferl'la aramız tam olarak düzelmediyse de burada en azından sadece müzikten konuşabilirdik.

Bu sadece ikimizin arasındaki bize özgü bir sırdı, başkalarının duyamadığı bir dünyayı duyabilme yeteneği.

Woferl neden birlikte çalıştığımızla ilgili fazla bir şey konuşmadı ancak o da varlığımdan memnun gibiydi. Klavye standında yanımda oturdu, melodiyi, anahtarı ve tempoyu çıkarırken farkında olmadan bana doğru döndü. Bana tam olarak nasıl bir şey istediğini anlatmak için melodinin bir kısmını söyledi sonra da ilk keman satırlarını bestelemeye başladı. Woferl beste yapmada hızlanmıştı, artan deneyiminden dolayı değilse bile babamın onun üzerindeki baskısından dolayı idi. Üç satır boyunca devam eden melodi besteleyene kadar hiç durmak bilmeyen bir öfkeyle beste yapıyordu sonra da ara veriyordu. Bana bakıp bir yandan mırıldanırken kısa parçaları bana gösteriyordu.

Çalışan o incecik parmaklarını izledim. Bu sabah çok solgundu. Kara kirpikleri bembeyaz teninde zıtlık oluşturuyordu. "Arpejlerle başlayalım," dedi bana. Elleri kâğıdın üzerinde süzülüyordu. "Önce ağır sonra görkemli bir şekilde, altındaki diğer tellerle beraber." Zaten yazmış olduğu notların altına yeni notalar karalamak için duraksadı. "Ahengi doldurmak için nota akımı ile beraber."

"Bir flüt," dedim ikinci kemanları bestelediğini gördükten sonra. "Melodini tellerin üzerinde taşıması için."

Woferl bana bakmadan başıyla onayladı. Müzik çoktan dikkatini başka yerlere vermesini engellemişti.

Devam edip flüt ve kornolar için ilk satırları bestelemeye başladım. Yazdıkça tarzlarımızda bir değişim sezdim, onun

akan melodisi benim ahengimin sert sesleriyle buluştu. Güç algılanan bir farktı, hatta o kadar hafifti ki işimizden fazla anlamayan birinin asla bilemeyeceği kadar.

Woferl anlardı ama. O başkalarının ayırt edemeyeceği bestelerimizi ayırt edebilirdi.

Önümdeki parşömen kâğıdına bakakaldım. Sanki kâğıt üzerindeki hayaletime bakıyor gibiydim. Ben buradaydım, diyordu ahenk.

Yeniden yazmaya başladığımda tarzımı değiştirmedim. Bana özgün bıraktım, flütleri, kornoları. Her bir süslemeyi, her bir trili ve arpeji. Bunların hepsi Woferl'ın işinden bariz bir şekilde farklıydı, ancak bana göre yine de parçayla uyumluydu, onu tamamlıyordu. Ve belki de kimse bu parçada benim de parmağım olduğunu anlamayacaktı, çalındığında kimse beni alkışlamayacaktı ama kardeşim görecekti, ne olduklarını iyi bilecekti. Tabii, babam da.

Babam benden düzeltmemi isteyecek, diye düşündüm. Bu parça sadece bana ait olmadığından üzerinde hak sahibi değildim.

Ama ben yine de öylece bıraktım.

Woferl bestelerimin üzerinden geçmek için tellerdeki işine ara verdi. Göz ucuyla ona baktım. Benden değiştirmemi isteyecek miydi acaba? Boğazından babamın sesi mi yükselecekti?

Tarzlarımızdaki farklılığı gördüğünden emindim. Ancak biraz zaman geçti ve tek kelime etmedi.

Sonunda iç geçirerek, "Ah, Nannerl," dedi.

Bu bir yorgunluk ya da kızgınlık ifadesi değildi. Beni yeniden geri kazanma çabası da değildi, şefkat dolu bir cevabın umuduyla boş övgüler de değildi, ya da hatta Hyacinth'in kurnaz kelimelerle örülü oyunları bile değildi. Sesinde öyle bir hasret vardı ki beni küçüklük yıllarımıza götürdü; sabah güneşinde yanımda oturup başını omzuma

dayadığı, ben çalarken büyülenmiş bir şekilde beni izlediği günlere götürdü. Bestelerime olan aşktı bu. Ona daha yakından baktığımda bestelerimi sanki müziği tekrar tekrar zihninde çalıyormuş gibi üst üste okudukça göz kenarlarında biriken yaşları gördüm.

Bana bakmıyordu, o yüzden yüzümde oluşan o yumuşak ifadeyi, dudaklarımdaki o hafif gülümsememi göremiyordu.

Ölçüleri başıyla onaylıyordu, sonra yeniden başını eğdi ve tek kelime etmeden devam etti. Hastalığımdan beri var olan göğsümdeki ağırlık değişiyordu, hafifliyordu. Koyu saçları uzamış ensesinde at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Ayakları tıpkı çocukluğundaki gibi hâlâ yerden biraz yukarıda sallanıyordu. Onu izlerken benimle aynı kapana farklı bir uzuvla kıstırılmış bu küçük varlık için bir anlamda içim acıdı.

"Nannerl?" dedi bir süre sonra.

Bestemi yarıda kesip ona baktım. "Evet?" dedim.

Önce tereddüt ettikten sonra yeniden konuştu. "Teşekkür ederim."

Bana yardım ettiğin için, olması gerekiyordu cümlenin devamı. O an, sonatlarımın başına neler geldiğiyle ilgili bir konuşma yapar diye düşündüm. Onu dikkatle dinlemek için işimi bıraktım. Kalbim hızla çarpıyordu, konuşmasını bekliyordum. Söyler miydi? Saniyeler geçti. Aramızdaki bu çirkin yarayı gün yüzüne çıkarabilme umuduyla bekledim.

Woferl'ın omuzları çökmüşe benziyordu. Sessizlikte birkaç ölçü daha besteledikten sonra konuştu. "Dün gece rüyamda Hyacinth'i gördüm," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Aylardır Woferl'ın dilinde krallığı duymamıştım. Adını kardeşimin dudaklarından dökülmesi bile havayı serinletmeye yetti. "Ne istiyordu?" diye sordum.

"Peşimden koşuyor," dedi Woferl. Endişeli ve bitkin görünüyordu şimdi. "Ondan kaçamıyorum. Artık odamda yalnızım diye buralarda dolanıyor."

Havanın soğuğu tenimi ısırıyordu. Hyacinth burada, evimizdeydi. Kardeşime neler anlatıyordu?

"Eğer korkuyorsan," dedim ona, "Yanıma gelebilirsin. Kimseye söylemem."

Bir kere başıyla onayladı, ancak yüz ifadesi solgun ve tedirgindi. Woferl'ın söylemek istediği çok şey vardı, bunu hissedebiliyordum, ama o gözlerindeki ateşli ışıkla bestelerine devam etti.

Gece yarısına kadar beste yaptık, ta ki Woferl sonunda klavye başında yorgunluktan uyuyakalana kadar. Ellerindeki mürekkep lekelerini çıkarmaya yardım ettim, sonra onu yatağına taşıyıp kendi odama geçtim. Yatağımda kardeşimin eksikliğinin içimde yarattığı boşluk hissiyle bir türlü uykuya dalamıyordum. Hyacinth'in kardeşimden ne istiyor olabileceğini düşünmekten göğsüm yanıyor bir türlü uyuyamıyordum.

Woferl tehlikedeydi. Onu bekleyen havanın soğuğunu hissedebiliyordum şimdi. Hyacinth onu almaya geliyordu... bir şekilde, her nasıldıysa. Ve ben onu nasıl koruyacağımı bilmiyordum. Yan dönüp ay ışığının yerin üstünde gümüş bir kare çizdiği alana baktım. Gece biz uykudayken kardeşimin camına tırmanıp içeri girer miydi? Ne zaman yapardı bunu? Ve nasıl?

İçimdeki o karanlık, göğsümde hissettiğim o *başka biri* şimdi kımıldıyordu. Gözümün önünde bana Woferl'ın babamın kulağına bestelerimin nerede saklı olduğunun söylediği anın görselini çiziyordu. *Bunları unuttun mu?* diye anımsatıyordu ses bana. *Onu neden koruyorsun ki?*

Yattığım yerde sağa sola döndüm. Aklımda sürekli perinin yapabilecekleri vardı. Derken birden sessiz bir gıcırtıyla açılan kapımın ardında Woferl'ı gördüm. İçeri girmeden önce tereddüt etti, hiç konuşmuyordu.

Nasıl bu kadar küçük görünebiliyordu?

Bir süre sessiz kaldım, kardeşimi içeri çağırmak konusunda isteksizdim. Ama sonra onu odasında tek başına Hyacinth'in gelmesini beklerken düşündüm.

Elimle işaret ederek onu yanıma çağırdım. "Gel buraya," dedim.

Hemen yatağa girip yanıma kıvrıldı, eskisi gibi. Ufacık bedeni titriyordu. Parmaklarımı saçlarında gezdirip içimdeki sesi yavaş yavaş susturdum. Woferl yattığı yerden mırıldanmalarımı dinlerken yavaşça rüyasız bir uykuya daldı.

VİYANA'YA DÖNÜŞ

Başpiskoposun oratoryosunu onun istediği günden bir gün sonra, dokuz günde tamamladık. Zaman o kadar hızlı geçiyordu ki bir sabahı diğerinden neredeyse ayırt edemiyordum. Her şey bitmek bilmeyen hummalı bir beste çalışmasıyla harmanlanıyordu. Besteyle ilgili fikir ve nota alışverişi yapmak dışında birbirimizle çok az konuşuyorduk. Her gece Woferl odama gelip yanıma kıvrılıyordu.

Her şey bittiğinde kardeşimin gözlerinin altındaki morlukları bariz bir şekilde görebiliyordum. Benimde yanaklarımın rengi solmuş gözlerim de beyaz tenimle iyice zıt düşmüştü.

Babam aceleci bakışlarla bir kez oratoryonun üzerinden geçti, üzerinde pek çok değişiklik yaptıktan sonra bir an evvel ödemesini alabilmek için başpiskoposa teslim etti. Başpiskopos oratoryoyu kısa gecikmemizi bağışlayacak derecede beğenip takdir etti.

Müthiş bir ustalık, dedi babama.

Woferl'ın hepsini yapmış olabileceğine inanmamıştı. Başpiskopos gibi güçlü bir adama göre bu sadece bir oyundu. Ama babam hiç şikâyetçi değildi, çünkü sonunda bu işimiz için bir miktar para alıp maaşı da yeniden devreye girmişti. Kiramızı ödeyebildik.

Woferl oratoryonun altına kendi imzasını atmıştı. Bunu yaparken onu izlemeye dayanamadım. Onun yerine babama döndüm, babam da sonunda dağlayıcı bakışlarımdan rahatsız olup bitirmek için harcadığımız gereksiz fazla zaman konusunda söyleniyordu.

"Belki bir daha ki sefere çocuklara sekiz günden fazla süre verir," dedi annem akşam yemeğinde babam bize başpiskoposun ödemesini söyleyince. "Bir adam halkıyla nasıl bu kadar dalga geçer?"

"Belki bir daha ki sefere çocuklar daha fazla para eden bir beste yaparlar," diye yanıtladı babam da.

"Muhteşemdi," dedi Woferl birden babama bestemizi savunmak için ben bir şeyler söylemeden önce. Ufacık bedeninin tamamı gerildi, tıpkı sürüsünü koruyan erkek bir geyik gibi öne fırladı ve gözlerinde birden şiddetli bir ışık belirdi. "Başpiskopos işimizi beğenmiyorsa bu onun yetersizliği."

Babam Woferl'ın sözlerine karşılık nefesini tuttu, ama ben o sabah ilk kez gülümsedim.

"Woferl'la birlikte çok iyi bir iş başardınız," dedi annem bana daha sonra o sabah. Birlikte bir süre müzik odasında oturduk, çünkü bu geç kış gününde güneş yüzünü göstermeye karar vermişti ve oda birden ısınmış ortam miskinleşmişti.

"Biliyorum," dedim anneme camdan dışarıyı izlemek için başımı çevirip. "Ama asla yeterli değil, değil mi? Ölümüne çalışabiliriz ama babam yine de bize mürekkebi ve tüy kalemi uzatır."

Annem bunu duyunca kaşlarını çattı. "Nannerl. Baban hakkında öyle konuşma. O seni ve kardeşini çok seviyor. O kendi sağlığı kadar sizin sağlığınızdan da endişe ediyor. O sadece ailemizin, siz dahil... geçimini sağlamaya çalışıyor."

Dönüp anneme baktım. "Evet," dedim. "Bizi sağlama almak varını yoğunu verebileceğini biliyorum. Woferl da bunu biliyor."

Bir an için sessizlik oldu. "Hâlâ kardeşine kızgınsın," dedi annem nazikçe.

"Hayır değilim," dedim. "Öfkelenmenin ne faydası var?"

Annem iç çekti. "Woferl baban gibi. İnatçı erkekler işte, onların hayatlarında olan biz kadınlar ise onlara fark ettirmeden sesimizi duyurabilmemiz lazım. Bu işler böyle."

Bu işler böyle.

Başımı öne eğdim, annemle göz göze gelmek istemiyordum. Merak ediyordum acaba yıllar sonrasında ben de aynı şekilde kızımı böyle telkin ediyor olur muydum? Ben de ona bu tavsiyeyi verir miydim?

"Sen de inatçısın, Nannerl, tıpkı baban gibi," diye devam etti annem. Şimdi gözlerimi ondan alamıyordum. Ben ona bakınca o da bana doğru yaklaşıp eliyle yanağımı okşadı. "İsteklerini dile getirmek için yaptığın ufak tefek şeyleri biliyorum." Bana söylemek istediği şeyi dolaylı yolla söylüyordu ve tam olarak söylemek istediğini anlayamasam da duygunun havada asılı kaldığını hissedebiliyordum.

Sonra hüzünlü bir şekilde bana gülümsedi. "Bestelerinin senin için ne kadar çok anlam ifade ettiğini biliyorum."

Ciltlenmiş toplu sonatlarımla ilgili benimle bu kadar açık konuşmasını hiç beklemiyordum. Annem bizim sessiz koruyucumuzdu, her zaman bizi izlerdi, bazen yaptıklarımı onaylamazdı ama babamızın bizim adımıza verdiği kararları asla sorgulamazdı. Yaptığım işi kabullenecek kadar ilk kez bu kadar yakınlaşmıştı bana.

İlk kez annemin benim yaşlarımda nasıl biri olduğunu merak ettim. Genç bir kızken nasıl rüyalar görüyordu? Babamla böyle bir hayatın hayalini kurmuş muydu; hayat-

larımıza fazla karışmadan ilerlemenin? Gece gökyüzüne baktığında hiç başa aşağı yetişen ağaçlarla dolu ve içindeki patika yolun bembeyaz bir kumsala açıldığı bir ülke görmüş müydü? Ne zaman benim şu anda tanıdığım annem olmuştu?

Birden, annemin karşısında ağlayacağım diye korktum. Sandalyemden kalkıp halının üzerine diz çöküp başımı dizlerinin üstüne yasladım. Yumuşak bir şekilde bir şeyler mırıldanarak saçlarımı okşadı. Sesindeki melodinin keyfini çıkarıyordum. Herr Schachtner haklıydı. Annemde harika bir kulak vardı.

Uzun bir süre öyle kalıp müzik odasının pencerelerinden içeri sızan ışığın keyfini çıkardık.

Sonunda odanın kapısı aralandı ve babam uzun adımlarla içeri girdi. Annemle bu sessiz birlikteliğimizin bölünmesiyle eş zamanlı başımızı kaldırdık.

"Başpiskopos bize müsaade etti," dedi babam. "Viyana'ya gidiyoruz."

"Önümüzdeki seneyi bekleyemez miyiz? Daha Salzburg'a yeni geldik."

Woferl'la odalarımıza çekildikten sonra annemle babam yemek masasında konuşmak için toplandılar. Annemin sesi kısık, telaşlı ver gergin geliyordu. Kapımın kenarında dikilmiş çatlağın arasından onları hem izliyor hem dinliyordum.

"Seneye Woferl muhtemelen birkaç santim daha uzun olacak," diye yanıtladı babam kendine has az ve öz konuşması ve aksi tavrıyla.

"Zaten o kadar ufak ki, biraz büyüse bile kimse onu genç bir deha olup olmadığını sorgulamaz."

"Peki ya Nannerl? Artık genç bir kadın o."

"Hâlâ çok genç."

Babam iç çekti. "Bu durumda Sebastian'ı bile yanımızda tutacak gücümüz yok," dedi. "Ve yapabiliyorken çocukları mümkün olduğu kadar fazla sarayın huzuruna çıkartmalıyız. İmparatoriçeden çoktan davetiye geldi bile."

Annemin dudak kenarı seyirdi. "Viyana'da kutlamalar başlamak üzere mi?" diye sordu.

"İmparatoriçenin kızı Maria Josepha, Napoli Kralı Ferdinand IV ile evlenecek. Büyük bir düğün ve günlerce kutlamalar olacak. Tüm kraliyet sarayları ve tüm hamilerimiz orada olacak. Düşünsene, Anna!" dedi babam gözleri ışıl ışıl. "On yılın toplam maaşını bir haftada kazanacağız."

Annem sesini o kadar kısmıştı ki onu güçlükle duyuyordum. "Çok güvenli değil..."

Babam annemin sözünü kesti. "Arşidüşesler öyle her gün evlenmiyor."

Sohbetleri orada noktalandı. Sessizce oturdular, siluetleri mum ışığında titreşiyordu. Sonunda ayağa kalkıp yatak odalarına doğru yöneldiler. Kapıları kapanana kadar onları izledim, sonra yatağıma girip yorganın altına girdim.

Ortalık yatıştıktan sonra karanlıkta gözlerim açık düşüncelere daldım. Bitişik odada Woferl'ın yatağında kımıldadığını duyabiliyordum. Babam çoktan seyahatimizi düzenlemeye başlamıştı. Çok geçmeden yine valizlerimizi hazırlayıp arabamıza yükleyip Salzburg'a veda edecektik.

İçim titreyerek yorganımı çeneme kadar çektim. Bu Viyana seyahatimiz bir tesadüf değildi. Yaktığım mektubu düşündüm; mürekkepli kâğıdın iyice kararıp kömürlerin arasında yok oluşunu.

Viyana'da yanıma gelirsen seni baloya götüreceğim.

Orada ne yapacağını tahmin edemiyordum. Nasıl olup da kardeşimi istediğini de bilmiyordum. Çok fazla olasılık

vardı. Korkuyla kendimi yorgun düşürene kadar her birini düşündüm durdum. Anlıyordum ki bir tarafım bu düşüncelerden uzak duruyordu, bir tarafım ise kralların kayboluş heyecanla gülümsüyordu.

Emin olduğum tek şey vardı: Viyana'ya gidiyorduk, tıpkı Hyacinth'in ön gördüğü gibi. Ve beni orada bekliyor olacaktı.

ŞEYTANIN DANSI

Viyana'da İmparator I. Francis ile İmparatoriçe Maria Theresa'nın karşısında ilk konserimi vereli yıllar olmuştu. Şimdi ise neredeyse şehri bile tanıyamaz hale gelmiştim.

Balkonlarda festival havasında renkli afişler asılıydı ve havai fişekler gece karanlığında gökyüzünü aydınlatıyordu. İnsanlar at arabamızın yanından neşe içinde kahkahalarla geçiyorlardı. Havada şarap ve hava fişeklerin duman kokusu hâkimdi. Pastanelerden kutlamalar için hazırlanan ekmek ve pasta kokuları yayılıyordu. Arabacımız arabanın önünde toplanan kalabalığa sabırsızca çekilmeleri için bağırıyordu. Arabada ileri geri hareket ederken gözlerimi dışarıdan ayırmadan kargaşayı izliyordum. Bazıları en güzel kıyafetleriyle opera binalarına akın akın girip çıkıyor bazıları ise yüksek pencerelerin ardında dans ediyor ya da sadece sokakta yürüyordu.

Woferl insanları işaret etti. "Renkli kuşlar gibiler," dedi. Onu der demez aklıma yıllar önce birlikte katıldığımız ve balkonunda iskambil oyunu oynayan Hyacinth'i gördüğüm opera geldi aklıma.

Gözlerim meydanları aradı, kargaşanın içinde o keskin tebessümünü arıyordum. Caddeleri ve sokakları dolduran müziğin içindeki krallığın arızalı notalarına kulak vermeye çalışıyordum. Ancak olağan dışı hiçbir şey görünmüyordu henüz.

O gece bir sarraf olan Herr Schmalecker sayesinde Weihburggasse'deki bir apartmanın ikinci katında kalacak yer bulduk. Arabamızdan indiğimizde babamı kocaman gülümsemesiyle karşıladı Herr Schmalecker, sonra da hemen eşyalarımızın içeri alınmasında yardımcı oldu. Gözümü evden alamadım. Salzburg'daki evimizden daha güzeldi.

"Sizi görmek harika, Herr Mozart!" dedi babama. "Viyana'da kalmak için ne güzel bir zaman, öyle değil mi? Şehir çoktan birkaç gündür böyle."

Babam da ona gülümsedi. "Çok zarifsiniz, bayım. Bu iyiliğinizi asla unutmayacağız."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok, o zevk bana ait. Hiç Mozartları ağırlamak insana yük olabilir mi?" Kendi şakasına eğleniyor gibi içten bir kahkaha attı, babam da onunla birlikte kahkaha attı. Woferl valizlerin yerleştirilmesini izlerken ben de annemin yanında sessizce gülümsedim.

O gece Herr Schmalecker'in ailesi ile birlikte akşam yemeği yedik. Ben de aklımda Hyacinth'in bulut gibi görüntüleri ile çatalımı batırdığım fırınlanmış tavuk dilimlerini tabağımda oradan oraya dolandırıyordum. Dışarıda gece boyunca devam eden şenlik seslerini duyabiliyorduk, ancak salon sessizdi, Herr Schmalecker'in gürleyen sesi haricinde.

"Bu sefer ne kadar kalacaksınız Viyana'da, Leopold?" diye sordu babama. Babama baktım. Yorgun görünüyordu, her ne kadar konuşmalarına dikkat etmeye çalışsa da.

"Düğüne kadar kalırız ya da belki ondan sonraki birkaç hafta sonrasına kadar."

"Harika!" Herr Schmalecker sesli güldü. "Prenses gelini birkaç gün önce halkın arasında gördüm. Majesteleriyle beraber saray balkonundaydı. Çok güzeldi. O..." ara verip çatalını babama salladı. "O ve en küçüğü, şu küçük Antonia, çok güzel evlatlar doğururlar, ben sana söyleyeyim." Herr Schmalecker'in tarafına baktım. Solgun beniz-

li, çelimsiz genç bir kadın olan karısı, kocasına tek kelime etmeden sadece yemeğini yiyordu. İki çocuğu da masanın altında bir parça havuçla oynuyorlardı. Bir çocukları da başını kollarının arasında gizlemiş masada uyuyordu.

Babam Herr Schmalecker'e prensesler hakkında daha düzgün konuşması gerektiğini söylemedi. Eğer Woferl bu tarzda konuşmuş olsaydı eminim onu yemeğini bitirmeden sofradan kaldırıp odasına gönderirdi. Ben o arada dışarıdaki şenlik dolu seslere odaklanıp yemeğimi parçalamaya devam ettim.

Günler geçtikçe kutlamalar daha da yoğunlaştı. Bir keresinde Woferl, annem ve ben, babama *Partenope* operasında eşlik ettik ve bir keresinde de prenses gelinin şerefine bir baloya katıldık. Sürekli kafam karışık bir şekilde balkonda oturup zamanın çoğunu etraftaki koltukları süzerek geçirmiştim. Yorulana dek onu her yerde aradım; o ince silueti, o parlayan gözleri.

Her gün dışarı çıktık, belki de babam, sarayın konser vermemiz için bizi ne zaman davet edeceklerini düşünmekten biraz olsun uzaklaşmak için. Odalarımızda olduğumuz zamanlarda Woferl hiç sektirmeden klavyesini ve kemanını çalıyordu. Beste yapmaya devam ediyordu. Bu sefer gece yarılarına kadar onu ayık tutan hatta sabahlara kadar süren yeni bir senfoniye başlamıştı.

Ben de bestelerime devam ediyordum, ama ben her seferinde evdeki herkesin uykuya daldığından emin olduktan sonra çalıyordum, yoksa yine bestelerim babamın eline düşebilirdi. Dışarıdaki kutlamaların gürültüsü odada çıkardığım sesleri gizlemeye yetiyordu; soğuk zemindeki ayak seslerim, tüy kalemin mürekkep kavanozuna girişi, kâğıt üzerindeki hafif çizik sesi. Ben yazdıkça geliştirdiğim bestem daha yüksek bir sese sahip oluyordu, yumuşak girişinden daha kaba bir sese doğru yükseliyordu. Sanki dışarı-

daki gürültü onu kışkırtıyordu. Notalara ekleme yaparken ellerim titriyordu, o kadar ki zaman zaman mola verip kendime gelmem gerekiyordu.

Günler geçti. Hyacinth'den eser yoktu. Her an odada dolaşan gölgesini ya da şehrin dar sokaklarında bekleyen siluetini görürüm diye doğru dürüst uyku uyumuyordum.

Derken, sonunda Viyana'daki ikinci haftamızda bana geldi.

Ekim ayının ilk günlerinde bir başka operaya gittik, *Amore e Psiche*, aşk tanrısı Eros ile ölümlü bir güzellik arasındaki bir romans türü. Prenses Psyche'nin ölüm cezasına çarptırılacağını bile bile aşığının yüzünü görmek için yanıp tutuştuğunu izledik.

Babam bana doğru eğilip Psyche'nin bu hatasını beni uyarmak için bir fırsat olarak değerlendirdi. "Gördün mü Nannerl?" dedi. "Arzunun tehlikesi bu işte."

Aslında demek istediği Psyche için duyulan arzunun tehlikesiydi, Eros için değil. Psyche'yi tamamen kendine saklamak isteyen aslında Eros'tu.

Sahnedeki oyuncu elini alnına götürüp birden sahne zeminine çökerken sessiz kaldım. Elbisesi etrafında toplandı. Babamın sözlerine karşılık dişlerimi sıktım. Bu haksızlıktı, diye düşündüm; bir tanrının genç bir kızı baştan çıkarması ve sonra bundan dolayı onu mahkûm etmesi.

Bilmiyordum, düşüncelerim mi, yoksa içimdeki sessiz kınamam mıydı babamı büyüleyen. Belki de babamın tepkisine karşılık göğsümü saran gerginlikti. Opera üçüncü perdesini açınca locamıza koyu takım elbiseli bir adam girdi. İçgüdüsel olarak adama döndüm ama annemle babam adamın varlığını bile fark etmemişe benziyordu, sanki

adam perdelerin arasından uzanan bir gölgeymiş gibi. Yanımda, Woferl kımıldıyordu ama başını çevirmedi.

Adam bana doğru eğildi, bir sis kadar soğuk nefesi tenimi gıdıklıyordu. O gözlerin bildiğim Hyacinth'in gözleri olduğunu anlamam için yüzüne bakmama gerek yoktu.

"Fraulein," diye fısıldadı. "Benimle gel." Sonra birden yeniden perde şekline girip kayboldu.

Varlığına ve benim gördüğüm şeyin başka kimse tarafından görülmemesine ürperdim. Aşağıda tanrıça Venüs, Psyche'ye bir lamba uzatıp aşığının kimliğini ortaya koyması için onu cesaretlendirmeye çalışıyordu.

Sessizce oturduğum yerden kalktım. Annemler fark etmedi. Locadan çıkıp perde arkamdan kapanırken Woferl'ın hafifçe dönüp bana baktığını fark ettim. Kalktığımı görse de bir şey demedi.

Perdenin diğer tarafında terliklerim birden mermer zemindeki kalın halıların içine gömüldü. Aşağıya baktığımda yerdeki tabakanın halı değil de yosun olduğunu gördüm, loş ışıkta derin bir maviydi ve o kadar uzundu ki ayaklarım neredeyse hiç gözükmüyordu. Koridor bir patika yola dönüşmüştü ve ben yürüdükçe sütunların yerinde duran eğri büğrü ağaçları ve yapraklarının oluşturduğu derin su birikintileri fark ettim,

İlerledikçe ağaçlar daha da sıklaştı ve ardımızda kalan operanın sesi giderek zayıfladı. Sonunda müziğin sesi yerini geceye akan kargaların çığlıklarına bıraktı. Gökyüzünde ikiz aylar üst üste binmeye başlamıştı. Önümde ağaçların sonunda ayrıldığı yerde tepedeki kaleyi çevreleyen nehir belirdi. Karanlık suları yol boyunca sabit bir şekilde çalkalanıyordu.

Nehir muhafızının devasa yüzgeçleri artık sudan çıkmıyordu. Onun yerine nehrin ötesinde yetişen dikenden duvar alçalmış suyun üzerinde sivri uçlu eğri büğrü bir köprü oluşturmuştu.

Onu görünce bir an için tereddüt ettim, sanki ağzını açmış kocaman bir hayvanın önünde duruyormuşum gibiydi.

Fraulein.

Hyacinth'in fısıltısı dikenlerin diğer tarafından beni çağırıyordu. Başımı kaldırıp kaba dikenli duvarın üstünden halen sivrilen kalenin en yüksek kulesine baktım. Terliklerim köprünün dikenli zeminine sürtene kadar kısa adımlarla ilerledim. Köprü zeminindeki boşlukların arasından beni geri göndermek için atan köpüren karanlık suları gördüm. Muhafızlarını ellerinden aldığım için bana öfkelilerdi. Hızlandım.

Karşı tarafa geçip dikenlerin arasından geçtim, sonunda içinden çıkıp kalenin önündeki açık alana geldim.

Kalenin avlusunun her iki yanına kocaman masalar yerleştirmişlerdi. Porselen tabaklara kocaman altın elmalar ve kırmızı narlar konulmuştu. Masa ayaklarına asma yaprakları sarılıydı. Ortalıkta hiç mum yoktu, bu da bana yine Hyacinth'in ateş korkusunu anımsatıyordu. Onun yerine avlunun üzerinde binlerce ışık tanecikleri yanıp sönüyordu. Her zaman Hyacinth'in peşinden giden perilerin düzensiz izleri, bu da bütün alana ürkütücü bir mavi parlaklık veriyordu. Ben gelince kıkırdamaya başladılar. Birçoğu yanıma üşüştü, cıvıldaşarak saçlarıma asılıyordu, sesleri incecik ve kıskançlık doluydu, çimdikleri sertti. Elimin tersiyle onları uzaklaştırdım ama kızgın ve kararlı bir şekilde hemen geri geldiler.

"Rahat bırakın onu."

Hyacinth konuşunca ışık tanecikleri hemen etrafa saçıldı. Avlunun diğer bölümüne akın ederlerken protestolarını parıldayarak gösteriyorlardı. Başımı kaldırınca Hyacinth'in bana yaklaştığını gördüm.

Bana gülümsedi. Bu gece gümüş perdahı ile ışıl ışıl parlıyordu, üzerinde binlerce iskelet yaprağının bir araya getirilip dikilmesiyle oluşan görkemli bir ceket giyiyordu. Saçları

geriye doğru toplu olup yüksek elmacık kemiklerini yassılaştırıyordu. Gözleri gece karanlığında parlıyordu. Aslında çok hoştu, fakat ben onu o son gördüğüm haliyle hatırlıyordum; gözbebekleri açlıktan yarılmış, tam prensesin üzerine atlamadan önceki hali.

Cesaret, dedim kendi kendime ve onun yerine babamın bestelerime yaptıklarını hatırlamaya çalıştım.

"Bugün ne kadar güzelsin," dedi bana elini kaldırıp çeneme dokunarak. Elimi tutup bana avluyu işaret etti. "Dans et benimle. Sana sormam gereken bir şey var."

Pençelerinin avuç içlerimi kazımasını hissediyordum. Birden gözümün önüne pençelerinin prensesin kanına bulanmış görüntüsü geldi. Ama ondan ürkmek yerine avlunun merkezine kadar ona eşlik ettim ve elimi nazikçe omzuna koydum. Buklelerimin üzerinde keskin bir asılma hissedince birden irkildim ve bu sefer yüzümün etrafında dolanan, beni ısırmak için can atan perilerden ürperdim.

"Kaybolun," diye tersledi Hyacinth onları. Yine protesto ederek etrafa saçıldılar. Yüzünün etrafında dolanıp yanaklarına sevgi dolu öpücükler konduruyorlardı. Hyacinth beni dansa davet ederken etrafımızda dolanıp kasvetli mavi bir daire oluşturuyorlardı.

Onu takip ettim. Aklıma şeker gibi tatlı öpücüğü geldi o an. Buz gibi elini belimde hissettim. Johann burada olsaydı o da benimle dans eder miydi acaba? Bana dokunan eli sıcacık mı olurdu?

"Bu gece sessizsin," dedi Hyacinth alçak bir sesle.

"Beni neden buraya getirdin?" dedim ona.

Keyifle bana gülümsedi. "Yoksa Fraulein bana kızgın mı?"

"Sen buraya, bu kaleye ait değilsin."

"Ait olmalıyım. Kraliçe bana saray yasağı koymuştu, iğrenç bir kadındı."

"Sen kuledeki prensesi öldürdün."

"Bir anlamda zaten ölüydü o, öyle değil mi? Hayatını bir kuleye hapsedilmiş olarak geçiriyorsan ve kapı senin için açıldığında kaçmayı bile beceremeyecek kadar uzun süredir orada saklanmışsan, gerçekten yaşıyor musundur?"

Sözleri göğsümde yankılanıyordu, tıpkı yıllar önce beni ilk kez çağıran müziği kadar gerçek ve berrak bir şekilde. İris tabakaları altın rengiydi, beni hipnotize ediyordu. *Sen yaşıyor musun, Nannerl?* diyorlardı sanki bana. *Yaşamak istemiyor musun?*

Dudaklarım sımsıkı kapalıydı. İşte yine burada onun oyunlarını oynuyorduk. Ama bugün onlardan yorulmuştum. "Benden ne istediğini söyle," dedim.

Hyacinth gülümseyip beni yine döndürdü. Dünya birden baş döndürücü bir daireye döndü, merkezinde de Hyacinth'in yüzü vardı. "En başta ne anlaşmıştık, unuttun mu?"

Beni hep hatırlamalarını sağla. Bu dileğimin üzerinden ne kadar zaman geçmiş olmalıydı. O günden bu yana neler neler olmuştu.

Hyacinth beni kendine doğru çekti, belime dokunan eli buz gibiydi. "Anlaşma anlaşmadır. Sen bana yardım ettin, ben de sana yardım edeceğim. Yapmamız gereken tek bir şey kaldı."

"Neymiş o?"

Kulağıma fısıldamak için yanıma sokuldu, iskelet yapraklarla dolu ceketi tenime sertçe sürtündü. "Kardeşini buraya, kaleye getir."

Woferl. Sırtımdan aşağı soğuk terler döktüm. "Ondan ne istiyorsun?"

"Onu burada bırak."

Onu burada bırak.

"Onu buraya getirip sen dünyana geri döndüğünde, o seninle gelmeyecek. Bırak yanımda kalsın. Müziğini krallı-

ğa getirsin, sen de öteki dünyaya kendi müziğini götürürsün. Mükemmel bir takas olur."

Hyacinth'in sesi birden karanlıklaştı, yumuşak sözlerinin arasında hırıltılı bir titreyiş vardı. "Onu sonsuza dek krallıkta mı tutmak istiyorsun?"

Hyacinth'in gözlerinin içi parladı. "Sonuçta Woferl'ın zaten senin dünyanda daha fazla yeri yok," dedi. "O bu krallığın küçük prensi. Bunu biliyorsun. Doğduğu günden beri yüzündeki narinliği ve uzuvlarının kâğıt gibi kırılgan olduğunu biliyordun. Peş peşe yaşadığı hastalıklar onu yıpratmaya devam edecek ve sonunda bir hiç olacak. Bu onun laneti. O her zaman iki dünya arasında muallakta kalmış. Şimdi tam zamanı. Onu bana ver, Nannerl, o zaman nihayet her zaman arzuladığın şeye sahip olacaksın."

Kalp atışlarımı kulaklarımda duyuyordum. Bu, sonunda dileklerimizin birleşmesi olacaktı. Hyacinth kardeşimi, Sırt Krallığı da küçük prensini istiyordu ve eğer Woferl'ı kendi ellerimle Hyacinth'e teslim ederdiysem bende arzuladığım şeye kavuşacaktım.

Kardeşim olmayınca babamın tek çocuğu olacaktım. Bir müzik cildinin üzerinde başka hangi isim olabilirdi? Beni hatırlamaktan başka şansları olmayacaktı.

Dehşet içinde yanından uzaklaştım. Ondan birkaç adım ötede durmuş altın gözlerinden gözlerimi alamadan yaptığı tekliften dolayı titriyordum. O ise keyfi yerinde bekliyordu. Etrafımı saran dünya birden donuklaştı. Aklımı bir hafiflik sardı.

"Kalbindeki çekimi hissedebiliyorum, Fraulein," dedi bana doğru yeniden bir adım atıp.

Kardeşimi kulenin en tepesinde oturmuş aşağıdaki karanlık nehre bakarken canlandırdım gözümde. Sonra da Hyacinth'in onu dikkatle izleyişini. "Buraya geldikten sonra ona ne yapacaksın?" diye fısıldadım ona. Sesim sanki

benim dışımdan çıkıyordu. Hyacinth'in gözleri benim kalp atışımla eşgüdümlü olarak atıyordu.

"Ah, Nannerl," diye iç çekti Hyacinth ve nazikçe yanağımdan öptü. "Mesele hep onun ne olacağı, değil mi? Peki o gelince asıl *sen* ne yapacaksın?"

Dudaklarım aralandı ama hiçbir şey diyemedim.

"Bana bir beste yap, Fraulein," diye fısıldadı Hyacinth. "Kalbinin şarkısını. Onu çaldığında seni çağıracağım. İşte o zaman yanında kardeşini de getir. İkinizi de kalenin avlusunda yan yana duran ikiz ayın altında bekliyor olacağım. Başka bir yere sapmayın. Yanınızda ışık getirmeyin. Başladığımız şeyi bitirelim."

Beni yeniden döndürürken gözlerimi kapadım, başım dönüyordu. Sözleri beni sarmıştı, sonunda hiçbir şey düşünemeyecek hale gelmiştim. Bizi bekleyecekti. *Başka bir yere sapmayın. Yanınızda ışık getirmeyin.*

Derken birden aklımı bulutlandıran sis perdesini aralayan berrak bir ışık belirdi. Başımı kaldırıp aylara baktım, yarıları birbirinin üstündeydi.

İkiz ayların yan yana hizalandığı gece hapsedilmiş kraliçenin sihrinin en güçlü olduğu gece olacaktı. Bunu bana kendisi söylemişti, grottoya gittiğimiz gece. O zaman sihir yapma gücüne kavuşacaktı; Hyacinth'in en korktuğu şey olan ateşine, yani Güneş'in ona verdiği armağana. İşleri doğru yola koyma şansım olacaktı; onu deniz altındaki hapsinden kurtarıp kaleye geri götürmek. Hyacinth'i bir tek o durdurabilirdi ve anca o zaman Hyacinth bizim peşimizi bırakırdı.

Şimdi bile Hyacinth'in verdiği sözün zehri beni çekiştiriyordu. *Hatırlanmak istemiyor musun? Bunu elde etmek için çok savaştın.* Karanlıkta irkildim, kendimi toparlamaya çalıştım.

İçimdeki o *diğer kişi* dişini gösterip beni Hyacinth'in kollarına atmak için can atıyordu.

Kardeşimin alnına öpücük konduran ve geceleri korktuğunda korumacı bir şekilde onu yanına alan bir tarafım da geri durmamı istiyordu.

Krallığa geri döndüğümde yapmam gerekeni yapıp kraliçeyi serbest bırakabilecek miydim? Yoksa kardeşimi yanımda getirip onu Hyacinth'le mi tanıştıracaktım? Her iki yanım da hararetle birbirleriyle çarpışıyorlardı, şu durumda kimin kazanacağını bilemiyordum.

"Yapacağım," diye fısıldarken buldum kendimi. "Seninle burada buluşacağım."

Hyacinth cevap vermedi. Yeniden gözlerimi açtığımda kale, dikenler ve kale hendeği ile birlikte avlu da kaybolmuştu. Yeniden kendimi annemlerle birlikte locanın içinde buldum. Woferl yanımdaydı, ben de herkesle birlikte kendisine hayran kalan izleyiciye reverans yapan sahnedeki librettisti alkışlıyordum.

Hyacinth'in bana dokunan elleri bir hayaletin dokunuşundan öte gibi gelmeye başlamıştı. Woferl bana baktı, meraklı ve ümit doluydu bakışları. Kalbim kaburgalarıma baskı yapıyordu. Belki Hyacinth ona da görünmüştü, tıpkı bana yaptığı gibi onun da gönlünü almış olabilirdi. Etrafımıza ördüğü ağlarının gerginliğini hissedebiliyordum.

"Buradan aldığın dersi unutma, Nannerl," dedi babam bana doğru eğilip. "Psyche'nin sırf aşkı uğruna çektiği acıları ve onu o kadar soylu yapan sadakatini bir düşün."

Başımla onayladım ama cevap vermedim. Belki de dileklerinin yerine gelmesi bunun için feda etmek zorunda kaldıklarına asla değmezdi. Psyche bir erkeğe duyduğu aşktan değil de başka bir şeyden dolayı acı çekmiş olabilirdi. Belki bir başka hayatta onun için işler daha farklı olabilirdi.

Opera ileride olacakların habercisiydi. O gece rüyamda üst üste Hyacinth'i gördüm, kulede dişlerini genç prensesin etine geçiriyordu, ben de yanlarındaydım. Kanlar içindeki elleriyle yanağıma dokunuyordu. Woferl önümden ormanın içindeki patika yoldan giderken ona seslendim. Giderek benden uzaklaşıyordu, sonunda onu gözden kaybettim.

Ertesi sabah ter içinde uykumdan uyandığımda haberleri duydum. Prenses gelin Maria Josepha en korktuğumuz hastalığa yakalanmıştı.

Çiçek hastalığına.

ÖLÜM HABERCİSİ

"Dedikodulara göre prenses bu hastalığı İmparator Joseph'in rahmetli karısından kapmış, onun cenazesinde," dedi Herr Schmalecker bize ağzı yumurta ve salam dolu hep birlikte kahvaltı yaparken.

Anneme baktım. Yüzü solgundu. Yanımda oturan Woferl tabağındaki yemeğinden az az yiyordu, yüzü yorgundu. Gece boyunca hep sağa sola dönüp uykusunda sayıkladığını duymuştum.

"Tanrı'nın takdiri," dedi babam. Ağzı sımsıkıydı ve başı önündeydi. "İyileşmesi için dua edelim."

"İyileşmesi!" Herr Schmalecker kıkırdamaya başladı. "Dinle beni dostum. Burada oturmuş hâlâ dukaları nasıl kazanacağınızı düşünüyorsun, değil mi? Umudunu kaybetme, Leopold. İmparator çocuklarının konser verme talebini geri çekmedi."

Biz de bekledik. Geceyi uyanık geçirdim, titriyordum. Hyacinth yavaş yavaş oyununun son anlaşmasını düzenliyordu. Biliyordum, elleri iş üstündeydi, bunu hissedebiliyordum. Bu salgının pençelerinin giderek daha yakınımıza sürüklüyordu. Gecenin köründe artık tahammülüm kalmadığında Woferl'ın odasına gidip onun odasında olduğundan emin olmak istedim. Yatağında uyuyordu, yanına kıvrılıp onu kollarımın arasında alıp sabaha kadar uyurken o varlığımı hiç fark etmedi.

Şehirdeki kutlamalar kaldırılıyor bir bir iptal ediliyordu. Evde daha uzun zaman geçirmeye başlamıştık. Babam zamanın büyük çoğunluğunu Herr Schmalecker'in dedikodularını dinleyip evde volta atarak geçiriyordu. Woferl kendini bestelerine verdi. Herkes odalarına çekildiğinde başlayan sessiz saatlerde kuşlar daha uyanmadan şehrin erken saatlerine kadar ben de Hyacinth için kendi bestemin üzerine çalışıyordum. Babam biz klavye başında çalışırken saatlerce bizimle birlikte oturuyordu. Artık yapacak fazla bir şeyimiz yoktu.

Günler sonra kraliyet sarayından gelen bir duyuruyla duyduğumuz tüm dedikodular teyit edilmiş oldu. Babam telaşla ev sahibimiz Herr Hagenauer'e bir mektup yazıp Maria Josepha'nın çiçek hastalığına yakalandığını ve konserlerimizin erteleneceği haberini yazdı.

O gece prenses için dua ettim. Yıllar önce Viyana'da verdiğimiz bir konserde kalabalığın arasında yer almıştı. Dua ettikçe de onun nasıl göründüğünü anımsamaya çalıştım. Vakit ayırıp ona gülümsemiş miydim acaba? O kadar çok arşidüşes görmüştük ki.

Babam da onun için dua etti. Gerçi o, bu kötü koşullar altında konserlerimizi iptal etmemesi için daha çok İmparator Joseph için dua ediyordu.

İki gün sonra prensesin hafif iyileştiği dedikoduları yayıldı ve Viyana anında eski şenlik havasına büründü. Hastalığı atlatacaktı! Beklenmedik bir mucizeydi bu! Penceremin dışında yükselen müzik ve dans sesleri caddelere geri gelmişti. Babam bir anda kendine gelip ne zaman saraya gideceğimizi konuşmaya başladı. Ancak bu mutluluk sadece bir hafta sürdü. Prensesin durumu daha da kötüleşti.

Woferl'la odalarımıza gittiğimizi düşündükleri sırada mum ışığında annemle babamın sessizce dertleştiklerini

duydum. "Hastalığa yakalanan bir arşidüşes daha," dedi annem. "İmparatoriçe'nin kendisi de."

O gece beste yapmaya çalıştım, ama ellerim o kadar çok titriyordu ki sonunda durmak zorunda kaldım. Defterimi kapatıp ipek bir iç eteğe sarıp yatağımın altına ittim. Sessizlikte bir ses duyduğum sanki. Doğrulup sese kulak verdim. Woferl uykusunda için için ağlıyordu; yeniden rüyalara dalmış olmalıydı.

Viyana halkıyla birlikte nefeslerimizi tutarak günler ve haftalar boyunca bu şekilde bekleyip durduk, ta ki kraliyet sarayının son bir duyuru yaptığı güne kadar.

Prenses gelin Maria Josepha ölmüştü. İmparatoriçe de ondan bir gün sonra.

Viyana'yı haftalarca ışıl ışıl yapan düşsel operalar, oyunlar ve havai fişekler birden durdu. Tiyatrolar ikinci bir duyuruya kadar kapılarını kapattı. Sokakları süsleyen renkli afişler kaldırıldı. Yerlerine matem bildirimleri asılıydı ve müzik sesinin yerine, sokaklarda ağıtlar duyuluyordu. Merhum imparatoriçe ve prenseslerinin onuruna kitleler oluşturmak için şehrin meydanlarında toplanan kalabalıklar gördük. Bazıları ise köşe evlerde ve sokak aralarında görülen çiçek hastalığının ve akrabalarının derilerini su toplatan o döküntülerin haberlerini yayıyorlardı etrafa.

Hyacinth'in fısıltısıydı bu, şehrin içine sızdırdığı zehriyle kardeşimi arıyordu. Havada krallıktan gelen o keskin ses perdesini duyabiliyordum. Beste yapmam şimdi daha da aciliyete binmişti. O gelip Woferl'ı benden istemeden krallığa geri dönebilmem için Hyacinth'in bestesini tamamlamalıydım, fazla zamanım yoktu.

"Viyana'dan ayrılmalıyız," diye tartıştı annem o akşam babamla. "Burada bizim için hiçbir şey yok. Nannerl'ın ya da Woferl'ın çiçek hastalığını yakalanmasını istemiyorum."

"Anna, mantıklı ol."

"Mantıklı mı olayım? Tüm şehir paniğe kapılmış durumda. Ne yapmamızı istersin? Herhâlde burada kalmak istemezsin."

"Yani, kesinlikle buradan gidemeyiz. İmparator davetini geri çekmedi, ondan gelecek haberleri beklemeliyiz. Yine de çocukları dinlemek isteyebilir."

Annem kollarını havaya fırlatıp öfkeli bir ses çıkardı ve ben nadir şahit olduğum bu durumda gerildim. "İmparator davetini geri çekmemiştir çünkü muhtemelen adam her şeyi unuttu. Hangi adam karısının ve kızının ölümünden sonra bir konsere katılmak ister? Biz de burada kapana kısılmış fareler gibi bekliyoruz." Babamın eline uzanınca annemin sesi alçaldı. "Dinle beni Leopold. İmparator Joseph aceleyle ayrılmamızı çok görmez. Bir salgın, eğlence düşkünü insanlarla dolu kalabalık bir şehirde hızla yayılır. Çocuklarımız ölürse nasıl para kazanacaksın? Yabancıların çoğu çoktan şehri terk etmeye başladı bile. Caddelerde sıralanmış arabaları görebilirsin, her geçen gün de sayıları artıyor."

"Hayır." Babamın sesi kararlılıkla sertti. "Şimdilik burada *kalacağız*. Mecbur kalmadıkça kesinlikle dışarı çıkmayacağız. Bir plan düşüneyim."

Sesleri yükselip alçalırken yatağımda oturdum, gözlerim kapımın altından odama sızan bir parça mum ışığına sabitlendi. Hava soğuk değildi, ama yine de titriyordum. Çiçek hastalığının insanlara neler yapabileceğini, ciltleri öfkeli bir kızıla boyadığını, görmeyi bulanıklaştırıp insanı kör ettiğini daha önce görmüştüm. Salzburg'da bizi bekleyen Sebastian'ı düşündüm. Sonra Johann'ı düşünüp salgının Almanya'ya yayılmamasını diledim.

Ertesi sabah salondaki bir gürültüye uyandım. Ürktüm, uyku sersemiydim. Sonradan fark ettim ki annem kapımın dışında birine bağırıyordu.

Kapıyı açar açmaz karşımda yüzü öfkeden kıpkırmızı olan annem ve karşısında duran Herr Schmalecker ile karşılaştım. Babam da annemin yanındaydı.

"Bize neden bunu söylemediniz?" dedi annem Herr Schmalecker'e. "Madem bunca zamandır biliyordunuz!"

"Sakin olun Frau Mozart," dedi adam mahcup bir gülümsemeyle. "Augustine siz gelmeden iyileşmişti, bu yüzden size söylemeyi düşünmedim."

"Peki şimdi ne yapacağız?" Annemin sesi keskinleşti. Sesinde Woferl ve benden önce çok fazla çocuk kaybetmiş bir annenin korkusunu duydum. "Şimdi de diğer iki oğlunuz hasta. Yakında hepimiz çiçek hastalığı kapacağız. Ve bu sizin sorumluluğunuz, Herr Schmalecker."

Tartışma boyunca, Herr Schmalecker'in aşağıdan bir yerden gelen hasta çocuklarının inlemelerini duyabiliyordum.

Babam bana baktı. Bakışlarında sessiz bir uyarı vardı. "Nannerl," dedi. "Woferl'ın odasına bekleyin. Hazır olduğumda sizi almaya geleceğim."

Tek kelime etmeden başımla onaylayıp kardeşimin odasına gittim.

"Ne oldu?" diye sordu Woferl ben içeri girer girmez. Yatağında hareketsizce oturuyordu, başı annemin sesinin geldiği yöne dönüktü. Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi.

"Herr Schmalecker'in küçük kızı, biz gelmeden kısa bir süre önce çiçek hastalığına yakalanmış," diye cevapladım. "Diğerleri de bu sabah ateşle uyandılar."

Woferl boş bakışlarla bana bakındı. Bu sabah dalgın görünüyordu, ruhu çok uzaklardaydı. Yatağının köşesine oturup ona kaşlarını çattım. "Neyin var, Woferl?"

Omuz silkti. Boş bakışlarını son birkaç gündür olduğu gibi pencereye çevirdi. "Hyacinth dün gece odamdaydı," dedi. "Köşede durup beni izledi."

Gerildim, parmaklarımı sımsıkı yorganına geçirdim. Bizi buldu. "Neden oradaydı?

Woferl cevap vermedi. Belki sebebini bilmiyordu. Bunun yerine, yatağına yayılmış kâğıtlara tekrar bakıp elleriyle kulaklarını kapadı. "Odaklanamıyorum," dedi. "Çok fazla çığlık var."

Hyacinth'in kardeşimi izliyor olabileceği korkusuyla bestemin üzerine gecenin geç saatlerine kadar çalıştım. *Kalbinin şarkısı*, idi Hyacinth'in benden istediği şarkı. Sayfaları çevirip kafamdaki müziği dinledim. Bir hiçliğe uzanan, sonsuza kadar belki hiç göremeyeceğim bir yere doğru ilerleyen, uzun ve dolambaçlı bir yoldu. Gözlerim loş ışıktan zorlanana kadar yazdım ve yazdım.

Dışarıda, kaldırım taşlarına vuran toynakların seslerini ve Viyana'yı terk etmek üzere valizlerini arabalarına taşıyan insanların bağırışlarını duyabiliyordum. Diğer sesler dehşet vericiydi; doktorları evlerine çağırıp hasta aile bireylerini tedavi ettirmek isteyen insanların sesleri. Kulaklarımı gürültüye kapamaya çalıştım. Zihnimde, düşüncelerimi parçalayarak çınlıyorlardı.

Sonunda, ay gökyüzünde yükseldiğinde ayağa kalkıp temkinli bir şekilde odamın kapısına yürüdüm. Ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Sadece artık odamda kalmak istemiyordum.

Sessizce Woferl'ın kapısına doğru yürüdüm, açıp içeri girdim. Üzerinde bestelerinin olduğu etrafa saçılmış kâğıtlarının arasında uyuya kalmıştı ve koyu renk saçları dağınık bukleler halinde yüzünü çerçevelemişti. Yanakları kızarmıştı. Arkamdan kapıyı kapattım, sonra yatağına doğru

yürüdüm ve yanına kıvrıldım. Ona sarıldım. Biraz kıpırdadı, sonra içgüdüsel olarak bana sokulup iç çekti.

Onun küçük halini hatırlamaya çalıştım, parmakları hâlâ küçük, taze ve tombulken, yüzü hevesli ve masumken. Uyanık bir şekilde kendi duygularıma kapıldım.

Babam aniden odaya daldığı sırada Woferl'la bir saat bile kalmamıştım. Yorgunluktan şaşkın bir şekilde birden dimdik doğruldum.

"Baba?" dedim.

Yüzü ciddiydi. Aceleyle yatağa gidip Woferl'ı yorganına sarmaya başladı. Kardeşim inledi, babam üzerine bir ceket fırlatırken de gözlerini ovuşturdu. "Odana geri dön, Nannerl," dedi bana. "Sabah seninle konuşacağım."

Babamın kolumu dirsekleyerek Woferl'ı çekip onu kucağına almasını izledim. Birden paniğe kapıldım. "Nereye gidiyorsunuz? Woferl'ı nereye götürüyorsun?"

Babam beni görmezden geldi, sonra Woferl kollarında duraksadı ve hemen odadan çıktı. Kapı aralığından annemin merdivenlerin başında durduğunu gördüm. Daha fazla beklemeden, yatağımın kenarından bacaklarımı sarkıtıp koridora koştum. Babam çoktan merdivenlerden aşağı iniyordu. Woferl annemle bana uykulu, şaşkın gözlerle baktı.

Elimi annemin koluna koydum. "Anne, nereye gidiyorlar?"

"Sessiz ol, Nannerl", dedi annem. Yüzü gergin ve dehşet doluydu. Hızlıca babama dönüp arkasından baktıktan sonra tekrar anneme baktım. "Baban Woferl'ı bir arkadaşımızın evine götürüyor. Orada daha güvende olacak."

"Daha mı güvende olacak?" Kaşlarımı çattım. Ona artık göz kulak olamayacağım bir yere götürülüyordu. Hyacinth gecenin bir vakti onu bulup kaçırırdı. Durumun ciddiyeti içimi kemiriyordu. "Peki ya biz?"

Annem bana baktı. "Biz burada kalacağız," diye yanıtladı.

Buna inanamıyordum. İçgüdüsel olarak, yanından ayrıldım merdivenlerden aşağı koşmaya başladım.

"Nannerl!"

Annemin arkamdan bana seslenmesini duymazdan geldim. Ben merdivenlerin başına vardığımda babamla Woferl çoktan ön kapıdan çıkmışlardı. Basamaklardan birinde ayağım takıldıktan sonra kendimi toparlayıp sokağa doğru koştum. Herr Schmalecker ve karısı oturma odasında durup çıkışımı izlediler.

Bir at arabası çoktan babamı bekliyordu. Aceleyle babam arabaya ulaşmadan önce var gücümle kolunu sıkıca kavradım. O anda, Woferl'ı aldığı için ona kızgın olmadığımı fark ettim. Asıl beni de götürmediği için ona kızgındım.

"Baba!"

Bana bakmak için döndü. "İçeri gir," diye tersledi beni. "Üzerinde sadece gecelik varken sokakta durma."

"Neden bizi terk ediyorsunuz? Bizi de götürün!"

"Gelemezsiniz," dedi, sonra da dönüp Woferl'ın at arabasına binmesine yardım etti. "Burada annenle kal."

"Neden?" diye sordum.

"Woferl ciddi tehlikede. Bunu bilmelisin, Nannerl." Babam at arabasına binmeye hazırlandı. "Zayıflamış sağlığı bu evde iyileşemez. Bir arkadaşımız, en azından tehdit azalıncaya kadar yanında kalmamıza izin verdi. Şehrin dışında yaşıyor. Sadece ikimizi alacak. Zaman, tehlikeli."

"Neden Viyana'dan ayrılamıyoruz?"

"Neden henüz ayrılamadığımızı çok iyi biliyorsun."

Ağlamaya başladığımı fark ettim. Babam tekrar dönüp arabaya adım attığında onu tekrar yakalayıp tüm gücümle kendime doğru çektim. "Korkuyorum baba," dedim sesimi kontrol altında tutmak için savaşarak. "Bizi geride bırakıp

nasıl sadece Woferl'ı alabilirsin? Ya hastalanırsak? O zaman ne olacak?"

Babam omuzlarımı tutup beni bir kez sarstı. "Annen daha önce bir kez çiçek hastalığına yakalandı- bu yüzden ona bir şey olmaz. Kardeşinin sağlığının ne kadar hassas olduğunu da biliyorsun. Ona bir şey olursa bu aileye ne olur? Bunu hiç düşündün mü?"

"Ya olur da *bana* bir şey olursa? Ben de onun yapabileceği her şeyi yapabilirim!" Şimdi sözlerimi bağırmaya başlamıştım. Artık umursamıyordum. "*Ben* aileme bakabilirim! İzleyicilerin arasında beni seven ve benim de memnun edebileceğim insanlar var. Biz aynıyız, baba! *Beni* neden yanına almıyorsun?"

Babam beni tokatladı. Nefes nefese kalmıştım, birden başım döndü. Yanağıma dokundum. "Sen bencil bir kızsın," dedi. Bakışları canımı yaktı. "İçeri gir. Bunu sana bir daha söylemeyeceğim. Beni bekleyin, annen ve seni almak için geri geleceğim." Bununla birlikte son kez arkasını dönüp arabaya bindi.

Uzaklaşırlarken onları izledim. Elim hâlâ yanağımdaydı. Annemin omzuma değdiğini hissettiğimde, birden irkilip aceleyle eve girdim. Herr Schmalecker ve karısının bana attığı bakışları görmezden geldim.

"Nannerl, hayatım!" diye seslendi annem arkamdan. Arkamı dönüp bakmadım.

Bunun yerine koşarak merdivenlerden çıkıp yatak odama gittim. Sonra da yatağımın içine girip yorganımın altındaki müzik defterimi çıkardım. Hyacinth'in gülen yüzü belirdi birden aklımda. *Onu burada bırak*, fısıltısı bana bunu hatırlattı. Bu hâlâ yapabileceğim bir şeydi. Buna inanan tarafım bana karşı karanlık ve ayartıcı bir şekilde yükseliyor yüzüme çarpıyordu, içimdeki aydınlık ise bununla mücadele ediyordu.

Krallığa dönüp yaptığım yanlışları düzeltmem gerekiyordu. Ama yine de Hyacinth'in dileğimi yerine getirmesi için ihtiyaç duyduğu şeyleri yapmasını sağlamak için çok geç değildi. Benim için de çok geç değildi. Klavyenin yanına gittim, not defterini standın üzerine yerleştirip yerimi aldım. Dileğim şimdi bana korkunç bir dalga halinde geri döndü. Kardeşimin kızarmış yanaklarını, müzikle çevrili uyuyan bedenini gördüm. Kendimizi gördüm, asla ulaşamayacağım bir yere doğru ilerleyen bir yolda yürüyordum.

Kalbimin bestesini çalmak üzere nota defterimi açtım ve çalmaya başladım.

SEÇİLMİŞ YOL

O gece, korku ve keder dolu bir sersemlikle uykuya daldım. Bestemin melodisi rüyalarımda hep peşimdeydi. Uyandığımda, klavyede ateşli bir şekilde çaldığım ölçüleri hâlâ duyabiliyordum, notalar havada uçuşuyordu.

Hyacinth şimdi bana nasıl gelirdi, bilemiyordum. Ya beni tekrar kandırmanın bir yolunu bulduysa? Belki de tek ihtiyacı olan şey bestemi duymaktı. Belki de Woferl'ı krallığa getirmeme gerek yoktu.

Bestemi çalışmama gerek olmadan, yanımda Woferl olmadan, yapabileceğim tek şey gün boyunca volta atmaktı. Babamdan haber bekliyordum. Sokaklardaki daimî kargaşayı dinliyordum, düşüncelerimin beni daha derinden sarmasına izin verip.

O pazar annemle kiliseye gitmedik. Sonunda ertesi gün babam bizi ziyarete geldi. Onu görmek için koştum, kardeşimi sormaya endişeliydim, ama yanına geldiğimde babamın gözlerinin içine bakamadım. Sadece reverans yapıp bakışlarımı yere dikip öylece durdum.

"Woferl'da öksürük başladı," dedi anneme. "Henüz ciddi bir şey değil."

Öksürük. Ellerim elbisemin üzerinde titriyordu.

"Viyana'da ne kadar kalacağız?" Bu her zaman annemin ilk sorusuydu.

"İmparator sorularıma cevap vermedi," dedi babam. Pes etmişe benziyordu. "Arşidüşes çok hasta. Viyana'dan ayrılıyoruz."

İşte, buraya kadardı...

Eşyalarımızı sessizlik içinde aceleyle topladık, Herr Schmalecker ve karısına veda ettikten sonra bizi bekleyen at arabamıza yöneldik. Babamın arkadaşının evine gittiğimizde Woferl'ın yanımdaki koltuğa yerleşmesine yardım ederken kardeşimin gözlerinin neredeyse kömür karası olduğunu fark ettim.

Bir şehirdeydim, Nannerl. Bana anlattığı rüyası aklıma geldi o an ve bunun gerçek oluşu içimi ürpertti. *Her yer yanıyordu, alevler tenimi yakıyordu ve duman gözlerimi kör etmişti.*

Kardeşimin elini tutup sıkıca kavradım. "Öksürüğün nasıl?" diye sordum ona yolda giderken. Arkamızda, kentin kilise çanlarını, dualarını ve panik dolu kakofonisini duyabiliyordum.

Woferl omuzlarını silkti. Çoktan, burayla başka bir yer arasında gidip geliyordu.

"Sadece bir öksürük," diye cevap verdi.

⚜

Viyana'yı ve kraliyet ailesini geride bırakıp yağmur dolu bir günde Morava Nehri'nin kenarında küçük bir şehir olan Olmütz'e vardık. Her ne kadar babamla birbirimize bakmasak da onun karşısında oturuyordum. Babam öyle çok konuşan bir adam değildi, ama bugün normalden daha sessiz görünüyordu ve dudakları yüzünde gergin bir çizgi halindeydi. Gözlerini pencereden ayırmıyordu. Bir keresinde, kafamı çevirip göz ucuyla baktığımda bana baktığını

hissettim. Gözlerimi ona çevirdiğimde ise onu yanımızdan geçen araziyi incelerken buldum.

Olmütz'deki hanımızdaki oda babamın ruh halini toparlamaya pek yardımcı olmadı. Rutubet kokusunu aldığında ve sobalarından yükselen isi gördüğünde ellerini kaldırıp yüksek sesle lanetler yağdırdı. "Tanrı açgözlülüğümü cezalandırdı," diye mırıldandı.

Woferl'ın öksürüğü yağmur ve dumandan daha da kötüleşti, o kadar ki gece boyunca kendini tekrar eden ataklarından bizi uyutmadı. Zaten uyuyamıyordum, çünkü duman gözlerimi durmadan yaşartıyordu.

Ertesi günün çoğu endişeli bekleyişle geçti. Burada klavye yoktu, kendimize ait bir oda bile yoktu. Yapacak hiçbir şey olmadığı gibi kendimi oyalayabileceğim de bir şey yoktu. Düşündüğüm tek şey Hyacinth'in beni çağırmaya geldiğinde çalacağım müzikteydi ve o kulak tırmalayıcı akıldan çıkmayan sesindeki tebessümdü.

Woferl öksürmeye devam etti. Kara gözleri durmadan sulanıyordu.

Ertesi sabah kapımızın hızla kapanma sesine uyandım. Babam gitmişti.

"Babam nereye gidiyor?" diye sordum anneme yatağımda doğrulup. Woferl yanımda uyumuyordu.

"Acele et ve üstünü giyin, Nannerl," dedi bana. Arkasında Woferl ayakta sallanıyor kıyafetlerinin içinde tir tir titriyordu. "Daha iyi odalara geçiyoruz."

Daha az rutubet ve is olan bir odaya geçtik, ama zaten artık çok geçti. Woferl o akşam düzgün nefes almakta zorlanmaya başladı ve pazar günü tam kiliseye gideceğimiz sırada yüksek ateşi çıktı. Annem tepesinde dikilmişti, perişan ve gözü yaşlıydı, babam ise ona kardeşimin durumunu katedralin başrahibine soracağını söyledi.

Olacakları biliyordum ama aileme söylemiyordum. Hyacinth kardeşime giden yolu bulmuştu.

Babamın Salzburg'dan eski bir arkadaşı olan başrahip, hemen Doktor Joseph Wolff'u hanımıza gönderdi. Doktor, Woferl'ın çiçek hastalığına yakalandığını doğruladı. Bu sefer başrahibin evine taşındık. Orada, Herr Wolff ve ailemin gözetimi altında, Woferl'ın ateşinin ilerleyip gözlerinin acıyla şişip kapanmasını çaresizce izledik.

O gece, krallığın kıyılarının karanlık kumlarındaki klavyemi ve Woferl'ın bulanık, boş bakışlarını yeniden rüyamda gördüm. Gözlerimden akan yaşlarla uyandım.

Woferl bir gece ağlayarak uyandı. Annem de yakındaki bir sandalyede hafif uykusundan hemen uyanıp aceleyle yanına giderken Woferl ona gözlerinin görmediğini söyledi. Mum ışığı bile gözlerini o kadar acıtıyordu ki gözlerini sürekli kapalı tutuyordu. Cildinde kırmızı lekeler oluşmaya başladı, önce yavaşça, sonra daha hızlı yayıldı, tıpkı el değmemiş bir ormandaki bir yangının yayılması gibi. Çiçek hastalığının döküntüsünden dolayı onu tanıyamaz hale gelmiştim. Ne zaman öksürük krizine girse, Hyacinth'in kahkahası gibi geliyordu kulağıma. Geceleri onu arıyordum hep, ama o bana hiç görünmüyordu.

Ertesi gece titreyerek uyandım. Kapı aralığından, mum ışığının Woferl'ın hasta odasında hâlâ titreştiğini görebiliyordum. Sonra kalkıp battaniyemi etrafıma sardım ve odasına doğru yürümeye başladım.

Babam başını yazı masasında kollarının arasına almış uyuklarken, annem de odanın köşesindeki sandalyede sessizce uyuyordu. Babamın dirseğinin altında ezilmiş Herr Hagenauer'e yazılmış ancak bitirilmemiş bir mektup gördüm. Kimseyi uyandırmamak için dikkatlice yürüyüp Woferl'ın yatağının kenarına oturdum. Titreyen mum ışığının arasından ve pencereden havada süzülen şekillerin ve sabır-

la bekleyen pelerinli siluetlerin varlıklarına dair hislere kapılıyordum; kimsenin göremeyeceği şekilde peşimizdelerdi.

Düzensiz uykusunda sağa sola dönüp duran Woferl'a bakmak için döndüm.

"Nannerl?" diye fısıldadı.

Göz kırptım. Woferl birden başını bana doğru çevirdi, ancak gözleri hâlâ şişik ve kapalı olduğundan beni göremedi. İçgüdüsel olarak elini tutup ellerimin arasına aldım. Elleri dokunulamayacak kadar sıcaktı.

"Buradayım, Woferl," dedim.

Gülümsemeye çalıştı ama acısı onu durdurdu. "Beni görmeye gelmişsin," dedi.

Yutkundum. "Elbette," dedim. "Sen benim kardeşimsin."

"Sence iyileşecek miyim? Çiçek hastalığı çok kötü bir hastalık mı?"

Sesindeki halsizlik kalbimi acıtıyordu. "O kadar da kötü değil," diye yalan söyledim. Pencerenin dışındaki şekiller büyüdü, böylece kemikli kollarını ve uzun, iğimsi parmaklarını görebiliyordum. "Çiçek hastalığı birkaç güne kalmaz kaybolacak."

Woferl başını iki yana salladı. Bana inanmadı. "Keşke seni görebilsem," diye fısıldadı. Elini elimden kaydırıp yüzüme dokundu. Yanaklarıma dokunmasına izin verdim, tenimin serinliğini hissedebilsin diye elini orada tuttum.

Müzik defterim beni çağırıyordu. Notalarımı ve bestemin bölümlerini odamdan duyar gibiydim. Sesi duyar duymaz vücudumdan bir karıncalanma hissettim.

Hyacinth. Çağırmaya gelmişti. Zaman yaklaşmıştı.

"Nannerl," dedi Woferl birden. Yüzünü bana çevirdi. "Bestelerin için üzgünüm."

Bunu duyunca aniden ona doğru döndüm. "Ne?"

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

Az sonra söyleyebileceklerinden korkarak yutkundum. "Ne demek istiyorsun?"

"Babamın senden aldığı altı sonat. Bunu yapmamalıydı."

Sustum. Çenemin titrediğini hissetmesin diye Woferl'ın elini yanağımdan çektim. Babam bana ihanet edeli ne kadar zaman geçmişti? Onu kalbime gömmeye çalışmıştım, Woferl'ın benimle bu konuda hiç konuşacağını düşünmemiştim. Şimdi ona dair tüm anılar üzerime üzerime geliyor sanki beni bıçaklıyorlardı.

Göz ucuyla küçük bir hareketlenme gördüm. Şifonyerin üstünde, mum ışığının hemen altında küçük bir grup mantar yetişiyordu. Parlak siyahtılar ve üzerlerinde kırmızı noktalar vardı.

Woferl bana yaklaşmaya çalıştı. "Ona ben söylemedim," dedi. "Babama bestelerinden bahsetmedim hiç. Onları bulacağını hiç düşünmedim, ama buldu, kaybettiği kol düğmelerini aradığı sırada. Ona engel olamadım."

Telaş içinde konuşuyordu, sanki solup gittiğini biliyormuş gibi. Elini okşayıp, kendini zorlamasın diye hafifçe gıdıkladım. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Sorun yok."

"Onlar senin," diye devam etti Woferl. "Ve benim besteleyebileceğim her şeyden çok daha iyi." Derin bir nefes aldı. "Tek istediğim Nannerl, senin gibi olmaktı. Hâlâ da en büyük dileğim. Bunu bilmeni istiyorum. Bunu bilmeni istiyorum." Ateşinin arasında bunu hızlı hızlı birkaç kez tekrarladı.

Tek istediğim.

Ve birdenbire, tam da burada, dileğimin başından beri kardeşimin küçücük göğsünün içinde güvende hep onunla birlikte olduğunu fark ettim. Bunun gerçekleşeceğini görme umudum hiç yoktu, hep babamın onayını almak için çok çaba sarf etmiştim, bunun gerçekleşmesi için Woferl'ın yönüne bakmaya hiç düşünmemiştim.

Unutulmamak benim dileğimdi, bu dünyadan gittiğimde kalplerin içinde bir yere sahip olmak. Tüm dünya tarafından hatırlanmak.

Ama kardeşimin dileği de benim gibi olmaktı. Bana tüy kalemi ve mürekkebi elime veren oydu. Beni hatırlayan oydu.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Etrafımızda, duvarları ve karyola direklerini sarmaşıklar sarmıştı, yaprakları parlak siyah, çiçekleri küçük ve beyazdı. *Nannerl*, diye fısıltı geldi, beni çağırıyordu. Krallık nihayet kardeşimi almaya gelmişti.

Woferl bana düşünceli bir ifadeyle baktı. Aceleyle gözyaşlarımı sildim. Onları göremediğini bilsem de ağladığımı biliyor gibiydi.

"Son cilde bakmadın," dedi sonunda.

"Hayır," dedim. "Nasıl bakabilirdim? Kapakta isminin basılı olduğunu gördüm."

"*Die Schuldigkeit'in* son kopyasını görmedin. O sırada havasızlıktan şikâyet ederek odadan çıktığını hatırlıyorum."

Birlikte yazdığımız oratoryoyu düşündüm. "Üzerinde imzanı görmeye güç bulamadım kendimde."

"Biliyor musun, adımla imzalamadım. Bunu yapamadım."

Ona bakmaya devam ettim, şimdi her zamandan daha çok şaşkınlıkla. Böyle bir şey aklıma hiç gelmemişti. "Peki onları hangi adla imzaladın, o zaman?"

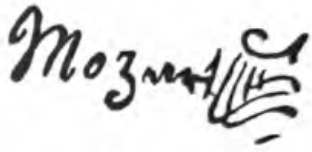
"Onları sadece *Mozart* olarak imzaladım."

Öne eğildim. "Sadece *Mozart* mı?"

"Evet. İkimiz için. İkimiz de Mozart'ız, öyle değil mi?"

Woferl duraksadı ve sanki bir şeyler yazmaya hazırlanıyormuş gibi elleriyle bir jest yaptı. Bunu görecek kadar düşüncelerimden sıyrılıp ayağa kalktım ve babamın yazı

masasında üstüne çöktüğü yere yürüdüm. Dikkatlice tüy ve mürekkep kavanozunu aldım, bunu yaparken ellerim sarmaşık yapraklarının ve dallarının okşuyordu. Sonra bir kâğıt aldım. Woferl'ın yanına gittim. İki elimle tüy kalemini bulup mürekkebe batırmasına yardım ettim. Kâğıda dokundu, sonra tüy kalemle yazdı.

Bana gülümsedi. Karşılığında bir şey söylemek için fazlasıyla şaşkındım.

Ona biraz daha yaklaştım, sonra başımı hafifçe şişmiş yanağına yasladım. Nefesleri kısaydı, durgunluğun içinde tıslayan bir dalga gibi. Ona bir şeyler mırıldandım. Elimi daha sıkı tuttu.

Odanın bir köşesinden diğerine sabırsızlıkla uçuşan mavi ateş böceklerinin parıltısı, tüm odayı sarmaya başlamıştı. Hyacinth'in beklediği andı bu. Beni çağırdığını duyabiliyordum, bestemin melodisi havaya sızıyor, Hyacinth'in fısıltıları da ona eşlik ediyordu.

Nannerl. Frauleinim. Vakit geldi.

Woferl iki dünya arasında kalmıştı. Onu sonsuza dek bu dünyadan alıp uzaklardaki krallığa götürme zamanı gelmişti.

Uykuya daldığında, tüy kalemi ve mürekkebi alıp yazı masasına geri koydum. Sonra hasta odasından ayrılıp kendi odama döndüm. Müzik defterim yatağımın altına sokuşturulmuştu. Çıkarıp koltukaltıma yerleştirdim. Siyah mantarlar nokta nokta zemini sarmıştı ancak ayaklarımın bastığı yerlerde kayboluyordu.

Kardeşimin kapısına gittim. Sonra yanından geçip evin ana girişine doğru yürüdüm.

Gecenin bir vakti, giderek hızla büyümeye başlayan krallığın kendisinin dışında etrafta kıpırdayan hiçbir şey kımıldamıyordu; basamakları kaplayan karanlık çimler, zehirli sarmaşıklar ve binaları boğan yapraklar. Sokağın yağmurdan ıslanmış kaldırım taşlarında yürürken çıplak ayaklarımı neredeyse hissetmiyorum.

Krallığın ormanları şehrin eteklerini kaplıyordu, içlerine giden yol siyah renge bürülüydü. Cesaretimi toplamak için ara sıra duraksadım. Gölgem gümüş ışığın altında dalgalanıyordu. Başımı yukarı kaldırınca ikiz ayların sonunda birbirleriyle aynı hizada durduklarını gördüm, birlikte gökyüzünde parlak tek bir disk oluşturuyorlardı.

Sonra patika yola adımı atıp ormanın içinde kayboldum.

GECENİN KRALİÇESİ

İzlediğim yol sadece ay ışığı şeritleriyle aydınlanıyordu. Krallığın işkence gören ağaçları rüzgârda içini geçiriyor sanki beni kendilerine doğru çekmek istercesine çıplak dallarını ve köklerini bana doğru uzatıyorlardı. Onların zeminlerinde biriken koyu su birikintilerinden kaçınmak için dikkatlice yoluma devam ettim. Bir süre nereye gittiğime emin olamadım. Yol, beyaz kıyılara, hapsedilmiş kraliçenin yaşadığı gizli grottoya çıkabilirdi. Ya da Hyacinth'le buluşacağım kaleye.

Beni sahile götüreceğini düşündüğüm yöne dönmeye çalıştım. Dolambaçlı yolda sessizce adım atıyordum. Nefeslerim kısa ve sıklaşmıştı. Ya Hyacinth benim oraya gitmemi engellediyse? Ya yolun sonunda beni bekliyorduysa?

Bestelediğim parça gece havasında çalıyordu, ağaçların arasında sürüklenen melankolik bir melodi. Bu gece yolu aydınlatan periler yoktu, çünkü hepsi kalede Hyacinth'e katılmak üzere ormanı terk etmiş olmalılardı. Yoklukları-na minnettardım. Eğer içlerinden biri burada olsaydı, Hyacinth'e geldiğimi hemen haberler verirlerdi. Ama bu gece düzenlediği şenliklerle meşguldü, kardeşimi ona getirmemi bekliyordu.

Sonunda, daha ileri gidemeyeceğimi anladığım sırada orman bitti ve yol beyaz kumsala açıldı. Birden, krallığın

kalbimin götürdüğü yolu izlememe izin verdiğini fark ettim. Kalbim de beni hapsedilmiş kraliçeye götürdü.

Okyanus o hatırladığım durgun mavilikte değildi. O kadar karanlıktı ki dibindeki kumun dağılışını göremiyordum, suya ayak parmağımı değdirdiğimde artık ılık değildi, bir kış denizi kadar soğuktu. Suya girerken derin bir nefes aldım, buz gibi su tenimi şoke etti. Biraz öteden mağaranın altında kalan kayalar yükseldi.

Hyacinth'in başını eğmiş kıyıda heyecanla beni beklediğini görme umuduyla arkamdaki ormana bir bakış attım ama orada değildi.

Okyanusa döndüm, derin bir nefes alıp suya daldım.

İlk başta hiçbir şey göremedim. Su beni tamamen yuttu, daha derinlere yüzdükçe beni ittiriyordu, kollarım sert kaya yüzeyini arıyordu. Ciğerlerim yanmaya başlayana kadar yüzdüm. Woferl'la birlikte buraya son gelişimizde mağara girişini bulmamız bu kadar sürmüş müydü? Ilık, tatlı su ve parlayan mağara sadece güzel birer anı mıydı?

Ya artık orada değildiyse? Belki de çok geç kalmıştım ve Gece'nin Kraliçesi yalnız can vermişti.

Tam ciğerlerimin patlayabileceğini düşündüğüm bir anda ellerim içeri doğru bir tünele doğru kıvrılan kaya boyunca sürtündü. Tünelin sonuna kadar gidip keskin bir şekilde yukarı doğru kıvrıldığını hissedene kadar gözüm görmeden karanlık suyun içinde çılgınca ittirdim kendimi. Bacaklarım son nefesimin gücü ile suyu tekmeledi.

Korkunç bir soluklanma ihtiyacı ile yüzeye çıktım.

Mağara, son gördüğümden bu yana daha karanlıktı. Süs çelenkleri gibi mağara tavanından aşağıya sarkan, havayı çarpıcı kokusuyla dolduran mavi çiçekler, ardında buruşmuş kabuklarını bırakarak solup ölmüştü. Duvarları saran, mavi parıltılarıyla ortamı aydınlatan gece çiçekleri, ölünce kırmızıya dönmüştü, çiçeğin iskelet parçaları mağara tabanını iç karartıcı bir kırmızı tonda örtüyordu

Kuru zemine doğru yüzdüm. İlerledikçe, kaya duvarlarına doğru başı avuçlarının arasında çömelmiş bir siluet belirdi.

Ağladıkça omuzları titriyordu. Bacakları hâlâ mağara tabanıyla bütünlük içindeydi, sonsuza dek oraya hapsolmuştu. Kanatları hatırladığımdan çok daha yıpranmış ve solgun görünüyordu, sırtından cansız bir şekilde sarkıyordu, ancak bu gece, onda altın bir parıltı vardı, sanki kanını kaynatan bir sihir parçası varmış gibi.

İkiz aylar. Hizalanmaları. Bu gecenin, kraliçenin gücünün en kuvvetli olacağı gece olduğunu anımsadım sonra da Güneş'in kraliçeye olan aşkını ve ateşinin büyüsüyle onu nasıl bağışladığını.

Ben sudan çıkıncaya kadar beni fark etmedi. Onu dalgınlığından uyandıran kayanın üzerine damlayan su sesi olmalıydı. Birden başını kaldırdı, karanlık bakışları doğrudan bana kilitlendi. Gözlerinde hiç ak yoktu. Birden Hyacinth'in, onun güvenilmeyecek bir cadı olduğu uyarısı aklıma geldi, şimdi bile uyarısına kulak verme gereği hissettim.

Beni içeri kabul ederken hıçkırıkları biraz olsun yatıştı ve başını sağa sola çevirdi. Sonunda gözlerinde bir tanıma belirtisi göründü.

"Beni kandırdın," dedi. Arka arkaya tekrar ettiği sözleri mağara duvarlarından yankılanırken mosmor olmuş dudakları öfkeyle büzüştü. *Beni kandırdın, beni kandırdın.* "Hyacinth'in küçük Frauleini.

Ellerimin titremesini durdurmaya çalışıp ilerlemeye çalıştım. "O beni de kandırdı," diye fısıldadım. "Bana Gece'nin Kraliçesi olduğunu söyledi, ama bir zamanlar Sırt Krallığı'nın kraliçesi olduğunu söylemedi."

Sözlerimi duyar duymaz donakaldı. Bana tam inanmıyormuş gibi kuşkuyla baktı. Bir an için belki de geçmişini hiç hatırlamadığını düşündüm.

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi sonra.

Ona cevap vermemek için kendimi zor tuttum. "Hyacinth kalenin en yüksek kulesine girip oraya hapsedilen prensesi öldürdü." Gözlerim yaşla dolmuştu. "Ben de durumu bilmediğimden onun oraya çıkmasına yardım ettim."

Kraliçenin kuşkusu zamanla şoka dönüştü. Ve bu şokun içinde ben ne bir peri ne de bir yaratık gördüm; gördüğüm şey, bir zamanlar bir oğlu ve bir kızı olan bir kadındı. Koyu renk gözlerini kırpıştırdı, nemlendi ve o kadar yaşla doldu ki yanaklarından yeniden gözyaşı süzülmeye başladı. Kuledeki kız onun kızıydı ve bunun farkındalığıyla olduğu yerde yenilgiyle yere çöktü.

Korku içinde öfkesini üzerime kusmasını bekledim. Ama o bunun yerine, hüzünlü bir bakışla bana bakıp başını iki yana salladı. "Seni de kandırdı demek," dedi. "Tıpkı bir zamanlar beni kandırdığı gibi."

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadım.

"Kuledeki kız sendin, kızım," dedi. "Hâlâ hayattasın, tıpkı kardeşin gibi. Ama eğer dikkatli olmazsan Hyacinth ikinizi de bu gece yanına alacak."

İkimiz de. Titriyordum, onu anlamaya çalışıyordum.

Woferl eğer Sırt Krallığı'nın küçük prensiydiyse, o zaman ben de prensesiydim. Demek ki bu yüzden kulenin tepesine hapsolmuş kızda kendimi çok fazla görüyordum, tıpkı aynaya baktığımda hissettiğim duygu gibi. Hatta belki de Hyacinth'in dişlerini kıza geçirdiği anda kızın hissettiği acıyı *hissetmem* de ondandı, belki bu yüzden kanlı ellerimin görüntüsüyle uyanmıştım.

O bendi, ben de o.

Hyacinth ruhumun o kaleye sıkışmış kısmını parçalayıp yutmuştu. Şimdi ise gerçekten istediği, kalbimin geri kalanıydı; benim bütünüm. Bu gece ona kardeşimi getirdikten sonra, hastalığın bana da bulaşmasını sağlayıp onunla birlikte yanına alacaktı.

"Kötü ruhlar her zaman bizi tuzağa düşürmeye çalışır," dedi kraliçe. Sesi o kadar şiirsel, o tatlılığının içinde o kadar hüzünlüydü ki, kalbimi çatlattığını hissedebiliyordum.

"Sana ne yaptı?" diye fısıldadım.

"Bir zamanlar kocasını seven ve krallığına hükmetmek isteyen genç bir kraliçeydim. Ah, kafamda çok fazla fikir vardı! Kral oturup beni saatlerce dinler benim köylüler için yapmak istediklerimi bir kenara yazardı, yoksullara yiyecek ve kalacak yer sağlamak gibi şeyler." Geçmişi düşününce bir an için gözleri parladı. Dudaklarında efkârlı bir tebessüm belirdi. "Derken bir gün, ormanda, genç bir peri ile karşılaştım."

Kraliçenin Hyacinth'le ilk karşılaşmasını şimdi gözümde canlandırabiliyordum, bir zamanlar benim de olduğum gibi cazibesinden nasıl da hipnotize olmuş olmalıydı.

"Bana bir büyü yaptı ve beni evimden çok çok uzaklara götürdü. Geri dönüş yolumu bulmaya çalıştığımda, her yolun sonu bu kıyının beyaz kumsalına çıkıyordu." Uzaklara baktı. "Beni buraya hapsetti, bacaklarımı sonsuza dek bu mağaranın bir parçası olacak şekilde lanetledi, ta ki biri gelip de beni kurtaracağı güne kadar"

Tekrar gözlerini bana çevirdi. Etrafındaki parıltı kendine has bir canlılıkla yanıp sönüyordu. "İşte buradayım. Ve işte buradasın. Beni kurtarmaya mı geldin? Yoksa biraz olsun sıkıntımı hafifletmek için Hyacinth'e elçilik mi yapıyorsun yine?"

Ona tekrar bakınca onu en son gördüğümdeki öfkesi ve hayal kırıklığı gözümün önüne geldi.

"Aradığını bulmamız mümkün mü?" diye sordum sonunda ona. "İstediğini elde etmek mümkün mü?"

"Bunlar senin için cevaplayamayacağım sorular, kızım," diye yanıtladı. "Ama yine de denemeliyiz."

Gözlerimi duvar boyunca yetişen gece çiçeklerine çevirdim. Artık sadece birkaç tane kalmıştı; kraliçenin ruhu ile beraber onlar da ölüyordu. Bir tanesinin yanına gidip parmağımı muazzam siyah taçyaprakları boyunca yavaşça gezdirdim. Birden tenime doğru kırmızı ışığını yaktı.

Gece çiçeğini suyla doldurun, demişti kraliçe bana bu grottoya son gelişimde. *Ve ayaklarımın üzerine dökün. Beni kurtarın!*

Yumruğumu çiçeğin sapının etrafına sardım. Sertçe çektim.

Sap kırıldı, çiçek elimde serbest kaldı. Grottonun havuzuna doğru yürüyüp üzerinde diz çöktüm, çiçeği suyla doldurdum. Sonra kraliçeye dönüp ayaklarının üzerine döktüm.

"Belki de," dedim, "Başından beri birbirimize yardım etmeliydik."

KRALİÇENİN DÖNÜŞÜ

Uzaktan, ürkek bir çift gibi görünüyor olmalıydık, kraliçe ve ben. Arkamdan yürüyordu, fiziği pelerinin içinde küçük ve narin görünüyordu. Kapüşonunun altında dudak çizgisinden başka bir şey göremiyordum. Ama bu gece ona dair bir güç vardı. Gece, ikiz ayların hizalandığı yere doğru gökyüzüne baktığında, omuzlarını dikleştirip sanki manzaranın içine çekiliyormuş gibi başını yukarı doğru çevirdi. Ayların ışığı Güneş'ten bir yansımaydı, bunu fark ettim ve bu hafif ısı bile kalbini besliyor gibiydi. Teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyor pelerininin altındaki hatlarını belirginleştiren, etrafındaki giderek yayılan sarı ışıltıyı görebiliyordum.

Kaleyle aramızdaki mesafe kısaldıkça nefes alışverişleri hızlanıyordu. Kalenin sivri uçları ağaçların arasından göz kırpmaya başladığında, sanki daha fazla ilerleyecek gücü yokmuş gibi birden duraksadı. Ona bakmak için durdum.

Krallığın ilk çöküşünden bu yana buraya gelmemişti. Buraya dair hatırları, halkının sevgisi ve kralının şefkati ile dolu bir güzellikten ibaretti. Şimdi bomboştu, meydan artık gülümseyen kalabalıklarla veya hareketli tüccarlarla dolu değildi; kale hendeği de karanlık sularla doluydu.

Düşüncelerinde kaybolmuş bir şekilde uzun bir süre hareketsiz kaldı. Daha ileri gidecek gücü olup olmadığını merak ettim.

Derken bir adım attı, sonra bir adım daha. Yanıma geldi ve birlikte yürüdük, adımlarımız eşitti. Etrafındaki parıltı kaleye yaklaştıkça güçleniyordu.

Dikenli köprüye ulaştığımızda, saplar kraliçeden yayılan ısıdan korkarak uzaklaşıyorlardı. Dişlerimi gıcırdatıp ilerlemeye devam ettim. Kardeşimin körleşmiş yüzünü, ölüm döşeğindeki güçsüz nefes alışverişlerini gözümün önüne getirdim. Köprü, kraliçenin çıplak ayakları üzerinden geçerken titredi. Ancak kraliçe adımlarını yavaşlatmadı, dikenler de yol vermiyordu. Biz diğer tarafa ulaşana kadar bir araya toplandılar. Sonra kraliçenin sihrinden güçsüzleşip ufalandılar ve sonunda aşağıda çalkalanan sulara düştüler.

Hyacinth çoktan kalenin ön girişinde durmuş bizi bekliyordu.

Bir zamanlar kıvrak olan vücudu, bir orman yaratığı gibi solgun, uzun boylu ve güçlü görünüyordu. Bir zamanların çocuksu elmacık kemikleri ve narin hatları artık o kadar köşeliydi ki, insana benzer hiçbir yanı kalmamış her santimi perimsi bir yaratığa dönüşmüştü. Belki de görünüşü her zaman böyleydi ve ben onun gerçek halini hiç görmemiştim.

Biz yaklaşırken parlayan gözleri üzerimdeydi. Ondan birkaç adım uzakta durunca gülümsedi. Bakışlarını pelerininin altında gizlenen yanımdakine çevirdi. Kraliçe çok hareketsizdi ve hiç kımıldamadı.

"Sevgili Frauleinim," dedi Hyacinth bana. Bana yaklaştı. Etrafında her zaman var olan, mavi parıltıları bir noktadan diğerine dans eden perileri kıkırdıyordu. Bana kırıcı, arzulu bir şeyler fısıldıyorlardı. "Çok iyi bir iş başardın. Kardeşini getirdin, kendini de."

Kendini de. Hyacinth'in yalancı gözlerine baktım ve içindeki açlığı gördüm. Kraliçenin uyarısı beynimde yankılanıyordu. Hyacinth, dileğimin yerine getirilip getirilmedi-

ğini umursamıyordu. Bu gece beni kardeşimle birlikte yanına alacak ve ikimiz de asıl dünyamıza geri dönmeyecektik.

Arkamıza baktım. Geldiğimiz yol şimdi tamamen kapanmıştı, dikenler köprünün ve hendeklerin önünü kesmişti.

"İstediğin gibi buradayım," dedim yavaşça.

Hyacinth'in gözleri, yanımdaki gizli figüre odaklandı. Kraliçe çok sakindi. İlk kez, Hyacinth'in içine bir şüphe düştüğünü hissettim. Perileri etrafında uçuşuyordu; sinirli ve kuşku doluydular. Hyacinth yüzünü gökyüzüne çevirdi, gözlerini kapadı ve hassas bir şekilde ortamı kokladı. Sonra yeniden bana döndü. Döner dönmez göz bebekleri yarık şeklinde daraldı.

"Kardeşin mi?" diye fısıldadı bana.

Bir zamanlar babama baktığım gibi istikrarlı bir şekilde ona baktım. Ondan korkmadığımı fark ettim. Ona cevap vermeyince Hyacinth dikkatini yanımdaki pelerinli figüre geri çevirdi ve yüzünü örten karanlığın içine baktı. Gözlerini sonra kraliçenin ellerine çevirdi, avuçlarından yayılan hafif altın parıltıyı inceledi. Kapüşonunun altına daha yakından bakınca, hatlarına vuran ılık ışığı fark etti.

O an, yüzünde ilk kez bir korku ifadesi belirdi.

"Yanında getirdiğin kim?" diye fısıldadı bana.

Olduğum yerden duruyordum. Sadece kraliçe kapüşonunu açarken ona baktım.

"Kraliçe," diye cevap verdim, "gerçekten buraya ait olan kişi."

Hyacinth geri bir adım attı. Yüzüne tutuk bir ifade yerleşti ve yerini hızla öfkeye bıraktı. İçinde binlerce farkındalık gördüm; huzuruna kimi getirdiğim, kraliçeyi kimin kurtardığı ve onun ne istediği.

Kraliçe ona gözü kara bir ifadeyle baktı. Küçük bir gülümseme belirdi dudak kenarlarında. Şimdi daha uzundu, duruşu daha görkemliydi. Onu kraliçe dışında başka bir şeyle nasıl özdeşleştirebildiğimi düşündüm.

"Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum," dedi Hyacinth bana. Şimdi gözlerinde gerçek dehşet vardı. "Zamanı gelince kardeşini bana getirecektin, böylece krallıkta yerini alabilecekti. Bana ihanet ettin."

"Kardeşim ölüm döşeğinde," dedim, gücümü toplayarak, "Ve senin yüzünden. Onu bugün buraya getirseydim, onu benim dünyamdan çıkarmak için sonsuza dek burada tutardın. Bana da aynı şeyi yapardın."

"Ben senin koruyucunum, Nannerl, senin ölümün değil."

Gözlerimi kısarak baktım ona. "Herkes her zaman beni koruduğunu düşünüyor."

Ağzını buruşturdu. Perileri çılgınca uçuşuyordu; huzursuz ve öfkeli. Yüzümdeki anlayış ifadesini beğenmemişti. "Kardeşinin gitmesini istemiyor musun? Her zaman istediğin bu değil miydi?"

Belki bir seferlik, kendimde değilken istemiş olabilirdim.

Derken kraliçe birden kıpırdadı. Hyacinth tedirgin bir şekilde ondan uzaklaştı. Kraliçe derin bakışlarını ona dikti ve Hyacinth'in gözlerini ondan kaçırmasına izin vermedi. "Seni son gördüğümde, bana parlayan gözlerinle ve yüzünde büyüleyici bir gülümsemeyle gelmiştin," dedi. "Beni çocuklarımdan ayırıp bir mağaraya hapsettin."

Hyacinth göğsünde başlayıp gırtlağından yükselen alçak bir gurultuyla hırladı. "Aptal kraliçe," dedi, sonra bana baktı. "Aptal kız. Hayatın boyunca, kardeşinden daha yükseklerde durmaktan başka bir şey istemedin. Şimdi ise tarihte sadece adından kısaca bahsedilecek biri olarak kalacaksın. Hatta belki o kadar bile değil. Ve ne için, sevgilim? Kardeşine zarar vermekten korktuğun için mi?"

Yüzümdeki iradeye hâkim olmaya çalıştım. "Çünkü bir yalancı ile anlaşma yapmayacağım. Hayatımda yeteri kadar yalan dolan var."

Gözleri tekrar endişeyle kraliçeye kaydı. Birden ikna yeteneğini kaybettiğini anlayınca daha güçsüz görünmeye başladı, cüssesi daha az tehditkâr. Kraliçe o kadar uzun görünüyordu ki mağarada nasıl göründüğünü bir anda unutmuştum. Teni altın bir ışıkla parlamaya başladı. Her çizgisi görkemli, cesur ve korkusuz görünüyordu, sonunda ona çok fazla sıkıntı çektirenle yüzleşmeye hazırdı. Ondan gelen sıcaklık etrafımı sarıp beni kucaklıyordu.

"Sen ait olmadığın bir kaledesin," dedi kraliçe Hyacinth'e. Konuşurken kale, eski sahibesinin sesini tanımış gibi sarmaşığa boğulmuş duvarlarının ve is lekeli patika yollarının altında kıpırdayarak iç geçirdi. "Ormana geri dön ve artık bize eziyet etme."

Hyacinth alay edercesine küçümseyici bir bakış attı ama kale çoktan değişiyor kraliçenin sıcak varlığının büyüsü ile canlanıyordu. Hyacinth orada dururken avlu duvarlarını sarmaya başlayan dikenler ve sarmaşıklar kırışıp dağılmaya başladı. Eskilerden bir kahkaha yankılandı kulaklarımda, bir zamanlar buralarda dolanan köylülerin neşeli sesleri.

Hyacinth yeniden gülümsedi. Dehşet içinde gözlerinin değişimini izledim... şaşırtıcı bir şekilde kendi gözlerime benzer bir şekle bürünüyordu. "Küçük soylu hanım," diye alay etti. "Aniden nasıl da değiştin. Ama senin için artık çok geç. Seçiminizi yaptın ve unutulmayı seçtin."

Bu da son yalanıydı. Henüz çok geç değildi.

Yanımda, kraliçe parlayan ellerini kaldırdı. Hyacinth dehşet içinde geri çekildi. Perileri de toplu bir dalga halinde kaçıştı.

"Işıktan korkuyorsun," dedim ona. "Sıcaklıktan. Ateşten. Hayattan."

"Bunu yapmayacaksın," dedi. Kraliçeyle bana bakarken sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. "Dileğini yerine getirmek için senin tek şansın olduğumu biliyorsun. Biz her zaman bir-

birimize yardım ettik Fraulein. Şimdi benden uzaklaşırsan bunun geri dönüşü olmaz."

"Beni ayartmalarından bıktım," dedim. "Sen benim kaderimin bekçisi değilsin. Ben çoktan kendi yolumu buldum bile. Kardeşimi yanına almayacaksın, beni de öldürmek için kaçırmayacaksın."

"Herkes ölecek," dedi Hyacinth. Yüksek sesle, gergin bir kahkaha attı. "Ama sevgilim, herkes hatırlanmayacak."

Bestelerimi düşündüm, kardeşimin imzasıyla yayımlanan sonatları. Oratoryomuzu ve kendi tuttuğum ölçülerimi düşündüm. Kardeşimin kocaman, hayranlıkla bakan gözlerini ve tarzımı, bestelerimi, müziğimi taklit edişini düşündüm. Bana söylediği son sözlerini, incecik sesini, elimdeki elini düşündüm. Benim dileğimdi ve bunu ancak şimdi fark edebiliyordum.

Tek istediğim senin gibi olmaktı.

Belki asla kardeşimle aynı şekilde hatırlanmayacaktım. Belki dünyanın gözünde asla olmak istediğim kişi olmayacaktım. Belki beni yüreğinde taşıyacak tek kişi Woferl olacaktı. Ama bu dünyadan gittiğimde, işlerim hayatta kalacaktı, kâğıt üzerinde ölümsüzleşerek kardeşimin zihnine gömülecekti. Bende kilitli kalıp kardeşimin üzerinden taşınacaktı. Kimse ruhumun o parçasını benden koparamazdı.

"Bana teklif ettiğin şeyi," dedim, "ben zaten elde ettim."

Hyacinth bana saldırmak üzereydi. Kraliçe, beni korumak için kollarını öne doğru açarak bir adım öne geldi. Ellerinin parıltısı, Güneş'in kendisi kadar parlak, pırıl pırıl altın bir ışık yaktı ve kalenin tamamı anında sıcağa boğuldu. Alevler, ayaklarımın dibindeki koyu çimleri sarmış büyük lokmalarla onları yutuyordu. Kraliçenin kollarını gökyüzüne doğru açmasıyla birlikte önümüzdeki alevler onun çağrısıyla aniden kabardı.

Hyacinth öfke ve korku içinde çığlık attı. Alevler etrafımda bir daire şeklinde dönüyor çarpık siyah ağaçları, dolambaçlı yolu, asmayı, sarmaşıkları, yaprakları ve mantar kümelerini yutuyordu. Yoluna çıkan perileri, duvarları saran sarmaşıkları, isli taşların hepsini yutup midesine indirdi. Geçmişin hayaletlerini ve havanın ağırlığını yuttu. Kaledeki ölüm sessizliğini sonlandırıp içini alevlerin kükreyişleriyle doldurdu.

Hyacinth kaçmaya çalıştı. Bir ateş sütununun üzerinden, sonra bir diğerinin üzerinden atladı. Bir an için, onu hiçbir şekilde yakalayamayacağımızı ve onun ormanın içine kaçacağın düşündüm, ta ki yoluna yine zavallı bir aptalın çıkıp sırf kendi zevki uğruna hayatlarıyla oynamaya karar verene kadar.

Derken kolunu alevlere kaptırdı. Hyacinth, alevler ve yanan ağaçların arasında acıyla haykırıyor öfkeyle dans ediyordu. Derisi sıcakta eridi. Çığlıkları giderek yükseliyordu. O uzun boylu, korkunç figüründen bir şey kalmayana kadar alevler tarafından yok oluşunu izledim. Uzun zaman önce ilk kez gördüğüm korku dolu kocaman gözlerden ve geniş gülümseyişiyle utangaç ve yaramaz çocuktan da eser kalmamıştı. Ölürken dans ediyordu, bedeni etrafındaki her şeyle uyumlu bir şekilde şiddetlenen ateşten bir sütundu.

Fraulein! diye seslendi bana giderken. *Bana yardım et!*

Şimdi bile, her şeye rağmen, kalbime karşı varlığının çekimini hissedebiliyordum. Ama kraliçe ile sessizce izledik ta ki o çekim giderek zayıflayıp bir hiçe dönüşene kadar.

Derken ateş onu yuttu ve sonunda küle döndü.

Önümüzde boş bir kale duruyordu. Zehrinden arınmış, ışığa boğulmuştu. Krallığın içine nüfuz eden o tuhaf müzik, Hyacinth'in fısıltılarının rüzgârı artık yoktu. Yerlerinde artık farklı bir şey esiyordu. Toprak kadar tatlı, sihirli olmayacak kadar gerçek, sıcak ve canlı bir bir tını; bir kalbin müziği.

Gökyüzünde, aylar batmaya başlamıştı. İlk kez, güneşin doğuşundan önceki şafak vaktinin ilk saati ufukta bir parıltı işareti gördüm. Gökyüzündeki pembe çizgileri görünce büyülenmiş bir şekilde kaldım.

Kraliçe sonunda bana döndü, bakışları yeniden sabitti. Artık lanetli bir cadı değildi, bir insandı, solmuş kanatları şimdi kadifemsi bir pelerine dönüşmüştü.

Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Ne diyebilirdim ki? Bu kadar süre hapsedilmesine göz yummuştum. Ama ben konuşamayınca o konuştu.

"Şimdi özgürüm," dedi. "Ve sen de öyle olacaksın.

Cevap vermedim. Woferl'ın kendi müziğini yayımlayacağı benimse yayımlamayacağım dünyama geri dönecektim; geleceğimin çoktan önüme serildiği ve yürüdüğüm yolu hiç değiştiremeyeceğim dünyama.

Kraliçe düşüncelerimi gözlerimden okuyor gibiydi, çünkü o sırada öne doğru eğilip çeneme dokundu. Benimle konuştuğunda annemin sesini duyar gibi oldum. "Bu mücadele edilmesi gereken uzun bir savaş," dedi, "Ama yine de savaşmalısın... senin yardımına ihtiyacı olacak senden daha az şanslı olanlar adına, senin rehberliğine ihtiyaç duyacak arkandan gelecekler adına. Bildiğinden şaşma, kızım. Göreceksin, bir gün her şey yanıp kül olacak."

Bana gülümsedi, sonra bomboş kalesine döndü. Bu kırık dökük yeri yeniden değerli bir yapıya dönüştüreceğinden emindim, bir daha buraya geri dönemeyeceğimden de.

Arkamı dönüp oradan uzaklaştım. Kale hendeği gibi dikenler de yok olmuştu. Olmütz'ün sokaklarına dönüp önümde katedral belirene kadar yolu takip ettim. Yangından sonra ani bir sessizlik çökmüştü. Krallığa ait hiçbir iz kalmamıştı. Sadece birkaç kül kalıntıları bulaşmıştı caddeye, o da zaten çiseleyen hafif yağmurla temizleniyordu.

Kollarımı etrafıma dolayıp evimize geri döndüm.

BAŞLANGICIN SONU

Çiçek hastalığı korkusu çoktan unutulup Salzburg'a bahar geldiğinde babam yeniden turnelere başlamanın zamanı geldiğine karar verdi. At arabası Getreidegasse'de bekliyordu. Bir süre müzik odasında kaldım, klavye tabüresinde oturdum, mavi ipek kumaşlarımın arasından görünen beyaz iç eteğimin katmanlarını topladım. Aşağıda, annem arabacının babama hem kendi hem de Woferl'ın son eşyalarını taşıyıp bagaj kısmına yerleştirmesine yardım ederken onları izliyordu. Kardeşimin Hapsburglar'a ve Roma halkına konser vereceği İtalya'ya gidiyorlardı.

Genellikle Woferl tarafından sabahları işgal edilen klavyenin şimdi kapağı kapalıydı ve üstünde beyaz bir örtü vardı. Haftalardır ona dokunmamıştım. Kış boyunca, bu odada pek zaman geçirmemiştim, daha çok annemle zaman geçirip onunla şiir okuyup dantel bir deseninin nasıl dikileceğini öğrenmiştim.

Şimdi taburede oturup enstrümanın kapalı yüzeyinde hafifçe elimi dolaştırdım. Saçlarım dalga dalga omuzlarımdan dökülüyordu, bakir ve itaatsizdi. Elimden geldiğince düzeltip birkaç toka ile tutturup omuzlarımın arkasına attım. Uzun zaman önce saray trompetçisinin beni dinlemeye geldiği güneşli bir sonbahar günündeki saç modelimden çok da farklı değildi. O zaman sekiz yaşındaydım.

Ocak ayında on sekiz yaşıma bastım. Artık seyirci huzurunda konser verme yaşlarım bitmişti.

Sonunda kendimi hazır hissettiğimde tabureden kalktım. Kardeşim Getreidegasse'den kafasını çevirmiş pencereme bakıyordu. Bana el salladı. Ona gülümsedim, sonra aşağı indim.

Hava bugün sıcaktı, hafif esinti saçlarımın buklelerini havalandırıyordu. Kardeşimin tek başına durduğu yere gittim. Kaldırım taşlarına vuran ayak seslerimi duyunca gözlerinin için parladı ve bana doğru koşup kollarını sımsıkı etrafıma sardı.

"Woferl," dedim kahkahayla. "Ne çocuksun, o nasıl koşmak öyle?"

"Bana ne," dedi. "Seni özleyeceğim. Sana mutlaka mektup yazıp gördüğüm her şeyi anlatacağım. Kendini yanımdaymışsın gibi hissedeceksin."

Ona gülümsedim. Bütün kış hiç durmadan büyümüştü, uzuvları incelmiş şekilsizleşmişti. Yüzünde çiçek hastalığından sonsuza dek kalacak yara izleri vardı ama ben onların altında hâlâ bir zamanlar saf ve yaşına göre fazla olgun küçük çocuğun yüzünü görebiliyordum. "Mektuplarını her gün dört gözle bekleyeceğim," dedim yanağına dokunup. "Bana her şeyi anlat Woferl. Kahvaltıda ne yediğini bile."

Kahkaha attı. Arkasında annemle babam, Hagenauerlar'la alçak sesle sohbet ediyordu. Bu yolculuğun bir kısmını finanse ediyorlardı ve babamın el kol hareketlerinden anladığım kadarıyla devam eden bu cömertliklerinden dolayı onlara teşekkür ediyordu. Yine kiramız gecikmişti. Bu bizim değişmeyen yaşam tarzımızdı, her zaman daha iyi haberler umarak dünyanın denge ölçeğinde bocalamak.

"Burada annenle güvende olacak mısın?" diye sordu Woferl. Diğerlerinin onu duymaması için bana yaklaştı.

Ona, geçen sonbaharda çiçek hastalığından kurtulmaya başladıktan sonra, Olmütz'deki o gece krallığın başına gelenleri anlatmıştım. Krallığın alevlere teslim olup yok olduğunu ve sonradan yeniden inşa edildiğini ve artık bunun hakkında konuşmamamız gerektiğini söylemiştim. O da benim krallıkla ilgili hayal gücümün bittiği noktanın kendi hayal gücünün de bittiği noktaymış gibi davranıp olayı hiç büyütmemişti. O zamandan beri rüyalarımda ziyaret edilmemiştim. Bence pek bahsetmese de Woferl da ziyaret edilmemişti. Artık nota kâğıtlarımızın üzerinde yetişen edelvays çiçeklerinin ya da müzik odamızda bizi bekleyen perimsi yaratıklarının siluetlerinin görüntüleri yoktu. Gerçek dünyanın sihrinden başka Woferl'la benim hayatımıza nüfuz eden başka bir sihir yoktu; müziğin, onun ve benim gerçek ve doğru müziğimizin sihrinden başka.

"Güvende olacağız, inan bana," dedim ona.

Woferl aşağı baktı. "Sen de bana yazıp her şeyi anlatacağına söz ver. Bana bestelerini gönder. Umarım onları yapmaya devam edersin. Yemin ederim babamın eline geçmesine izin vermeyeceğim."

"Göndereceğim ne varsa göndereceğim." Kollarımı açıp Woferl'a sıkıca sarıldım.

Woferl'ın sesi elbisemin üzerinde boğuk çıkıyordu. "Ben hiç sensiz kalmadım," diye mırıldandı.

Ona uzun süre sarılıp hiçbir şey söylemeden o anın tadını çıkardım.

Woferl sonunda kollarımdan ayrılıp arabaya bindiğinde, annemin yanına gidip babamla vedalaştım. Yanağımı okşayıp parmağımın ucuyla burnuma dokundu.

"Uslu dur, Marianne," dedi bana. "Annene iyi bak."

Başımla onayladım. On sekiz yaşıma girer girmez bana Nannerl demeyi bırakmıştı babam. "İyi yolculuklar, baba."

Bana gülümsedi. Bakışlarında hüzün vardı.

Bir an için beni geride bıraktığına pişmanlık duyup duymadığını merak ettim, tıpkı Viyana'da yaptıklarından dolayı pişmanlık duyduğu gibi, çünkü kendi gücünü aşan güçler onun böyle davranmasını gerektirmişti. Bir an için bende bir şey gördüğünü ve o gördüğü şeyle daha fazla şey yaratmış olabilme arzusu duyduğunu hissettim.

Sonra her zamanki gibi bu düşüncem birden gitti ve babam alnımı öpmek için eğildi. "Sana ve annene yazacağım," dedi.

Arabaları Getreidegasse'den kaybolana kadar müzik odasının penceresinde bakakaldım. Güneş odadaki gölgelerin yerlerini değiştirene kadar ve sonunda annem ona eşlik etmem için beni çağırana kadar odada kaldım. Ancak o zaman ayağa kalkıp eteklerimi düzeltip odadan ayrılabildim.

Ayrılmadan önce, pencereden dışarı bir kez daha bakıp Sırt Krallığı'nı aklımda kalan ilk haliyle hatırlamaya çalıştım; baş aşağı duran ağaçları, bembeyaz kumsalı, küçük patika yolu ve yamuk yol tabelasını. On yıl önce krallığı rüyamda ilk kez gördüğüm o rüzgârlı sonbahar gecesini hatırladım. Orayı şimdi yeniden görebileceğimi düşündüm; Getreidegasse'nin ferforje tabelalarının ve balkonlarının üzerine çökmüş hayalet bir görüntü, unutulmuş bir bulut gibi binaların arkasından yükselen solgun kale.

Bu benim gençliğimin tapınağıydı, umduğum onca şeyin temsiliydi. Belki her zaman vardı belki de bir başka küçük kızın bir dilek tutması için her zaman da var olacaktı.

Krallıkta Hyacinth'i hayal etmedim. Uzun zaman önce neye benzediğini bile unutmuştum.

Akşamın ilerleyen saatlerinde eski müzik defterimi ve kırık pandantif kolyemi kaldırıp onları her gün bakmayacağım bir yere kaldırdım.

YİRMİ ÜÇ YIL SONRA
SANKT GILGEN, AVUSTURYA
1792

Şubat ayında, kocam ve çocuklarımla Sankt Gilgen'de otururken, Salzburg'dan benimle Woferl'ın çocukluğu hakkında konuşmaya gelen tanıdık bir misafiri konuk ediyorum. Misafirim güneşli, soğuk bir öğleden sonra geliyor evimize, tam kızım Jeanette'in saçlarını örerken.

Onu zaten bekliyordum. Kocam onu kapıda karşılarken, her zamanki neşeli havasıyla içeri girip bana doğru dönmeden önce tokalaşmak üzere elini uzatıyor. Artık hareketleri ağırlaşmış, kemikleri daha kırılgan. Yine de justaucorpsunun kadife kumaşının üzerindeki yaprakları temizleyecek kadar enerjik. Sonra da dönüp bana gülümsüyor.

Ben de ona gülümsüyorum, Jeanette'i kucağımdan indirip ona reverans yapıyorum. "Sizi görmek çok güzel Herr Schachtner," diyorum. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Umarım iyisinizdir."

Bana bakıyor. Çalarken beni ilk kez dinlediği o rüzgârlı sabahtan beri ne çok şey değişti. Şimdi evli ve üç çocuk annesiyim. Herr Schachtner'e gelince, dünyadan kopuk yaşlı bir adam olmuş.

"Teşekkürler, Frau Berchtold," diyor Herr Schachtner. Bana doğru eğiliyor. "Siz nasılsınız?" diye soruyor.

"Oldukça iyi" diyorum. "Eskisinden daha iyi." Sözlerim dudaklarımdan dökülmeden önce boğazımda düğümleniyor. "Woferl'ın yokluğunu yavaş yavaş kabulleniyoruz."

Bana hüzünlü bir gülümseyle bakıp başını sallıyor. "Ah, bunu duyduğuma sevindim." Aradan geçen onca yıldan sonra ve babamın eksikliğinden bir an için ikimiz de sessiz kalıyoruz, babam olsaydı elbette ne diyeceğini iyi bilirdi.

Herr Schachtner daha sonra boğazını temizleyip oturmak üzere sandalyeye uzanıyor.

"O zaman başlayalım," diyor. "Herr Schlichtegroll'un öğrenmek istediği şey neymiş bakalım?"

"Woferl'ın bir biyografisini derlemek istiyor," diye cevaplıyorum, "Ve benden çocukluk yıllarından bazı bilgiler istedi. Kendimden başka birinin daha görüşlerini eklemek istedim, bu yüzden sizi düşündüm. Eminim Woferl hakkında unutmuş olabileceğim bazı şeyleri siz hatırlayabilirsiniz."

Herr Schachtner başıyla onaylıyor. Kardeşimi düşünmeye başladığında eve girdiğindeki o ilk enerjisinin bir kısmı yok oluyor. "Çok iyi," diye mırıldandı. Herr Schachtner yanına getirmiş olduğu bir tomar kâğıt yığınını, eski mektupları ve konser duyurularını gözden geçirmeye başlıyor. Ben de kendi yığınımı getirip birlikte her birini incelemek üzere oturuyoruz.

"Ölmeden önce onunla konuşma fırsatın oldu mu?" diye soruyor bir süre sonra bana birlikte küçük bir anekdot listesi hazırlamaya başladıktan sonra.

Ona bakıp, "Hayır," diyorum. "Onunla birkaç yıl önce bir kez konuştum, ancak vefatına kadar, geçen kış hasta olduğunu bilmiyordum." Bu konuyu birkaç kez farklı durumlarda tartışmak zorunda kaldığım için rahatsız olup biraz duraksıyorum. Bunu hatırlamayı sevmiyorum. Bazen hâlâ, geceleri herkes uykudayken, kardeşimin zamansız vefatına sebep olan şeyi merak ediyorum. Woferl hastalanmadan

kısa bir süre önce bir bestesinin tam ortasındaydı. Karısına bestenin ne olduğunu sormak için asla uğraşmadım. İçinde tanıdık, uhrevi bir melodi duymaktan çok korkuyordum.

Belki de Woferl hep farklı dünyalar arasında gidip gelen bir çocuk olmuştu ve belki de bu dünyada uzun süre kalmaması gerekiyordu.

"Biliyor musun, hâlâ kitleler dolu insan var," diyor Herr Schachtner. "Bütün Salzburg onun için yas tutuyor. Yüzlerce kişinin katıldığı Viyana ve Prag'da da yapılan toplantıları da duydum."

Bir zamanlar çiçek hastalığıyla boğuşan bir şehir olan Viyana'yı şimdi Woferl için sessizce yas tutarken hayal ediyorum. Kitlesinin ne kadar kalabalık olduğunu merak ediyorum, yoksa cenazesindeki gibi az mı? Fransızlar, Woferl'ın bir zamanlar evlenme teklif ettiği, arşidüşes Marie Antoinette'i Tuileries Sarayı'na hapsetmeseydi bu kitleye katılır mıydı?

Herr Schachtner'le birlikte, zaman zaman ikimizin de bildiğimiz, zaman zaman ise ona hatırlatmam gereken hikâyeler paylaşıyoruz birbirimizle. Woferl'la klavyede üçlü nota çıkardığımızı hatırlıyorum, tuşlardan birinin akorunun bozuk olduğunu duyunca nasıl da kaşlarını çatmıştı. Herr Schachtner, küçük yaştaki hararetli bestelerini ve duraksamak zorunda kaldığında gözlerinin nasıl yaşla dolduğunu hatırlıyor. Şimdi yıllanmışlıktan sararmış eski müzik defterimi getirip Woferl'ın bestelemiş olduğu minüetlerin olduğu veya babamın notalar çizdiği sayfaları gösteriyorum. Herr Schachtner defterimdeki yırtık sayfa hakkında soru sorduğunda, omuz silkip ona ne olduğunu hatırlamadığımı söylüyorum.

"Woferl'la ikiniz, çok yakındınız," diye belirtiyor Herr Schachtner, Woferl'ın çocukluk anılarından birini anlatmaya başlayıp kendimi kaptırdığımda. Dudak kenarlarında

bir tebessüm beliriyor. "Mükemmel bir ikiliydiniz, değil mi? Avrupa'nın krallarına çaldınız; ülkelerimizin kaderlerini değiştirip tarihlerimizi yazan insanlara."

Aklıma itiş kakış gittiğimiz at arabası yolculuklarımız geldi, kardeşimle birlikte birbirimizi eğlendirmek için uydurduğumuz hikâyeler. Ben de gülümsüyorum, bu nostaljinin sıcaklığını sevgiyle anıyorum. "Evet," diye nazikçe cevap veriyorum. "Sanırım öyleydik."

Herr Schachtner kâğıt yığınına geri dönüp bir sonrakini çıkarıp bana uzatıyor. "Eski uşağınız Sebastian'ın eşyalarının arasından çıktı bu. Onu ben buldum ve hakkında benden çok daha fazla şey biliyor olabileceğini düşündüm."

Kâğıda bakakalıyorum, o an kelimeler boğazımda düğümleniyor. Woferl'la birlikte bir zamanlar Sebastian'dan bizim için çizmesini istediğimiz Sırt Krallığı'nın haritası bu. Çizimlerin bir kısmı silinmiş, tepedeki kale de lekelenmiş ve bozulmuş. Sebastian'ın çizdiği küçük kale hendeğine, baş aşağı duran ağaçlara ve bembeyaz kumsala bakıyorum. Ayaklarımızın altındaki yaprakların çatırtısı, krallığın okyanusunda yüzerken suyun sıçrayışı kulaklarımda yankılanıyor. Kalenin yüksek kulesindeki karanlık, ıslak basamakları, kızıl gökyüzünü, çocukları ve dolambaçlı, eğri patika yolu hatırlıyorum.

Perinin adını hiç hatırlamaya çalışmıyorum bile.

Bir süre sonra, "Bir çocukluk anısıydı," diyorum. "Biz oraya Sırt Krallığı adını takmıştık."

"Sırt Krallığı'mı?" Herr Schachtner biraz gülüyor buna. "Böyle bir isim nasıl aklınıza geldi?"

Yıllar önce bir öğleden sonra Woferl fısıldamıştı bana bu ismi. Ama Herr Schachtner'e başka bir şey söylüyorum. Krallık ve tüm sırları sadece kardeşimle aramızda kalacak bir şey. "Artık hiçbir şeyden emin olamıyorum," diyorum.

"At arabasında ve yolculuklarımızda zaman geçirmek için kullanırdık orayı."

Herr Schachtner yüzümü inceliyor, sanki bu konuda söylemek istediğim daha çok şey olduğunu biliyormuş gibi. Sözlerimi dikkatle seçiyorum, krallığı dünyanın geri kalanının anlayabileceği bir şeye dönüştürüyorum. "Kendimizi o diyarın hükümdarları olarak hayal ederdik," diyorum. "Sanırım sevinçlerimizle ve üzüntülerimizle birlikte kaçıp oyun oynayabileceğimiz bir yerdi orası." Herr Schachtner'e bakıyorum. "Sadece basit bir çocuk oyunu."

Herr Schachtner hikâyemden tatmin olmuş bir şekilde başını onaylayıp bir sonraki kâğıda geçiyor.

Akşamüstüne kadar birlikte oturuyoruz. Sonunda gitme zamanı geldiğinde, beni tekrar ziyaret edip çocuklara hediyeler getireceğine söz veriyor.

"Herr Schlichtegroll'un yazılarının son durumunu size bildireceğim," diyorum. "Umarım Woferl'ı harika bir adam olarak tasvir eder."

Herr Schachtner bana doğru reverans yapıyor. Derken aklına bir şey gelmiş gibi bana tekrar dönmek üzere kapıdan tam çıkarken yarı yolda duraksıyor. Elini ceketinin cebine sokuyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Neredeyse unutuyordum. Sana vermem gereken bir şey var."

Sabırla bekliyorum.

Herr benim için beyaz ipek kumaşa sarılı, basit bir kurdele ile bağlanmış küçük bir paket çıkarıyor. "Woferl'ın dul kalan eşi Constanze, vefatından kısa bir süre sonra bunu Woferl'ın eşyalarının arasında bulduğunu söyledi. Üzerinde isminin yazdığı küçük bir not olduğu için bunun senin için olduğunu söyledi ve sana vermemi istedi."

Paketi elimde çeviriyorum. Gerçekten de altına küçük bir kâğıt parçası yapıştırılmış. Üzerinde, *Für Nannerl*, yazıyor. Herr Schachtner'e bakıyorum. Ellerini bana doğru açıyor.

"Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok" diyor. "Ama eminim onu kabul etmeni isterdi." Bir kez şapkasını çıkararak önümde eğiliyor. "Elveda, Marianne. Tarih Mozart adını hep hatırlayacak."

Ona teşekkür ediyorum, reverans yapıyorum ve at arabasının oradan ayrılışını izliyorum.

Herr Schachtner gittiğinde ve ben hâlâ yalnızken, koltuğuma geri dönüp paketi açıyorum. İçinde sadece hava saklıymış gibi çok hafif. Bir an için açtığımda, ipek elimden düşecek ve içinden hiçbir şey çıkmayacak sanıyorum; Woferl'dan son bir muzırlık.

Ancak ipeği açtığımda, kucağımda parlak maviye boyalı bir deniz kabuğu buluyorum; boyasının içinden oluklarının arasında kum tanecikleri gibi beyaz noktalar görünen neredeyse kusursuz bir daire şeklinde bir kabuk.

"Anne," diyor yanıma gelen küçük, tatlı bir ses. Aşağı bakınca elimdekini görmek için parmak uçlarına kalkıp elime bakan küçük Jeannette'imin kocaman gözleriyle karşılaşıyorum. "Bu ne?"

Ona gülümsüyorum, sonra avcumda tuttuğum deniz kabuğunu ona göstermek için elimi indiriyorum. "Bu, merhum dayının bir armağanı," diyorum.

Merak ettiği bu nesneyi başını bir sağa bir sola çevirerek inceliyor. Saçları benimki gibi, koyu ve dalgalı, tokalarla sade bir şekilde geriye toplu. "Nereden geldi?" diye soruyor.

Tekrar bana soru sormaması için ona kısa ve öz bir şeyler anlatmaya hazırım. Belki de gençliğimizin hayallerini ve korkularını, deneyimlediğim onca şeyi anlatmaya gerek

yok. Belki böyle küçük bir kızı geçmişimin acılarıyla rahatsız etmek hiç de akıllıca değil.

Derken, uzak bir yerden, bir anım canlanıyor. Havadaki bir fısıltı, bir annenin sesi.

Senin rehberliğine ihtiyaç duyacak arkandan gelecekler adına...

Deniz kabuğunu ipek kumaşının içine geri sarıp, etrafındaki kurdeleyle yeniden bağlayıp iç eteğimin cebine koyuyorum. Sonra Jeannette'i kucağıma oturtuyorum. Ona sımsıkı sarılıyorum. O da bana sokuluyor.

"Şimdi sana bildiğin bir hikâye anlatacağım," diyorum ona. "Ama iyi dinle, çünkü bu hikâyenin içinde daha önce hiç duymadığın bir hikâye saklı."

Sırt Krallığı
Yıldız Avcılarının Bölgesi
Alpyıldızı Tarlaları
Baş Aşağı Orman
Cadının Grottosu
Kara Köprüsü
Öğrenin Evi
Tepedeki Kale

MOZART Ailesi

BÜYÜK AVRUPA TURU

K
B D
G

LONDRA
AMSTERDAM
HAARLEM
LAHEY
UTRECHT
DOVER
CALAIS
GENT
ANVERS
LILLE
BRÜKSEL
LIÉGE
KÖLN
MAINZ
FRANKFURT
MANNHEIM
PARIS
MÜNİH
DIJON
ZÜRİH
Salzburg
CENEVRE
LYON
MİLANO
VENEDİK

Anahtar

KUZEY ROTASI

GÜNEY ROTASI

SINIRLAR

